

IX 9Semne

ZIDIND BISERICI SĂNĂTOASE

DISCIPLINA BISERICII

CUM
PROTEJEAZĂ
BISERICA
NUMELE
LUI ISUS

JONATHAN LEE MAN

„Leeman separă rufele murdare din viețile noastre și vorbește despre cum trebuie curățate. El pătrunde într-un domeniu dificil al aplicației pastorale, care va da naștere în mod cert unor discuții bune, dar iarăși și iarăși eu mă descopăr convins de greșelile mele. Nu vei rata să fii ajutat de această carte, dacă o vei citi. Concisă și biblică, practică și înșesată de înțelepciune – aceasta este cartea ce tratează disciplina bisericii pe care o căutam.”

Mark Dever,

Păstor Senior, Capitol Hill Baptist Church,

Washington, DC

„Mult prea puține cărți înrădăcinate în Biblie și sensibile din punct de vedere pastoral rămân astăzi publicate pe tema disciplinei bisericii. Nu cunosc vreuna care să fie la fel de precisă exegetic, relevantă practic și plină de studii de caz din viața reală asupra felului în care bisericile ar trebui să trateze o varietate atât de largă de situații des întâlnite. Peste toate acestea, Leeman este succint, util, și de o claritate remarcabilă. Recomand cu toată căldura!”

Craig Blomberg,

Distins Profesor în Noul Testament,

Denver Seminary

„Această carte este o lucrare teologică deosebită, unică. Autorul a arătat în cadrul ei că disciplina bisericii reprezintă o dimensiune esențială a procesului de ucenicizare și, astfel, o extensie a predicării Evangheliei. El ne arată că, prin concentrarea noastră îngustă pe „numărul deciziilor pentru Hristos”, am ajunge de fapt să punem piedici în călăuzirea oamenilor către pocăința care duce la viață. Cred că aceasta va fi o lucrare definitorie asupra disciplinei bisericii, iar prezbiterii noștri se gândesc să folosească această lucrare drept ghid pentru noi.”

J.D. Greear,

Păstor Principal, The Summit Church, Durham,
North Carolina

„Una din activitățile cele mai neglijate din bisericile de astăzi este lucrarea de disciplină a bisericii, făcută cu dragoste, curaj și cu scopul de a-i recupera pe cei ce greșesc. Această carte furnizează o viziune clară și sfaturi practice pentru acest aspect vital al vieții colective în Trupul lui Hristos. Am văzut mulți oameni eliberați din păcate grele de către bisericile care trăiau aceste principii și mă rog ca tot mai multe congregații să se dedice acestei lucrări de restaurare.”

Ken Sande,

*Președinte,
Peacemaker Ministries*

„Atâta vreme cât Biserica Domnului Isus Hristos nu devine, prin definiție, o biserică disciplinată, ea va rămâne în mare măsură o biserică ce trăiește în neorânduială. Leeman ne oferă un alt ghid profund și important cu privire la înființarea unei biserici sănătoase prin exersarea responsabilităților creștine unice, a dragostei și disciplinei. Păstorul care are dorința de a vedea o biserică sănătoasă va profita imens de pe urma acestei cărți.”

Paige Patterson,

Președinte,

Southern Baptist Theological Seminary

„Jonathan Leeman a devenit un cititor cu discernământ al stării bisericii contemporane. În această carte foarte necesară pe tema disciplinei bisericii, el combină adevăr biblic cu sfaturi atent oferite. Dacă te-ai temut de acest subiect cu privire la biserica ta, sau dacă ai fost nesigur cu privire la cum să corectezi în dragoste pe sfinții care au păcătuit, această carte îți va oferi argumentele biblice și sfaturile practice de care ai nevoie pentru a te achita cu bine de slujba ta. Această carte îți va înflăcăra imaginația, îți va stârni sufletul și îți va lumina calea.”

Thabiti Anyabwile, *Păstor Senior,*

First Baptist Church of Grand Cayman; autorul cărții What Is a Healthy Church Member?

9Marks:
Zidind Biserici Sănătoase

ZIDIND BISERICI SĂNĂTOASE

DISCIPLINA BISERICII

JONATHAN LEE MAN

IX 9Semne

DISCIPLINA BISERICII. CUM PROTEJEAZĂ BISERICA NUMELE LUI ISUS

Copyright © 2014 Jonathan Leeman

Publicat de 9Semne

525 A Street NE

Washington, DC 20002

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată în vreun fel sau transmisă în orice formă ori prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiere, înregistrare etc., fără permisiunea prealabilă din partea editorului, cu excepția situațiilor prevăzute în legislația SUA privind drepturile de autor.

Design copertă: Dual Identity, Inc.

Ilustrațiile pe copertă: Wayne Brezinka, pentru brezinkadesign.com

Prima ediție, 2012

Traducere și editare pentru limba română: Asociația MAGNA GRATIA (www.magnagratia.org)

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Referințele biblice notate cu SBB sunt preluate din Biblia Societății Biblice Britanice, ediția 1921. Pre luat cu permisiune.

Toate sublinierile făcute textului biblic aparțin autorului.

ISBN pentru ediția Amazon: 978-1548091828

CUPRINS

PREFAȚA SERIEI	11
PREFAȚĂ. O POVESTE CU DOUĂ EVANGHELII.....	13
INTRODUCERE	
UN CADRU GENERAL PENTRU DISCIPLINA BISERICII	21
PARTEA ÎNTÂI	
STABILIREA UNUI CADRU.....	33
CAPITOLUL 1	
ELEMENTELE BIBLICE DE BAZĂ ALE DISCIPLINEI	35
CAPITOLUL 2	
UN CADRU EVANGHELIC PENTRU ÎNȚELEGEREA DISCIPLINEI.....	47
CAPITOLUL 3	
CÂND ESTE NECESARĂ DISCIPLINA?	63
CAPITOLUL 4	
UN CADRU EVANGHELIC PENTRU ÎNȚELEGEREA DISCIPLINEI.....	89
CAPITOLUL 5	
UN CADRU EVANGHELIC PENTRU ÎNȚELEGEREA DISCIPLINEI.....	105

PARTEA A DOUA

CUM SĂ APLICĂM CADRUL TEOLOGIC: STUDII DE CAZ 115

CAPITOLUL 6

CURVARUL..... 117

CAPITOLUL 7

DEPENDENTUL..... 121

CAPITOLUL 8

INFRACTORUL DE PE PRIMA PAGINĂ A ZIARELOR 129

CAPITOLUL 9

TRESTIA FRÂNTĂ 133

CAPITOLUL 10

MEMBRUL ABSENT..... 137

CAPITOLUL 11

PARTICIPANTUL CREDINCIOS, DAR CARE ADUCE DEZBINARE..... 143

CAPITOLUL 12

DEMISIONARUL 151

CAPITOLUL 13

NECREDINCIOSUL PROASPĂT DECIS..... 155

CAPITOLUL 14

MEMBRUL FAMILIEI 159

PARTEA A TREIA

CUM SĂ ÎNCEPI..... 163

CAPITOLUL 15..... 165

ÎNAINTE DE DISCIPLINĂ, ÎNVAȚĂ..... 165

CAPITOLUL 16

ÎNAINTE DE A TRECE LA DISCIPLINARE, ORGANIZEAZĂ..... 175

ÎNCHEIERE..... 181

EȘTI PREGĂTIT SĂ ÎNCEPI?

O LISTĂ DE VERIFICARE PENTRU PĂSTORI 181

ANEXĂ. GREȘELI PE CARE PĂSTORII

LE FAC ÎN PRACTICAREA DISCIPLINEI 185

NOTE BIBLIOGRAFICEȘI EXPLICATIVE..... 189

PREFAȚA SERIEI

Crezi că este responsabilitatea ta să ajuți la zidirea unei biserici sănătoase? Dacă ești creștin, credem că da.

Isus îți poruncește să faci ucenici (Matei 28:18-20). Iuda spune să ne zidim unii pe alții în credință (Iuda 20-21). Petru te cheamă să îți folosești darurile, slujind pe alții (1 Petru 4:10). Pavel te îndeamnă să spui adevărul în dragoste, astfel încât biserica ta să se maturizeze (Efeseni 4:13, 15). Poți vedea direcția către care se îndreaptă aceste lucruri?

Indiferent dacă ești un simplu membru în biserică sau un lider al ei, seria de cărți „Zidind Biserici Sănătoase” are ca scop să te ajute să împlinești astfel de porunci biblice și, în felul acesta, să joci rolul pe care-l ai de jucat în zidirea unei biserici sănătoase.

DISCIPLINA BISERICII

Dacă ar fi să exprimăm acest deziderat în alt fel, sperăm că aceste cărți te vor ajuta să crești în dragoste față de biserica ta, iubind-o așa cum Isus o iubește.

9Marks și-a planificat să publice câte o carte scurtă, ușor de citit, pentru fiecare din ceea ce Mark a denumit *Cele 9 Semne ale Unei Biserici Sănătoase*, plus încă una pe tema doctrinei sănătoase. Urmărește apariția cărților pe teme de predicării pozitive, a teologiei biblice, a Evangheliei, convertirii, membralității în biserică, disciplinei bisericii, ucenicizării și creșterii spirituale, și conducerii bisericii.

Bisericile locale există pentru a arăta slava lui Dumnezeu înaintea popoarelor. Noi facem acest lucru ațintindu-ne ochii asupra Evangheliei lui Isus Hristos, punându-ne credința în El în ce privește mântuirea și apoi iubindu-ne unii pe alții în sfințenia lui Dumnezeu, în unitate și dragoste. Ne rugăm ca această carte să te ajute în acest sens.

*Cu speranță,
Mark Dever și Jonathan Leeman
Editorii seriei*

PREFAȚĂ. O POVESTE CU DOUĂ EVANGHELII

În ce „evanghelie” crezi?

Răspunsul tău la această întrebare va influența în mod direct gândirea ta cu privire la disciplina bisericii. De aceea, merită să ne asigurăm că vorbim despre aceeași Evanghelie înainte de a vorbi despre orice altceva.

Iată mai jos două versiuni diferite ale Evangheliei. Prima probabil că va elimina orice discuție pe tema disciplinei bisericii. Cea de-a doua va deschide conversația pe această temă.

Evanghelia 1: Dumnezeu este sfânt. Noi toți am păcătuit, despărțindu-ne astfel de Dumnezeu. Dar Dumnezeu L-a tri-

DISCIPLINA BISERICII

mis pe Fiul Său pentru a muri pe cruce și a învia, așa încât noi să putem fi iertați. Orice persoană care crede în Isus poate avea viața veșnică. Noi nu suntem justificați prin fapte, ci doar prin credință. De aceea, chemarea Evangheliei către oameni este „Doar crede! Un Dumnezeu care îi iubește necondiționat pe oameni te va primi așa cum ești și te va accepta așa cum ești.”

Evanghelia 2: Dumnezeu este sfânt. Noi toți am păcătuit, despărțindu-ne astfel de Dumnezeu. Dar Dumnezeu Și-a trimis Fiul să moară pe cruce și să învieze așa încât noi să putem fi iertați și să începem să Îl urmăm pe Fiul în calitate de Domn și Rege peste noi. Orice persoană care se pocăiește și își pune credința în Hristos poate avea viața veșnică, o viață care începe astăzi și care continuă în veșnicie. Noi nu suntem justificați prin fapte, ci doar prin credință, însă credința mântuitoare nu este niciodată o credință izolată. De aceea, Evanghelia îi cheamă pe toți oamenii să „se pocăiască și să creadă”. Un Dumnezeu care iubește „în anumite condiții” te va primi în ciuda a ceea ce tu meriți, dar apoi te va face capabil, prin puterea Duhului Sfânt, să devii sfânt și ascultător, în asemănare cu Fiul Său. Prin împăcarea ta cu Sine, Dumnezeu te împacă și cu familia Sa, Biserica, și te face capabil, în calitate de parte a poporului Său, să reprezinți înaintea lumii caracterul Său sfânt și slava Lui triunică.

Ce zici? Care din aceste două evanghelii caracterizează mai bine ceea ce tu crezi că spune Biblia?

Prima versiune se concentrează pe Hristos în calitate de Mântuitor. Cea de-a doua subliniază poziția lui Hristos ca Mântuitor și Domn.

Prima versiune este concentrată pe lucrarea de iertare a lui Hristos, în noul legământ. Cea de-a doua include atât acest aspect, cât și lucrarea de regenerare făcută de Duhul Sfânt, tot ca parte a noului legământ.

Prima versiune își îndreaptă atenția către noul statut pe care creștinii îl au, în calitate de copii ai lui Dumnezeu. Cea de-a doua include atât acest nou statut, cât și noua slujire pe care creștinii o primesc, în calitate de cetățeni ai Împărăției lui Hristos.

Prima versiune se concentrează pe împăcarea creștinului cu Hristos. Cea de-a doua pe împăcarea acestuia cu Hristos și cu poporul Său.

Dacă înțelegerea ta cu privire la Evanghelie se oprește la prima versiune, nu-ți va fi de mare ajutor subiectul disciplinei bisericii, și nici această carte. Dar dacă ești dintre cei care cred în cea de-a doua versiune, atunci există o discuție mai lungă ce trebuie purtată. Dincolo de a fi un mandat biblic explicit, disciplina bisericii este o implicație a celei de-a doua versiuni a Evangheliei.

Toate lucrurile afirmate în prima versiune sunt adevărate, dar sunt mai multe aspecte dincolo de aceasta și care merită spuse.

DISCIPLINA BISERICII

Dacă rămânem la acel punct, vom vedea în noi tendința de a nutri o credință într-un har ieftin. Eu cred că cea de-a doua versiune este o relatare mai robustă a Evangheliei biblice și prezintă o probabilitate mai mare de a conduce la o înțelegere a celui fel de har care îi cheamă pe creștini să își ia crucea și să Îl urmeze pe Isus într-o misiune sfântă.

DOUĂ ATITUDINI FAȚĂ DE DISCIPLINA BISERICII

Intuiția îmi spune că mulți lideri de biserici care au trăit în ultimul secol ar fi afirmat elementele adiționale ale versiunii a doua a Evangheliei, cel puțin dacă li s-ar fi cerut să dea răspunsuri la un test grilă. Dar nu asta este ceea ce ei au predicat de la amvoanele lor. Nu asta este ceea ce ei ar fi spus domnului și doamnei Ionescu atunci când aceștia l-ar fi adus pe Ionică, băiatul lor de doar șase ani, în biroul pastoral, cerând ca acesta să fie botezat.

Liderii bisericii doresc să ajungă să atingă cu mesajul lor pe cei din afara bisericii, dar această dorință bună produce o ispită rea – aceea de a dilua Evanghelia până la punctul când își pierde esența. Este mult mai ușor să vorbești despre harul lui Dumnezeu, despre dragostea Lui necondiționată și despre credință, decât să vorbești despre sfințenia lui Dumnezeu, despre Domnia lui Hristos, despre pocăința dată de Duhul și despre realitatea bisericii în noul

legământ. Toate acestea sunt chestiuni care cer anumite lucruri din partea creștinului. Ele produc nevoia dării de socoteală. Iar atunci când zidești o biserică pe temelia unei evanghelii care cere puține lucruri și oferă puțină responsabilitate, disciplina bisericii nu mai are nicio logică.

Imaginează-ți o congregație care a fost hrănită cu laptele spiritual al gândirii de tip „doar crede” și „dragoste necondiționată”. Să presupunem că ai spune aceste congregații că trebuie să ia în considerare excomunicarea micului Ionică pentru că nu mai are șase ani, ci douăzeci, și că n-a mai făcut umbră ușii bisericii de când a absolvit liceul, în urmă cu doi ani. Nu doar că vei crea confuzie în acea congregație, ci vei ajunge să te situezi pe o poziție antagonică față de felul cum ea înțelege creștinismul, ca și cum ai încerca să ambalezi o mașină într-o zonă aglomerată.

„Judeci aspru.”

„De ce ar disciplina pe cineva un Dumnezeu care iubește necondiționat?”

„Asta sună a legalism. Noi suntem mântuiți prin credință, nu prin fapte!”

„Odată ce ești mântuit, ești mântuit pentru totdeauna.”

Cu alte cuvinte, vei ajunge în situația când oamenii se vor năpusti asupra ta.

DISCIPLINA BISERICII

Dar imaginează-ți acum o congregație diferită, una ai cărei lideri i-au învățat pe membrii bisericii Evanghelia, folosind întreg sfatul lui Dumnezeu. Acestor membri le-a fost cerut să socotească costul uceniciei față de Isus înainte de a face vreo mărturie a credinței. Ei au auzit despre faptul că Împărăția cerurilor aparține celor săraci în duh, celor curați la inimă și făcătorilor de pace (Matei 5:4-9). Ei au auzit predicându-se că Tatăl ceresc va tăia orice mlădițe din via lui Hristos care nu aduc roadă, pentru că Evanghelia adevărată îi schimbă pe oameni (Ioan 15:2). Ei au auzit despre diferența dintre întristarea lumească și întristarea după voia lui Dumnezeu: una se manifestă prin părere de rău față de propria persoană, în timp ce cealaltă prin nerăbdare, indignare, frică, tânjire după iertare și zel pentru sfințenie (2 Corinteni 7:10-11).

Este mai probabil ca a doua congregație să înțeleagă că Dumnezeu Fiul îi unește în realitate pe cei credincioși cu Sine și cu familia Sa, spre viață și creștere spirituală. Ea va înțelege că Dumnezeu Duhul Sfânt creează în realitate o viață complet nouă în interiorul oamenilor – și că cei ce sunt creștini adevărați sunt oameni schimbați. Spune-le acestor membri că Ionică, ajuns la douăzeci de ani, este absent de doi ani. Ei nu vor ridica din umeri, suspinând „odată mântuit, mântuit pen-

tru totdeauna” și continuând să își cânte imnurile de laudă. Ei vor pune mâna pe telefon și vor încerca să-l găsească pe Ionică, invitându-l la un prânz și încercând să se informeze cu privire la starea lui. Ei îl vor chema să dea socoteală pentru pretenția lui de creștin. Ei ar putea chiar să îl excomunică, ca o ultimă încercare de a-l ajuta. Îl iubesc prea mult pentru a nu face acest lucru. Ei îi iubesc prea mult pe prietenii și colegii lui necreștini pentru a nu face toate acestea.

SARE ȘI LUMINĂ

Ceea ce aduce viață celor morți spiritual este Cuvântul lui Dumnezeu, însă El vrea ca acest cuvânt să fie întruchipat în vieți transformate. Viețile transformate fac ca mărturia bisericii să fie vie și provocatoare. Lumea nu are nevoie de o umbră a ei, una creștinată. Ea are nevoie de ceva plin de lumină și aromă, ceva deosebit de această lume.

„Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară, și călcată în picioare de oameni. Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră

DISCIPLINA BISERICII

înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:13-16).

Sarea este folositoare pentru că are un gust deosebit. Lumina este atrăgătoare pentru cei care stau în întuneric pentru că ea... nu este întuneric.

INTRODUCERE

UN CADRU GENERAL PENTRU DISCIPLINA BISERICII

Scopul principal al acestei cărți nu este să te convingă de nevoia disciplinei bisericii, ci să îți ajute pe cei care sunt deja convingși să știe cum și când să o practice. Dincolo de aceste lucruri, este important să vedem cum Evanghelia lui Isus Hristos ne oferă un cadru teologic pentru abordarea disciplinei bisericii. Atât în aspectul ei formativ, cât și în cel corectiv, disciplina bisericii este o implicație a Evangheliei. Dacă vom pleca de la Evanghelie pentru a ajunge la disciplina bisericii, vom înțelege mai bine cum să o abordăm în practică.

Aceasta înseamnă că abordarea mea cu privire la subiectul disciplinei bisericii este întrucâtva diferită de a altora. Cei ce au scris pe acest subiect în secolele anterioare au elaborat uneori liste cu

DISCIPLINA BISERICII

păcate menționate în Biblie și care ar trebui supuse disciplinei bisericii. Ideea era aceea de a oferi liderilor bisericii unui ghid de bază care să îi ajute să traverseze crizele lor pastorale.

Cărțile care abordează subiectul disciplinei în zilele noastre de regulă trec pe cititori prin etapele pe care Isus le-a menționat în Matei 18:15-20. Ei le explică felul cum să îl abordeze pe cel păcătos în privat, apoi împreună cu doi sau trei credincioși, și apoi înaintea bisericii. Aceștia acordă mai puțină atenție diferitelor feluri de păcate, iar abordarea de tip cerc care se lărgeste, din Matei, 18 este tratată ca un cadru care acoperă orice situație.

Sunt multe lucruri de laudat la aceste două abordări, dar metoda mea este un pic diferită. Sper să pot trasa un cadru teologic care să permită unei varietăți mai largi de abordări, pe care chiar și autorii Scripturii le au. De exemplu, Pavel tratează în mod diferit disciplina bisericii în 1 Corinteni 5 comparativ cu felul în care Isus o tratează în Matei 18. Pavel pur și simplu cere bisericii să îl excludă direct pe păcătos, fără a menționa nevoia de a-l avertiza mai înainte. De ce? Unii autori au spus că aceasta s-a datorat faptului că păcatul era „scandalos și public” [sau cunoscut în public, n.trad.]. Dar asta ar părea că face ca decizia bisericii cu privire la cine aparține Împărăției cerurilor să depindă de standardele morale schimbătoare ale societății, lucru care mi s-ar părea ciudat. Nu există oare nicio legătură teologică între Matei 18 și 1 Corinteni 5? Eu cred că există, și descoperim această legătură atunci când privim la disciplina bisericii în lumina Evangheliei.

O abordare teologică de tip cadru îi va ajuta în același timp pe lideri să se confrunte cu nenumărate feluri de circumstanțe și păcate pentru care nu există nicio situație scripturală care să servească drept studiu de caz – păcate care nu sunt pe nicio listă. Dacă ai trăit ceva timp ca păstor (sau ca om), ar trebui să știi că păcătoșii – ca mine și ca tine – au o creativitate nelimitată. Oamenii nu se iau întotdeauna după aceleași rețete atunci când săvârșesc păcatele lor, ci fiecare și-l pregătește în stilul propriu, așa încât „gustul” fiecărui păcat este diferit. De aceea, scopul meu în partea întâi este acela de a creiona un cadru teologic care să îi ajute pe liderii bisericilor să abordeze multele și diferitele situații cu care ei înșiși se confruntă.

ÎNTREBĂRI GRELE

Aici, la 9Marks, primim o mulțime de întrebări legate de disciplina bisericii, din partea păstorilor care ne cer sfatul. Iată mai jos doar câteva dintre întrebările pe care le-am primit recent pe adresa mea de e-mail:

- Se poate disciplina o persoană care nu este membru al bisericii?
- Ce ar trebui să facem dacă unul dintre membrii noștri abandonează complet credința și încetează să se mai identifice drept creștin?

DISCIPLINA BISERICII

- Ar trebui ca o biserică să accepte demisia cuiva care trăiește în păcat, nepocăit?
- După ce biserica excomunică pe cineva, ce ar trebui să facem dacă un alt membru al bisericii refuză să se disocieze de cel excomunicat?
- Ar putea biserica să accepte la masa din Ziua Mulțumirii un membru al familiei care a fost disciplinat?
- Afectează cu ceva sau anulează actul disciplinei faptul că permitem unui credincios disciplinat să continue să ia parte la serviciile bisericii?
- Ce trebuie să facem cu o persoană care participă la serviciile bisericii de multă vreme, fără a fi membru, și care produce dezbinări?
- Ce ar trebui să facem cu un membru vechi al bisericii, care refuză să mai vină la adunare și care produce dezbinări?
- Este dorința unei persoane de a se căsători cu un necreștin o chestiune care să implice disciplina bisericii?
- Este lăcomia un păcat care ar trebui disciplinat?
- Sunt anorexia sau bulimia lucruri ce trebuie supuse disciplinei?
- Dacă cineva crede în teologia „noii perspective asupra lui Pavel”, atunci ar trebui să fie disciplinat?
- Există „grade” de disciplinare? Ar trebui ca o biserică să trateze păcatul curviei în același fel în care tratează absența îndelungată de la biserică?

- Ar trebui ca biserica să îi disciplineze pe membrii mai tineri care comit păcate grave?
- În ce moment este necesar să disciplinăm un păstor? Și cine ar trebui să conducă acest proces?
- Ce sfaturi specifice ne puteți da cu privire la felul în care membrii bisericii ar trebui să interacționeze cu o persoană care a fost disciplinată?
- În cazul unor păcate mai grave și cu caracter public, este potrivit să cerem acelei persoane să își mărturisească păcatul înaintea întregii biserici, ca o dovadă a pocăinței?
- Când ar trebui să primim o persoană excomunicată înapoi în părtășia bisericii? Și cum?

Odată ce avem un cadru teologic bun, acesta ne va fi de ajutor în a găsi răspunsuri la aceste întrebări, și la multe altele.

Trebuie să recunoaștem că aceste întrebări sunt foarte directe și limitate în aplicabilitatea lor. Viața reală ne pune adesea în situații mai dificile atunci când începem să identificăm multiple feluri de păcate și circumstanțele în care acestea sunt săvârșite. Ce facem cu acea persoană care își înșală cu succes clienții fără a încălca în mod necesar vreo lege, apoi ajunge la faliment, este dat în judecată de acei clienți, spune că s-a pocăit, dar manifestă puțin interes în a face lucrarea dificilă de a plăti înapoi acelor clienți, întrucât banii s-au dus și el nu vrea să-și petreacă următorii zece ani din viață făcând tot felul de sacrificii în acest sens?

DISCIPLINA BISERICII

Ce facem cu acea mamă singură, cu trei copii, toți născuți în afara legământului căsătoriei, care acum este însărcinată cu un al patrulea copil, dintr-o relație cu un alt bărbat, și care vine în biroul pastoral și pare zdrobită, în lacrimi? Ar trebuie ca plânsul ei să ne spună că ea s-a pocăit cu adevărat?

Și ce facem cu acel bețiv care a avut câteva luni grele, câteva mai bune, apoi ajunge să fie arestat sub învinuirea de a fi tulburat liniștea publică. Și este oare mai grav păcatul lui, dacă a fost însoțit și de o altercație cu un ofițer de poliție? Apoi, cum să tratăm cazul dacă acest incident recent a fost cauzat de pierderea slujbei sale sau de faptul că soția s-a despărțit de el? Ar trebui să fim mai înțelegători în astfel de circumstanțe?

Iată o situație pe care un prezbiter pe care nu l-am întâlnit niciodată mi-a povestit-o la telefon: soția cuiva fusese necredincioasă, încurcându-se cu o altă femeie. Soțul i-a înaintat divorț, chiar dacă ea dorea să refacă căsătoria. Apoi el a avut propriile sale relații, atât înainte, cât și după divorț. Toate acestea au ieșit ulterior la lumină, după doi ani, pe când acel bărbat se afla în mijlocul logodnei cu fiica păstorului senior. Ce i-ai fi spus acestui prezbiter?

Cel mai bun răspuns pe care eu îl dau este adesea, „N-am nicio idee cum să rezolvi problema asta, dar mă voi ruga pentru tine.”

Dincolo de asta, eu folosesc un cadru teologic pentru evaluarea fiecărei situații. Scopul meu, în partea întâi a acestei cărți, este să

explic acest cadru, care sper să te ajute să abordezi diferitele situații ce vor apărea în biserica ta.

RELIGIA FUNDAMENTALISTĂ VERSUS ÎNȚELEPCIUNEA EVANGHELIEI

De multe ori în viață ne gândim că ar fi bine să avem o carte de reguli care să ilustreze absolut orice în alb și negru: „Atunci când mă confrunt cu problema asta, trebuie să procedez așa”. Dacă ești părinte sau păstor, cred că știi exact la ce mă refer.

Cunoașterea momentului și a felului în care să răspundem față de păcatul din viața unor credincioși presupune același lucru: „Ar putea să-mi spună cineva în mod sigur dacă acum este momentul să-i spun ceva lui Bob, sau ar trebui să îmi mușc iar limba?”

În forma ei cea mai abrazivă, religia fundamentalistă pare să fie motivată de această dorință după claritate. Ea vrea lucrurile trasate în alb și negru, acolo unde Biblia nu spune nimic. Ea cere siguranță acolo unde aceasta nu este oferită.

De ce ar lăsa oare Dumnezeu lucrurile neclare? Eu cred că, printre alte lucruri, El dorește ca noi să strigăm la El după înțelepciune, pentru că acest lucru implică dependența noastră față de El, mai ales când ne gândim că în mod natural suntem ființe ce tindem să ne biziim pe noi înșine. Toate acele zone gri din viețile noastre sunt terenuri pe care ne exersăm încrederea în El.

DISCIPLINA BISERICII

Acestea fiind spuse, Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă niște linii generale călăuzitoare sau, altfel spus, un cadru. Sarcina noastră este să înțelegem acest cadru și apoi să îl aplicăm cu atenție de la o situație la alta, umblând întotdeauna cu încredere față de El și cerând întotdeauna înțelepciune de la El. Cu aceasta ne vom ocupa în partea a doua a acestei cărți. Cartea mea nu este o carte fundamentalistă cu studii de caz, de genul „când te confrunți cu această problemă, trebuie să aplici soluția asta”. Mai degrabă ea este încercarea mea de a demonstra cum se poate aplica acest cadru în diferite scenarii, așa încât să ai o idee mai bună cu privire la felul în care acest proces trebuie să arate. Deciziile pe care eu le-am luat nu reprezintă „cuvântul final”. Ele reprezintă cele mai bune încercări ale mele sau ale altor păstori în aplicarea înțelepciunii Evangheliei. De asemenea, ele îmi permit să folosesc mai mult nuanțele din fiecare circumstanță decât ar permite în aparență principiile stabilite în partea întâi.

De asemenea, la fel ca în cazul ilustrațiilor de mai sus, am creat aceste „studii de caz” folosind elemente din situații ale vieții reale în care am fost implicat sau cel puțin despre care am auzit. În toate acestea, am modificat întrucâtva detaliile.

Partea a treia întregește cartea prin oferirea sfaturilor cu privire la cum să-ți conduci biserica spre practicarea formală a disciplinei bisericii: ce ai nevoie să predici congregației tale și ce structuri sunt necesare pentru aceasta.

AR TREBUI SĂ PRACTICĂM DISCIPLINA?

Ar trebui oare ca biserica ta să practice disciplina bisericii? Da. În primul rând, disciplina bisericii este un lucru iubit. Ea demonstrează:

- dragoste față de acea persoană, prin faptul că el sau ea sunt avertizați și aduși la pocăință;
- dragoste pentru biserică, așa încât oile mai slabe să fie protejate;
- dragoste față de lumea care se uită, pentru ca astfel să vadă puterea transformatoare a lui Hristos;
- dragoste pentru Hristos, așa încât bisericile să înalțe Numele Său cel sfânt și să asculte de El.

Pe de altă parte, prin înfrânarea față de practicarea disciplinei, noi pretindem că știm să iubim mai bine decât iubește Dumnezeu. Dincolo de orice, Dumnezeu „pedepsește pe cine-l iubește” (Evrei 12:6).

El știe că disciplinarea produce viață, creștere și sănătate: „Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui” (Evrei 12:10).

Da, disciplinarea este dureroasă, dar merită: „Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei,

DISCIPLINA BISERICII

roada dătătoare de pace a neprihănirii” (Evrei 12:11). Poți vedea înaintea ta acele câmpuri pline de neprihănire și pace? Aceasta este promisiunea pe care Dumnezeu ne-o dă.

Așadar, dragostea ar trebui să fie factorul motivator pentru oricare din actele de disciplină ale bisericii. Iubești? Atunci disciplinează. Disciplinarea nu este un cuvânt pe care cultura să îl înțeleagă, iar trecerea de la dragoste la disciplină cu siguranță că nu este ceva ce se potrivește gândirii acestei lumi. Dar aceasta este ceea ce Biblia ne învață. Crezi că este un lucru adevărat?

Mai concret, bisericile ar trebui să practice disciplina pentru că:

- este biblică;
- este o implicație a Evangheliei;
- promovează sănătatea bisericii;
- clarifică și face să strălucească mărturia bisericii înaintea popoarelor;
- avertizează pe păcătoși cu privire la o judecată mai mare din viitor;
- și, cel mai important, protejează Numele și reputația lui Isus Hristos pe pământ.

Isus Și-a legat numele de biserică. El a pus în joc reputația Sa pentru noi. Ciudat, nu-i așa? Dar această chestiune nu stă în final

pe umerii noștri. El a dovedit, prin viața și experiența poporului Israel în Vechiul Testament, că va face orice este necesar pentru a-Și proteja Numele. Cu toate acestea, El dă bisericilor noastre o slujbă de făcut: să se îngrijească de Numele și reputația Sa înaintea popoarelor. Ne place sau nu, lumea va trage concluziile ei cu privire la Isus văzându-ne pe noi.

În mod fundamental, disciplina bisericii are de-a face cu a ne asigura că reprezentanții lui Isus pe acest pământ întruchipează pe Isus și pe nimeni altcineva.

Dacă ai nevoie de mai multe argumente pentru a practica disciplina în biserica ta, îți recomand capitolul 7 al cărții Nouă Semne ale Unei Biserici Sănătoase, scrisă de Mark Dever. Alte cărți bune scrise pe această temă sunt *The Transforming Community*, de Mark Lauderbach, *Walking Together*, de Wyman Richardson, *Love That Rescues*, de Eric Bargerhuff și de acum clasică *Handbook of Church Discipline* a lui Jay Adams. De asemenea, vei putea găsi o mulțime de articole scurte pe website-ul www.9Marks.org.

În același timp, sper că acest cadru mai general, prezentat în următoarele câteva capitole, va fi convingător. Poate că ar trebui să vă îndrept privirea către o imagine a poporului lui Isus care învață să arate precum Isus, și asta cu scopul precis ca popoarele să fie uimate.

Partea întâi.
STABILIREA UNUI CADRU

CAPITOLUL 1

ELEMENTELE BIBLICE DE BAZĂ ALE DISCIPLINEI

Ce este disciplina bisericii? În termeni mai largi, disciplina bisericii este parte din procesul de ucenicizare, anume acea parte în care noi corectăm păcatul și îndreptăm pe ucenic către calea mai bună. A fi ucenicizat înseamnă, printre alte lucruri, a fi disciplinat. Iar un creștin este disciplinat prin învățare și corectare, ca într-o clasă de matematică, unde profesorul predă lecția, apoi corectează greșelile elevilor.

Din acest motiv putem constata practica veche de secole a teologilor de a se referi la disciplina formativă și la cea corectivă. Disciplina formativă ajută la formarea ucenicului prin instruire sau învățare. Disciplina corectivă ajută la formarea ucenicului prin îndreptarea păcatului. Această carte se

DISCIPLINA BISERICII

concentrează pe disciplina corectivă, dar învățarea și corecția lucrează întotdeauna împreună. Aceasta este natura uceniciei.

În termeni mai specifici și formali, disciplina bisericii reprezintă actul de îndepărtare a unei persoane din calitatea de membru al bisericii și de la participarea la Cina Domnului. Nu este un act prin care acestuia să i se interzică participarea la adunările publice ale bisericii. Disciplinarea reprezintă o declarație publică a bisericii cu privire la faptul că ea nu mai poate confirma mărturia credinței acelei persoane prin a îl (sau o) identifica drept creștin. Este un refuz de a permite accesul persoanei respective la Cina Domnului. Este o excomunicare sau un refuz de a integra acea persoană în comunitatea de credință.

Ca să fie clar, așadar, voi trata următorii termeni drept sinonimi: „excomunicarea” înseamnă „a exclude din părtășie”, care înseamnă „a îndepărta de la Masa Domnului”, care înseamnă „a disciplina formal”. Anumiți oameni tratează una sau două din aceste lucruri ca fiind stadii diferite ale procesului de disciplinare, dar eu nu le consider așa.

ISUS VORBEȘTE DESPRE DISCIPLINARE

Există multe texte în Noul Testament care vorbesc despre practica disciplinei bisericii. Probabil că cel mai cunoscut dintre acestea este cel din Evanghelia după Matei. Isus spune acolo:

„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș” (Matei 18:15-17).

La prima vedere, se pare că Isus are două preocupări: în primul rând, ca păcătosul să se pocăiască; în al doilea rând, ca numărul de oameni implicați în disciplinare să rămână cât de redus este necesar, dar cu obiectivul de a conduce pe cel disciplinat la pocăință. Dincolo de acese preocupări se află convingerea profundă că biserica trebuie să arate diferit de lume – creștinii nu trebuie să trăiască precum păgânii sau vameșii. Audiența evreiască din Evanghelia după Matei ar fi înțeles prin termenul „păgân” că acesta reprezenta pe cei ce se aflau în afara comunității legământului iar pe „vameși” ca fiind cei care au trădat comunitatea legământului și, de aceea, ei se aflau, ca și păgânii, în afara acestei comunități. Membrii bisericii trebuie să trăiască diferit de felul lumii de a trăi. Și dacă, după o serie de avertismente făcute în dragoste, aceștia nu se corectează, biserica trebuie să îi excludă din părtășia locală.

Păcatul descris aici este unul la nivel de relații: „împotriva ta”. Totuși, eu cred că noi am supralicitat adesea semnificația acestui de-

DISCIPLINA BISERICII

taliu. Problema de aici nu este dacă persoana respectivă se pocăiește și trebuie tratată drept frate sau soră în Hristos. Sensul mai larg din aceste versete este că bisericile locale au autoritatea de a evalua mărturia credinței membrilor lor și de a acționa în conformitate cu aceasta: „Vă mai spun iarăși, că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri” (Matei 18:19). Cu alte cuvinte, bisericile pot să se folosească de procesul de disciplină a bisericii descris în versetele 15 până la 17, aplicându-l păcatelor într-un sens mult mai extins.

Pe scurt, Isus dorește ca bisericile să joace un rol așa-zis justițiar. El își extrage exprimarea legată de „doi sau trei martori” din Deuteronom 19, un pasaj în care Moise statua regulile de procedură pentru judecarea situațiilor și a cazurilor de încălcare a Legii. Atunci când au de-a face cu oameni care pretind că Îl reprezintă pe Isus, dar fac aceasta doar cu buzele, în timp ce trăiesc contrar, bisericile trebuie să cântărească cu atenție dovezile și să facă o judecată. „Este aceasta o mărturie validă a Evangheliei? Este persoana de față un adevărat martor al Evangheliei? Ce spun dovezile pe care le avem?”

APOSTOLII VORBESC DESPRE DISCIPLINARE

La rândul său, apostolul Pavel invocă disciplina bisericii într-o serie de pasaje precum:

„Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții” (Galateni 6:1).

„Nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai de grabă osândiți-le [dați-le pe față, lit.]” (Efeseni 5:11).

„După întâia și a doua mustrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări” (Tit 3:10).

„Și dacă n-ascultă cineva ce spunem noi în această epistolă, însemnați-vi-l, și să n-aveți nici un fel de legături cu el, ca să-i fie rușine. Să nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci să-l mustrați ca pe un frate” (2 Tesaloniceni 3:14-15).

Ioan încurajează un fel de disciplină preventivă prin a nu permite de la bun început cuiva să participe la părtășia bisericii, dacă acea persoană nu este creștin:

„Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: „Bun venit!”” (2 Ioan 9-10).

La rândul lui, Petru ne prezintă un exemplu clar de disciplină preventivă (Faptele Apostolilor 8:17-24).

DISCIPLINA ÎN CORINT

Un ultim pasaj bine-cunoscut care tratează tema disciplinei bisericii este cel din 1 Corinteni 5. Pavel prezintă păcatul și reacția sa la acest păcat în primele sale versete din acest capitol:

„Din toate părțile se spune că între voi este curvie; și încă o curvie de acelea, care nici chiar la păgâni nu se pomenesc; până acolo că unul din voi trăiește cu nevasta tatălui său. Și voi v-ați fâlit! Și nu v-ați mâhnit mai degrabă, pentru ca cel ce a săvârșit fapta aceasta, să fi fost dat afară din mijlocul vostru! Cât despre mine, măcar că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul, am și judecat, ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut o astfel de faptă” (1 Corinteni 5:1-3).

Ceea ce este izbitor cu privire la sfatul lui Pavel este felul cum acesta se suprapune și nu se suprapune cu îndemnul dat de Isus în Matei 18. Asemenea lui Isus, Pavel încurajează biserica să joace acest rol judiciar. El chiar folosește cuvintele „judecată” sau „a judeca” de mai multe ori în acest text (1 Corinteni 5:3, 12-13). Asemenea lui Isus, Pavel trata o situație în care cineva pretindea că acționează în Numele lui Isus, dar acea persoană trebuia îndepărtată din trupul bisericii. Spre deosebire de Isus, totuși, Pavel nu spune bisericii să îl avertizeze pe acel om și să îl cheme la pocăință, așa cum Isus pare să îndemne în Matei 18. El pur și

simplu spune bisericii să îl îndepărteze pe acel individ, fără alte întrebări. Vom discuta rațiunea acestei abordări în capitolul 3.

În versetele următoare, Pavel descrie în mai multe detalii cum ar trebui să arate acest act de disciplinare:

„În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați la olaltă, prin puterea Domnului nostru Isus, am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus” (1 Corinteni 5:4-5).

A-l da pe acel om pe mâna Satanei înseamnă a-l trata, folosind cuvintele lui Isus, ca pe un păgân sau vameș. Înseamnă a-l trata ca pe cineva care nu aparține comunității legământului. Dincolo de orice, biserica este un avanpost al Împărăției lui Dumnezeu. De aceea, orice persoană care nu aparține Împărăției lui Dumnezeu, aparține împărăției Satanei. Satana este prințul acestei lumi, iar împărățiile lumii aparțin temporar lui (Ioan 12:31; 14:30; Matei 4:8-9).

După aceea, Pavel observă faptul că eșecul sau refuzul de a-l îndepărta pe acel om din biserică pune în pericol întreaga congregație:

„Nu vă lăudați bine. Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre,

DISCIPLINA BISERICII

a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului.

V-am scris în epistola mea să n-aveți nicio legătură cu curvarii. Însă n-am înțeles cu curvarii lumii acesteia, sau cu cei lacomi de bani, sau cu cei hrăpăreți, sau cu cei ce se închină la idoli, fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume. Ci v-am scris să n-aveți niciun fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice „frate”, totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător, sau bețiv, sau hrăpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați” (1 Corinteni 5:6-11).

În versetele finale ale acestui capitol, Pavel reiterează faptul că biserica are un rol judiciar ce trebuie exersat în viața acestui om: „În adevăr, ce am eu să judec pe cei de afară? Nu este datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru? Cât despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu. Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela” (1 Corinteni 5:12-13).

SCOPUL DISCIPLINEI BISERICII

Pasajul din 1 Corinteni 5 este în mod special de ajutor pentru a identifica scopurile disciplinei bisericii. Putem observa în acesta cel puțin cinci scopuri. În primul rând, disciplina are ca scop să dea la iveală păcatul. Păcatul, ca și cancerul, iubește să se ascundă,

să stea în umbră. Disciplina scoate la iveală cancerul, așa încât acesta să fie tratat repede (v. 1 Corinteni 5:2).

În al doilea rând, disciplina bisericii are ca scop să avertizeze. Prin procesul de disciplină, biserica nu pune în aplicare pedeapsa lui Dumnezeu. Ea doar pune în scenă o imagine a Marii Judecăți care va veni (v. 5). Disciplina este un avertisment lansat și însoțit de compasiune.

În al treilea rând, scopul ei este acela de a salva. Bisericile apelează la disciplină atunci când ele văd că un membru o ia pe calea care duce la moarte, și când niciunul din avertismentele și semnele alarmante îndreptate către acea persoană nu o determină să se întoarcă. Este acel lucru ultim la care ea apelează pentru a-l aduce pe acel om la pocăință (v. 5).

În al patrulea rând, disciplina își propune să protejeze. Așa cum cancerul se răspândește de la o celulă la alta, tot așa și păcatul se răspândește cu rapiditate de la o persoană la alta (v. 6).

În al cincilea rând, ea își propune să aducă o bună mărturie pentru Isus. Pare ciudat să spunem asta, dar disciplina bisericii este în realitate un lucru bun pentru necreștini, pentru că ajută la păstrarea acelei atractivități deosebite a poporului lui Dumnezeu (vezi v. 1). Trebuie să ne amintim că bisericile trebuie să fie sare și lumină. „Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară, și călcată în picioare de oameni” (Matei 5:13).

NEVOIA UNUI CADRU AL DISCIPLINEI ÎN EVANGHELIE

Acest ultim scop al disciplinei ne îndreaptă către nevoia unui cadru teologic mai larg pentru a cunoaște cum să abordăm disciplina bisericii.

Haideți să luăm în considerare dilema pe care o naște subiectul disciplinei bisericii. Disciplina bisericii, spuneam, se centrează pe ideea de corectare a păcatului. Dar Evanghelia creștină se centrează, cum majoritatea oamenilor ar fi de acord, pe ideea de iertare a păcatului. Dacă Dumnezeu iartă păcatul, de ce am avea nevoie să ne preocupăm de corectarea păcatului? Mai mult, creștinii sunt și ei chemați să se ierte unii pe alții. Care ar fi atunci scopul corectării păcatului?

O evanghelie diluată, care vorbește doar despre iertare și dragoste necondiționată, nu are resursele pentru tratarea acestei aparente tensiuni. Drept rezultat, păcatul continuă netratat, iar bisericile încep să semene cu lumea.

Totuși, o Evanghelie completă tratează nu doar problema vinovăției păcatului, ci ea tratează și problema corupției păcatului, aducând înaintea oamenilor promisiunea naturii noi. De asemenea, ea plasează Evanghelia în cadrul biblic mai general al prezentării scopurilor lui Dumnezeu pentru om, care este chemat să Îl reprezinte.

Dumnezeu i-a dat lui Adam porunca de a purta chipul Său

prin stăpânirea asupra creației, dar Adam a eșuat. Așa a făcut și poporul Israel. Și tot așa și David, regele Israelului. Dar apoi a venit acela care L-a întruchipat perfect pe Dumnezeu. Vestea Bună a Evangheliei este că Dumnezeu a creat o cale prin care noi să fim restaurați în relație cu El și față de scopul inițial al Său pentru viețile noastre – anume să domnim împreună cu Isus peste întreaga creație. El promite iertarea vinovăției noastre prin lucrarea Fiului Său și o natură nouă, care ascultă de Dumnezeu, prin lucrarea Duhului Său. După cum vom vedea imediat, tocmai în acest cadru constatăm că disciplina bisericii are sens.

CAPITOLUL 2

UN CADRU EVANGHELIC PENTRU ÎNȚELEGEREA DISCIPLINEI

Să zicem că un jucător de fotbal american s-ar alătura unor prieteni pentru un joc de fotbal obișnuit. Apoi, la mijlocul jocului, el s-ar apleca, ar lua mingea de fotbal și ar începe să alerge cu ea în brațe. Fără îndoială că arbitrul ar fluiera și ar dicta lovitură liberă.

În acest moment, jucătorul de fotbal american ar putea să privească înapoi către arbitru, cu o față revoltată. De ce să fluiera? De ce să dicteze lovitură liberă? El doar făcea ce face întotdeauna – să prindă mingea și să alerge cu ea.

Drept răspuns, cineva i-ar putea explica jucătorului de fotbal american faptul că, cu excepția portarului, niciunul dintre jucătorii de pe teren nu poate atinge mingea cu mâna. Acum,

DISCIPLINA BISERICII

înapoi la joc și să nu mai faci aceeași greșeală!

Sau cineva ar putea să își ia ceva mai mult timp pentru a-i explica acestui jucător cum funcționează un meci de fotbal obișnuit. Prin definiție, fotbalul este un joc pentru picioare, nu pentru mâini. Tocmai lucrul care face ca fotbalul să fie interesant de urmărit este abilitatea jucătorilor de a controla mingea fără a se folosi vreodată de mâini. Nu este de mirare de ce orice nație din această lume, cu excepția Americii, vorbește despre acest sport cu termenul „fotbal” [provine de la termenii din limba engleză „foot”, care înseamnă „picior” și „ball”, care înseamnă „minge”, n.trad.]. Așadar, jucătorul de fotbal american nu doar a încălcat o regulă, ci el a încălcat acea regulă care definește însăși natura aceluia joc.

În mod asemănător, disciplina bisericii poate fi descrisă în două modalități. Cineva poate să o descrie ca pe actul de a corecta păcatul, ca și cum am sufla într-un fluier în cazul unui fault din viața creștinului. Sau, mai bine, cineva ar putea să înțeleagă disciplina bisericii ca pe actul de a fluiera în cadrul mai larg al Evangheliei, biserica, având în vedere scopurile vieții creștine. Plasând actul disciplinei în acest cadru teologic mai larg – o să îl denumesc cadru evanghelic – vom putea să exersăm discernământul necesar pentru a ști cum să judecăm diferitele circumstanțe în care păcatul se manifestă într-o biserică.

De exemplu, minciuna este un „fault”. Înseamnă asta că întreaga biserică trebuie să fie implicată în procesul de disciplinare

oridecâteori un membru al ei minte? Evident că nu. Sunt atât de multe lucruri care depind de circumstanțele în care o minciună sau mai multe minciuni sunt spuse: Cât de consecvent este păcatul minciunii? Persistă acea persoană în minciună? Este o chestiune de trăsătură în viața acelei persoane?

Undeva există o linie de demarcație între o minciună care merită tratată în privat și o minciună care trebuie tratată în public. Dar cum știm când s-a trecut de acea linie? Aceasta este provocarea practică a disciplinei bisericii. Acesta este tocmai aspectul în care avem nevoie de multă înțelepciune.

Eu cred că liderii bisericii vor fi mai bine echipați să identifice acest moment dacă ei vor înțelege cum să plaseze activitatea lor corectivă în cadrul mai larg al Evangheliei. Evanghelia ne ajută să identificăm când este momentul să vorbim și când este momentul să rămânem tăcuți, când să acționăm și când nu.

CE ESTE EVANGHELIA?

Stabilirea unui cadru pentru disciplina bisericii ne cere să înțelegem (1) ce este Evanghelia, (2) ce este un creștin, (3) ce este o biserică locală și (4) ce înseamnă calitatea de membru în biserică.

Ce este Evanghelia? În prefața acestei cărți, am oferit o schiță a ei. Dați-mi voie să adaug aici câteva lucruri acelei schițe. Evanghelia este Vestea Bună care vine la finalul unei relatări lungi

DISCIPLINA BISERICII

despre ființele omenești care s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și care s-au așezat pe poziția de stăpâni ai lumii care aparține Lui. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, cu scopul de a reprezenta domnia și caracterul Său asupra creației. El i-a creat după chipul Său, așa încât ei să Îl întruchipeze. El i-a chemat să stăpânească în ascultare, așa încât să governeze asemenea Lui: cu bunătate, dreptate, sfințenie și dragoste.

Dar omul a decis că este mai înțelept decât Dumnezeu, și astfel a ales să stăpânească independent de El. El și-a corupt propria natură și a obținut prin aceasta pedeapsa morții. Istoria poporului Israel este istoria creației și căderii, scrisă doar la o dimensiune mai largă. Ca grup de oameni, ei au primit toate avantajele Legii și ale prezenței lui Dumnezeu cu scopul de a-L reprezenta, dar ei au ales să umble pe căile lor. De aceea, El i-a îndepărtat din țara Sa.

Vestea Bună, care vine la sfârșitul acestei relatări triste, este că Unul din fiii lui Adam și ai lui Israel a venit să împlinească ceea ce nici Adam și nici Israel nu au putut face: să stăpânească cu ascultare și să câștige un popor pentru Dumnezeu. Acela care era însăși chipul lui Dumnezeu a venit ca Om și a pus bazele unei Împărății prin ascultarea Sa de Tatăl ceresc, până la capăt. Dar El nu doar că a înființat o Împărăție; El a câștigat un popor pentru această Împărăție dându-și propria viață ca preț de răscumpărare, ca preț pentru vinovăția păcatului, apoi a înviat din morți și a inaugurat o nouă creație.

Pe scurt, Vestea Bună este că Isus Hristos a câștigat mântuirea și stăpânirea pentru toți cei care își pun credința în El și care Îl urmează ca Domn. Mântuirea include iertarea de păcate, împăcarea cu Dumnezeu în Hristos, împăcarea cu poporul lui Hristos și o inimă nouă, locuită de Duhul Sfânt, care dorește acum să stăpânească în ascultare cu scopul de a-L reprezenta pe Isus pe pământ.

CE ESTE CREȘTINUL?

Ce este creștinul? Există mai multe modalități de a defini ce anume este un creștin. Pentru început, am putea spune că este cineva care a fost iertat și unit cu Dumnezeu prin noul legământ, în sângele lui Hristos. Și este cineva căruia i-a fost dată o natură nouă, prin Duhul Sfânt (v. Deuteronom 30:6-8; Ieremia 31; Ezechiel 36:24-27).

Dar trebuie să spunem că acesta primește mai mult decât un nou statut și o natură nouă. Creștinul are o nouă familie. Creștinul este acum membru al unui popor nou. Prin definiție, a fi împăcat cu Hristos înseamnă a fi împăcat și cu poporul lui Hristos (Efeseni 3:6). Pavel face această conexiune prin a lega prima jumătate a capitolului 2 din Efeseni cu cea de-a doua jumătate a acestuia. În primul rând, el ne vorbește despre faptul că am fost mântuiți prin har (Efeseni 1:1-10). Apoi, el ne spune că zidul de despărțire dintre Evrei și Neamuri a căzut, creând astfel un singur om nou

DISCIPLINA BISERICII

(v. 11-22). A fi adoptat de către o mamă și un tată înseamnă să ți se dea în același timp frați și surori noi. Așa este și cu creștinismul. Indiferent dacă suntem conștienți sau nu de faptul că ne alăturăm unei noi familii, adoptarea noastră în Hristos înseamnă adoptarea într-o familie.

Astfel, creștinul are un statut nou, o natură nouă, o familie nouă și, în final, are un set nou de obligații. Un creștin este cineva care acum Îl reprezintă pe Isus și, astfel, pe Dumnezeu. Acesta este în mod precis mesajul botezului și al Cinei Domnului. A fi botezat înseamnă să te identifice cu Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, ca și cu moartea și învierea lui Hristos (Matei 28:19; Romani 6:4-5). A primi Cina Domnului înseamnă a proclama moartea Sa și calitatea noastră de membri în trupul Său (1 Corinteni 11:26-29; v. Matei 26:26-29). Dumnezeu vrea ca poporul Său să fie cunoscut și identificat distinct. El vrea ca între poporul Său și lume să existe o linie clară de demarcație. El dorește ca noi să fim sfinți, pentru că El este sfânt. Creștinii Îl reprezintă acum și aici!

Cu alte cuvinte, un creștin este cineva care poartă Numele lui Dumnezeu pe pământ, care proclamă Evanghelia Lui și care este unit cu poporul Său. În esență, creștinul este un ambasador – cineva a cărui identitate și lucrare se contopesc într-un singur lucru. Orice îl caracterizează pe un ambasador în ce privește ființa lui, în ce privește spuselor lui și în ce privește faptele lui, toate acestea îl reprezintă pe regele lui.

CE ESTE BISERICA LOCALĂ?

Ce spuneți de biserica locală? Ce este ea? O biserică locală este mai mult decât un simplu grup de creștini. Zece creștini care stau împreună în parc nu constituie o biserică. Isus a dat autoritate împăratească creștinilor adunați împreună ca biserică locală, lucru pe care nu l-a dat creștinilor la nivel individual. În mod specific, El a dat bisericilor locale autoritatea de a se folosi de cheile Împărăției prin administrarea sau refuzul de a administra botezul și Cina Domnului, făcând astfel lucrarea de a marca în mod distinct pe cei ce sunt poporul lui Dumnezeu, separat de această lume.

Aceasta este imaginea pe care o căpătăm pentru prima dată în Matei 16:18 și apoi în Matei 28. Această ilustrație se transformă apoi într-o imagine în mișcare în cartea Faptelor Apostolilor și în epistole. Isus autorizează biserica locală să se folosească de cheile Împărăției pentru a sta înaintea unui om care pretinde că este creștin, pentru a analiza mărturia acestuia, pentru a cerceta viața lui sau a ei, și pentru a prefața judecata oficială în numele cerului. Este aceasta o mărturie validă? Este acesta un martor adevărat al lui Hristos? Biserica locală urmează exemplul lui Isus care îl chestionează pe Petru, cel ce declarase că Isus era Hristosul (Matei 16:16-17). În mod specific, biserica se achită de această îndatorire prin sacramentele rânduite în Matei 26 și în Matei 28: Cina Domnului și botezul.[1]

DISCIPLINA BISERICII

Cu alte cuvinte, biserica locală are autoritatea cerească pentru a declara cine este cetățean al Împărăției și, astfel, cine reprezintă Numele lui Isus pe pământ. Isus nu a autorizat persoane la nivel individual care să decidă dintr-o dată că ei sunt creștini și astfel să stea înaintea popoarelor și să declare că Îl reprezintă pe Isus. Oamenii din Ierusalim l-au întrebat pe Petru ce să facă pentru a fi mântuiți. Răspunsul lui a fost: „Pocățiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat” (Faptele Apostolilor 2:38). Ei aveau nevoie de confirmarea oficială a bisericii din Ierusalim.

Ar trebui să ne amintim că puterea bisericii locale este una de declarare. Nu biserica îl face pe cineva să fie cetățean al cerului, ci ea are responsabilitatea de a declara cine aparține Împărăției lui Hristos și cine nu. Așadar, o biserică este ca o ambasadă a unui popor. Dacă pașaportul tău expiră în timp ce călătorești într-o țară străină, vei merge la ambasada țării tale pentru a ți-l înnoi. Ambasada are autoritatea pe care tu, în calitate de cetățean individual, nu o ai.

Evident, biserica este mai mult decât o instituție cu autoritate împărătească. Este de asemenea un „trup”, o „familie”, o „turmă”, un „templu”, este „stâlpul și temelie adevărului” și așa mai departe. Dar nu trebuie să trecem cu vederea faptul că ea este în același timp instituția de pe pământ înzestrată de către Isus cu autoritatea de a declara cine sunt cetățenii sau ambasadorii Lui și cine nu.

Pentru a defini biserica locală în mod instituțional, am putea

spune că ea este un grup de creștini care se adună în mod regulat în Numele lui Hristos pentru a se confirma în mod oficial și pentru a se supraveghea unul pe altul ca membri în trupul lui Isus Hristos și în Împărăția Lui, prin predicarea Evangheliei și prin sacramentele acesteia.

Ca atare, creștinii nu se „alătură” bisericilor la fel cum s-ar alătura unor cluburi, ci ei se supun acestora. Biserica nu are o autoritate absolută la fel cum niciun părinte nu are autoritate absolută față de copilul lui. Dar Hristos dorește ca membrii bisericii să se supună supravegheii bisericilor locale în virtutea cetățeniei lor în Împărăția Sa.

Va folosi biserica locală cheile Împărăției într-un mod perfect? Nu. Ea va face greșeli, la fel ca orice altă autoritate pământească, chiar dacă este rânduită de Isus. Biserica locală este o reprezentare imperfectă a adunării lui Hristos de la sfârșitul istoriei. Dar faptul că ea face greșeli, la fel cum președinții și părinții fac greșeli, nu înseamnă că ar fi lipsită de un mandat dat cu autoritate.

În toate acestea, ar trebui să fie clar că una din responsabilitățile primordiale ale bisericii este aceea de a proteja Numele lui Isus.

CE ÎNSEAMNĂ MEMBRALITATEA ÎN BISERICĂ?

Ce înseamnă, deci, membralitatea în biserică? Este o declarație a cetățeniei în Împărăția lui Hristos. Este ca un pașaport. Este

DISCIPLINA BISERICII

un anunț făcut ca în sala de declarații de presă a Împărăției lui Hristos. Este declarația că o persoană care pretinde că este creștin este un reprezentant oficial, licențiat, bona fide [de bună credință, n.trad.], care poartă cu el, simbolic vorbind, cartea de identitate ce arată că este reprezentantul lui Isus.

Mai concret, membralitatea în biserică constituie relația formală dintre o biserică locală și un creștin, caracterizată prin confirmarea din partea bisericii și supravegherea uceniciei creștinului, și prin supunerea creștinului în a-și trăi ucenia sub protecția și îngrijirea bisericii.

Observați că în această definiție sunt prezente mai multe elemente:

- trupul Bisericii confirmă în mod formal mărturia credinței și botezul acelei persoane, arătând că ele sunt credibile;
- ea promite să ofere supraveghere în ce privește ucenia acelei persoane;
- persoana respectivă își supune în mod formal ucenia sa slujirii și autorității acestui trup și a liderilor lui.

Trupul bisericii spune acelei persoane: „Noi recunoaștem mărturia credinței tale, botezul tău și ucenia ta față de Hristos ca fiind valide. De aceea, noi confirmăm în mod public și recunoaștem înaintea națiunilor că aparții lui Hristos și de aceea

extindem supravegherea noastră asupra ta, în părtășia noastră”. Principial, individul spune trupului bisericii: „Atâta vreme cât recunosc că sunteți o biserică credincioasă, care propovăduiește Evanghelia, supun prezența și ucenicia mea față de dragostea și supravegherea din partea voastră.”

Standardele pentru membralitatea în biserică n-ar trebui să fie nici mai sus și nici mai jos decât standardele care definesc calitatea de creștin, fără excepție. Un creștin este cineva care s-a pocăit și a crezut, și tocmai astfel de persoane sunt ceea ce bisericile trebuie să confirme ca membri. Singura cerință suplimentară este botezul. Membrii bisericii trebuie să fie botezați, un model care este prezentat uniform în Noul Testament. Petru spunea mulțimii din Ierusalim: „Pocăți-vă, și fiecare din voi să fie botezat” (Faptele Apostolilor 2:38). Iar Pavel, scriind bisericii din Roma, pleacă de la prezumția că orice persoană care aparținea acesteia fusese botezată (Romani 6:1-3).

Cu alte cuvinte, membralitatea în biserică nu are de-a face cu „cerințe suplimentare”. Ea vorbește despre o biserică ce își asumă responsabilitatea specifică pentru fiecare creștin, și creștinul pentru biserică. Ea are de-a face cu „îmbrăcarea”, „întruchiparea”, „trăirea” și „a face concretă” calitatea noastră de membri în trupul universal al lui Hristos. Într-un anume fel, uniunea care se constituie dintr-o biserică locală și membrii ei este precum acel „Da” al unei ceremonii de căsătorie, motiv pentru care unii se referă la

DISCIPLINA BISERICII

membralitatea în biserică folosind termenul de „legământ”.

Este adevărat că un creștin trebuie să aleagă să se alăture unei biserici, dar aceasta nu transformă biserica într-o organizație de voluntariat. Odată ce L-a ales pe Hristos, creștinul nu are altă opțiune, decât să se alăture unei biserici.

UN CONCEPT MAI CUPRINZĂTOR AL DISCIPLINEI BISERICII

Discuția precedentă cu privire la Evanghelie, creștin, biserică și membralitatea în biserică ne furnizează cadrul prin care putem înțelege disciplina bisericii. Dați-mi voie să extrag din aceasta patru elemente care ne furnizează prezumții fundamentale pentru disciplina bisericii:

1) O așteptare a transformării. Noul legământ promite că poporul lui Dumnezeu va trăi vieți transformate, prin puterea Duhului. Chiar dacă schimbarea vine încet, bisericile trebuie să se aștepte la această schimbare – fiind roada vizibilă a harului și Duhului lui Dumnezeu. Disciplina este răspunsul corect față de lipsa roade invizibile sau, mai mult, față de prezența roadelor nepotrivite.

2) Lucrarea de reprezentare. Creștinii sunt chemați să fie un fel de Hristos în miniatură, reprezentându-L pe Isus pe pământ.

Conceptul de reprezentare depinde de ideea că Isus este Mântuitor și Domn. El depinde de faptul că creștinii primesc un nou statut și o nouă lucrare. Disciplina este, de aceea, răspunsul corect atunci când creștinii eșuează să Îl reprezinte pe Isus și nu manifestă nicio dorință de a-L reprezenta.

3) Autoritatea bisericii locale. Isus a dat bisericii locale autoritatea cheilor Împărăției pentru a confirma în mod oficial și a supraveghea pe cetățenii Împărăției Lui. Nu bisericile îi fac pe oameni să fie creștini. Duhul Sfânt face aceasta. Dar bisericile au autoritatea declarativă și responsabilitatea de a face afirmații publice înaintea lumii cu privire la cine este și cine nu este creștin. De aceea, actul de excomunicare al unei biserici nu constă din îndepărtarea fizică, cu forța, a acelei persoane din adunarea publică a bisericii, ca și cum biserica ar deține puterea sabiei statului pentru a îndepărta fizic trupurile acelor oameni. Dimpotrivă, ea constă dintr-o declarație publică a faptului că ea nu mai poate confirma cetățenia cerească a aceluia individ. Excomunicarea reprezintă declarația bisericii cu privire la faptul că nu mai poate confirma faptul că acea persoană este un creștin.

4) Membralitatea sub aspectul supunerii. Ca urmare a ascultării lor de Hristos, creștinii sunt chemați să se supună confirmării

DISCIPLINA BISERICII

și supravegherii din partea bisericilor locale. De aceea, atunci când se confruntă cu un posibil act de disciplinare, membrii bisericii nu pot pur și simplu să răspundă acțiunii bisericii cu demisia. Aceasta ar semăna cu situația când un inculpat renunță la cetățenia sa înaintea unui tribunal care l-a acuzat de activitate infracțională.

Atunci când vedem disciplina bisericii prin această lupă teologică, căpătăm o înțelegere mai deplină. Nu avem de-a face doar cu simpla corectare a păcatului sau cu acțiunea de a fluiera la un fault. Este vorba despre corectarea păcatului cu scopul de a ne asigura că membrii bisericii sunt cu adevărat cei care Îl reprezintă bine pe Isus. Avem de-a face cu chemare adresată acestora de a fi cine pretind că sunt.

De aceea, disciplina se referă la întrebarea legată de cine este autorizat să reprezinte cerul pe pământ. A identifica pe cineva drept creștin înseamnă a declara că acea persoană are drepturile unui creștin. A fi membru în biserică înseamnă să fii confirmat formal ca având acel drept. Biserica locală, instituția care deține cheile lui Isus, confirmă credibilitatea mărturiei unui creștin prin botez și Cina Domnului. Disciplina bisericii intră în joc oridecâteori această credibilitate este pusă sub semnul întrebării. Ea este mânăată de o singură întrebare: Mai crede biserica în faptul că un membru care a greșit este cu adevărat creștin, așa încât ea să fie

dornică să continue să declare acest lucru în mod public?

Pe scurt, disciplina bisericii are de-a face în totalitate cu reputația lui Isus pe pământ. De aceea, lucrurile puse în joc sunt deosebite.

CAPITOLUL 3

CÂND ESTE NECESARĂ DISCIPLINA?

Un ucenic creștin este cineva care Îl urmează pe Isus Hristos. Ucenicia în biserica locală implică faptul că membrii bisericii se ajută unul pe altul să Îl urmeze pe Isus. Membrii fac acest lucru prin formare și corectare. Ei învață ce este bine și corectează ce este rău. Ei se încurajează unul pe celălalt să meargă pe calea cea dreaptă și se ajută reciproc păzindu-se unii pe ceilalți de calea greșită.

Iată de ce ar trebui să ni se pară logică nevoia creștinului de a fi corectat. Un element definitoriu pentru creștini este recunoașterea faptului că suntem finiți și căzuți în păcat. Putem să fim deopotrivă amăgiți și ignoranți. De aceea, avem nevoie unii de alții să ne ajutăm în a ști când am călcat în afara căii uceniciei.

DISCIPLINA BISERICII

Îmi amintesc că aveam cândva o conversație cu un prezbiter din biserica mea, Jamie, despre impozitul pe venit. La un moment dat, Jamie a zis ceva legat de plata unor taxe pe venituri din chirie, venituri pe care eu și soția le încasam de la o persoană care locuia în demisolul casei noastre. În secunda în care Jamie a rostit expresia „venit din chirie”, în mintea mea a apărut gândul, „Stai puțin, venit din chirie? Trebuie să plătesc taxă pe acele cecuri din chirie?” În realitate, ceea ce făceam eu era să fur bani ai statului american, și nici măcar nu știam că fac asta. Mă depărtase de calea uceniciei și eșuasem să Îl reprezint pe Isus, care spune că noi trebuie să plătim taxe Cezarului. Astfel, pentru că sunt creștin, n-am avut altă opțiune, ci a trebuit să merg la oficiul de taxe și să plătesc banii provenind din taxele pe care ar fi trebuit să le plătesc cu un an în urmă, și chiar penalități.

Ca niște creștini care recunosc că sunt finiți și căzuți, noi recunoaștem că pot exista multe domenii din viețile noastre în care nu umblăm potrivit așteptărilor lui Isus. De aceea, soluția este să începem să ne deschidem viețile față de alți membri ai bisericii. Astfel, ei pot să ne ajute să vedem lucruri pe care noi nu le putem vedea în noi înșine imediat.

Tocmai asta înseamnă ucenicia: să ne ajutăm unii pe alții să creștem în asemănarea lui Hristos, prin corectarea păcatelor. Nu știu dacă Jamie a intenționat să mă „disciplineze”, dar sunt mulțumitor lui Dumnezeu pentru că el asta a făcut atunci.

Când putem spune că este necesară disciplina bisericii? Vorbind în sens larg, disciplina este necesară oricând un ucenic se îndepărtează de calea lui Hristos, prin păcat. Ea este necesară oricând apare o breșă între mărturia creștinului și viața acestuia, când așa-zisul reprezentant al lui Isus eșuează să Îl reprezinte pe Isus.

În majoritatea situațiilor, disciplina se petrece într-o modalitate informală și în spațiul privat. Un frate sau o soră în Hristos păcătuiește, și un alt frate sau soră, tratează această chestiune cu dragoste, fără să facă mare zgomot.

Ocazional, procesul se petrece ceva mai formal și public [în această carte, prin expresia „disciplină publică” se are în vedere disciplinarea în cadrul adunării membrilor, n.trad.], ceea ce mulți oameni adesea au în minte când se referă la „disciplina bisericii”, și cu siguranță că aceasta este ceea ce noi spunem prin excomunicare. Disciplina formală a bisericii este acțiunea potrivită atunci când un membru al bisericii eșuează să Îl reprezinte pe Isus, iar acest lucru devine atât de caracteristic și obișnuit încât biserica nu mai crede că el sau ea este creștin. Așadar, biserica trebuie să își retragă confirmarea cu privire la mărturia credinței acelei persoane. Acesta este „cadrul evanghelic” prin care abordăm disciplina și la care m-am referit în capitolul anterior. Această abordare nu este dirijată de liste de anumite păcate care se califică pentru disciplină. Ea este dirijată de acea întrebare unică: Poate continua biserica să confirme în mod public mărturia de credință a unei persoane ca fiind credibilă?

Având acest cadru, putem noi oare să discutăm mai specific cu privire la situația când disciplina bisericii este necesară?

PĂCATE LA CARE NE AȘTEPTĂM ȘI PĂCATE LA CARE NU NE AȘTEPTĂM

În urmă cu câteva clipe, spuneam că există o linie de demarcație între păcatele care pot fi tratate privat și păcatele care implică întreaga congregație. Iată o observație paralelă: undeva există o linie de demarcație între păcatele pe care te-ai aștepta să le vezi la creștini, și păcatele care te fac să gândești că acea persoană ar putea să nu fie creștin în realitate. Cert este că disciplina informală și privată are loc de ambele părți ale acelei linii. Dar disciplina formală a bisericii, sau excomunicarea, apare, vorbind în termeni mai largi, doar atunci când acea persoană trece din primul domeniu în cel de-al doilea, de la păcatele pe care ne așteptăm să le vedem în creștini, la celelalte.

Există o diferență, de exemplu, între o minciună obișnuită de care cineva se pocăiește și o minciună pe care o persoană își construiește o viață și de care refuză să se lase. De exemplu, haideți să comparăm minciunile a două persoane diferite care pretind că sunt creștini. Primul se laudă că a primit o ofertă de serviciu deosebită pe care de fapt nu a primit-o niciodată, dar mai târziu își mărturisește minciuna. Cel de-al doilea își construiește o întreagă carieră pe baza unor informații fabricate iar, mai apoi,

când este confruntat, persistă în minciunile sale. Prima minciună este acel fel de păcat care – pe cât ne-am dori să nu se petreacă – ne așteptăm totuși ca el să apară ocazional în viețile creștinilor. „Omul cel vechi”, ca să folosim limbajul lui Pavel, își face loc în mintea credinciosului și încearcă să domine „omul cel nou”, dar acesta din urmă se luptă. Cea de-a doua minciună nu este un lucru pe care să îl așteptăm de la o persoană în care locuiește Duhul Sfânt. Într-o astfel de persoană nu există dovada unei lupte între omul cel vechi și omul cel nou. Acolo nu există decât omul cel vechi.

Întrucât sunt locuiți de Duhul Sfânt, creștinii nu pot rămâne vreme îndelungată în păcate cunoscute, vorbind în general. Ei ajung inevitabil să se simt atât de inconfortabil – datorită Duhului – încât vor ajunge fără îndoială să facă lucrul corect.

Disciplina formală a bisericii, sau excomunicarea, apare atunci când acea persoană pare să se simtă fericită să continue într-un păcat cunoscut sau descoperit. Astfel, nu există nicio dovadă a faptului că Duhul îl (o) face să se simtă neconfortabil, cu excepția situației când acest disconfort este cauzat de prinderea sa în respectivul păcat. Dimpotrivă, supunerea acelei persoane față de dorințele păcatului este o caracteristică a vieții ei.

Toate păcatele sunt greșite. Niciun păcat nu-L reprezintă pe Isus. Dar anumite păcate sau anumite moduri de a păcătui vor ajunge să determine un întreg grup de oameni să își piardă în-

DISCIPLINA BISERICII

crederea în mărturia credinței acelei persoane. Într-un anumit moment, cuvintele ei își pierd credibilitatea. Membrul acela al bisericii poate pretinde că „s-a pocăit”, că „totul este bine acum” sau că „nu a trăit în neascultare atât de gravă”, dar biserica știe și are motive să nu mai creadă aceste cuvinte. Viața care stă în spatele lor le contrazice atât de flagrant. Așadar, biserica își retrage confirmarea publică prin plasarea interdicției față de acel membru de a participa la Cina Domnului. Ea retrage pașaportul acestuia și anunță că nu mai poate confirma în mod formal cetățenia celui individ în Împărăția lui Hristos.

SENSIBILITATE PASTORALĂ ȘI SITUAȚIONALĂ

Atunci când vedem disciplina bisericii prin acest cadru evanghelic – un cadru dictat nu de liste de păcate ci de întrebarea legată de putința bisericii de a continua să confirme o mărturie de credință – acest lucru permite o sensibilitate pastorală mai mare în tratarea fiecărei situații. Scriptura este întotdeauna călăuză noastră în ceea ce este socotit drept păcat, însă grija pastorală este necesară pentru a determina care păcate necesită disciplină și până unde trebuie să meargă acea disciplină.

Doi oameni diferiți ar putea comite același păcat, dar circumstanțele diferite ale comiterii lui vor afecta evaluarea păstorului sau a bisericii cu privire la severitatea celui păcat. Un contabil care face evaziune fiscală reprezintă o problemă mult

mai mare decât în cazul altora, care ar face același lucru doar din ignoranță, întrucât un contabil știe precis ce face și făptuiește acel păcat cu un scop precis. Un cuplu necăsătorit prins în curvie a cincea oară probabil că merită mai degrabă disciplina decât un cuplu necăsătorit care este prins pentru prima dată. Tot așa, creștinii proaspăt convertiți, în general, pot să se poticnească și să cadă în păcate mai des și mai grav decât credincioșii mai vechi.

Pe cât pare de subiectiv, vor exista întotdeauna factori care țin de circumstanțe și care vor afecta ceea ce noi așteptăm de la un creștin. Aceste așteptări au un rol de jucat, întrucât trăim între veacul acesta și veacul viitor. În acest veac, creștinii sunt deopotrivă păcătoși și justificați, cum spunea Martin Luther. Noi ne așteptăm ca omul cel nou și omul cel vechi să se lupte unul cu celălalt, și recunoaștem că diferitele circumstanțe (precum vârsta în credință, cantitatea de învățătură pe care cineva a primit-o etc.) să favorizeze fie pe unul, fie pe celălalt, în funcție de situație. De aceea, disciplina bisericii are de-a face nu doar cu întrebarea „care păcat?”, ca și cum am avea o scală care să ne spună dacă un păcat este suficient de grav pentru a cere disciplina. Dimpotrivă, păcatele sunt cântărite într-o balanță, având pe de o parte păcatul și pe de altă parte dovezile pocăinței – și nu doar pocăința față de acel păcat, ci atitudinea generală de pocăință în viața acelei persoane. De aceea, evaluarea unui potențial caz de disciplină este întotdeauna o evaluare a dinamicii între mărturia generală

DISCIPLINA BISERICII

a pocăinței acelei persoane și păcatele care cântăresc împotriva mărturiei respective, punând-o sub semnul întrebării.

În legătură cu aceasta, ne este de ajutor cerința lui Isus din Matei 18 de a implica doi sau trei martori înainte de a aduce cazul în atenția bisericii (Matei 18:16). Pasajul din care El citează, Deuteronom 19, arată că Dumnezeu voia ca evreii să se asigure că, atunci când aduc pe cineva la judecată, ei procedează drept și cu atenție. În mod asemănător, Isus a vrut ca liderii și membrii bisericii să judece fiecare caz cu maximă atenție. Ei trebuie să ia în considerare dovezile, părerile celor două părți implicate și circumstanțele atenuante. Nu trebuie să facem judecăți pripite. Creștinii trebuie să fie caracterizați de o evaluare cerebrală, atentă și cu dragoste.

Măsura prin care evaluăm pozițiile a doi sau trei martori – și în final, a bisericii întregi – și prin care evaluăm păcatul sau trăirea în păcat trebuie să fie una simplă: Refuză în mod repetat persoana respectivă să se pocăiască, așa încât mărturia ei devine inevitabil mărturia unui necredincios, și ea nu mai poate fi confirmată? Altfel spus, se agață această persoană de păcatul ei atât de puternic încât acest lucru contrabalansează toate pretențiile sale de credință?

În același timp, există o multitudine de elemente care țin de circumstanțe și care trebuie să fie luate în considerare în deliberarea pe care biserica o face:

CÂND ESTE NECESARĂ DISCIPLINA?

- De cât timp a fost acea persoană un creștin?
- Ce învățătură a primit?
- Recunoaște păcătosul că fapta sa a fost greșită?
- Pare acea persoană întristată în mod autentic de păcatul ei, sau există doar un ton de jenă în mărturisirea sa?
- Își mărturisește imediat păcatul, sau trebuie să insistăm aducând și extrăgând informații de la ea?
- A venit acea persoană imediat cu toate păcatele sale, sau a trebuit să le extragem unul câte unul de la ea?
- Este posibil ca acea persoană să ascundă încă anumite informații?
- Avem de-a face cu un stil de viață? Este acest păcat o caracteristică a vieții sale?
- Provoacă el corecția prin atitudinea sa?
- Primește cu bucurie sfatul bisericii cu privire la cum să lupte împotriva păcatului, sau respinge acest sfat, fiind convins că doar el știe cel mai bine cum să îl trateze?
- Atunci când discutăm păcatul, pare că el este de partea noastră și împotriva păcatului, sau încearcă să se apere? Cu alte cuvinte, spune el ceva de genul, „Da, aveți absolută dreptate. Este îngrozitor ce-am făcut. Ce ar trebui să fac de acum?” sau spune, „Da, bine, bine, vom vedea cum ieșim și din asta.”
- Există factori din istoria familiei sau din cea personală care fac păcatul nu doar greșit, ci cu atât mai grav?
- A fost el condus în păcat de alții, persoane în care și-a pus în mod rezonabil încrederea?

DISCIPLINA BISERICII

Răspunsul la oricare din aceste întrebări ar putea sau nu să împingă judecata unei biserici sau unui lider de biserică într-o direcție sau alta. Dar el ar putea, alături de o mulțime dintre acești factori, să afecteze adesea felul în care noi continuăm sau nu să vedem pe cineva drept creștin, chiar și atunci când acea persoană a păcătuit.

VIZIBIL, GRAV ȘI FĂRĂ POCĂINȚĂ

Folosirea de către Isus a pasajului din Deuteronom 19 și utilizarea de către Pavel, în adresarea lui către Corinteni, a expresiei „judecați” (1 Corinteni 5:12; 6:2-5) sunt instructive în cel puțin două modalități suplimentare. În primul rând, Isus dorește ca bisericile să exerseze judecata în maniera în care am descris, chiar dacă în alt pasaj El face interdicția unui fel de judecată mândru, auto-neprihănit, a unei vânători de greșeli la celelalte persoane (Matei 7:1-2).

În al doilea rând, procesul de judecată dintr-o biserică, asemenea unuia dintr-un tribunal, depinde de ceea ce oamenii pot vedea cu ochii lor sau pot auzi cu urechile lor. Dumnezeu nu le-a dat creștinilor ochi cu raze X pentru a vedea ce se petrece în inimile celorlalți. El le-a dat – după cum a dat tuturor ființelor omenești – ochi, urechi și creiere care să poată fi folosite pentru a evalua rodul vieților individuale și pentru a exersa discernământ (1 Corinteni 5:12; v. Matei 3:8; 7:16-20; 12:33; 21:43). Putem fi

siguri că necreștinii își folosesc ochii, urechile și creierul pentru a observa viețile creștinilor și pentru a-i evalua. Dar și creștinii pot face același lucru. Aceasta este parte din protejarea Numelui lui Isus, ca să nu mai menționăm faptul că este parte din dragostea față de cel păcătos, față de cei necreștini din jurul nostru și față de biserică.

Isus le dă bisericilor autoritatea de a face confirmarea publică a mărturiei credinței bazată în mod precis pe roada publică sau exterioară din viețile oamenilor.

Cu alte cuvinte, eu cred că putem spune ceva mai mult despre care păcate trebuie supuse disciplinei bisericii, dincolo de situația când „păcatul trece linia de demarcație dintre cele la care ne putem aștepta și celelalte”. Ne poate fi de ajutor să stabilim un fel de standard minim, chiar dacă, teoretic, nu este infailibil. Disciplina formală a bisericii ar trebui să se aplice acelor păcate care sunt exterioare, serioase și față de care persoana respectivă nu se pocăiește.

În primul rând, un păcat trebuie să aibă o manifestare exterioară. Bisericile n-ar trebui să ridice cartonașul roșu al excomunicării oridecâteori suspectează că în inima cuiva și-a făcut loc lăcomia sau mândria. Trebuie să fie ceva ce se poate vedea cu ochii și se poate auzi cu urechile.

În al doilea rând, păcatul trebuie să fie serios, grav. O biserică și liderii ei nu trebuie să caute să disciplineze orice păcat, cu

DISCIPLINA BISERICII

orice preț. Trebuie să existe în viața bisericii loc pentru dragostea care „acoperă o mulțime de păcate” (1 Petru 4:8). Suntem recunoscători lui Dumnezeu că nici măcar El nu ne disciplinează într-un fel perceptibil de fiecare dată când păcătuim.

În fine, un păcat ce trebuie disciplinat trebuie să fie un păcat față de care persoana respectivă nu se pocăiește. Persoana implicată este confruntată cu poruncile lui Dumnezeu, din Scriptură, dar ea refuză să abandoneze păcatul. Judecând după toate aparențele, persoana respectivă prețuiește păcatul mai mult decât Îl prețuiește pe Isus.

Mai mult sau mai puțin, toți acești trei factori trebuie să fie prezenți înainte ca o biserică să ia în calcul excomunicarea.

DE CE AU EXISTAT ABORDĂRI DIFERITE ÎNTRE ISUS ȘI PAVEL?

Cu privire la identificarea situațiilor potrivite pentru disciplinare, mai există un lucru complicat pe care trebuie să îl luăm în considerare. Și el este ca o piatră care ar putea să dea naștere unei avalanșe de confuzii, dacă nu o luăm în considerare cu atenție. Aceasta se referă la chestiunea abordării diferite pe care Pavel pare să o aibă în 1 Corinteni 5, prin comparație cu abordarea lui Isus din Matei 18.

În 1 Corinteni 5, ne amintim că Pavel mustră o biserică pentru tolerarea unui păcat „care nici chiar la păgâni nu se pomenesc;

până acolo că unul din voi trăiește cu nevasta tatălui său” (1 Corinteni 5:1). Dar el nu spune bisericii să îl avertizeze acel om pentru a vedea dacă acesta ar fi putut fi adus la pocăință. Nu, ci el doar le spune să îl îndeparteze din adunare. Nu mai există nicio testare a apelor pocăinței. Nicio conversație între păcătos și prezbiteri. Pavel doar formulează o chemare la acțiune imediată: „Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela” (1 Corinteni 5:13). Pe de altă parte, Isus a sfătuit bisericile să ofere mai multe avertismente înainte de a ajunge la excomunicare, fiecare dintre acestea reprezentând o etapă din proces.

Ispita ar fi să explicăm că abordările diferite ar putea proveni din faptul că Isus și Pavel ar fi avut în vedere diferite feluri de păcate, ceea ce ar însemna că și noi ar trebui să adoptăm un proces sau altul în funcție de felul de păcat evaluat. Isus folosește exemplul unui păcat obișnuit între două persoane, în timp ce Pavel are de-a face cu un păcat grav. De aceea, gândirea unora este că și noi ar trebui să adoptăm prima abordare, în etape, pentru probleme mai mărunte, și cel de-al doilea proces, pentru păcate mai grave.

Autorii care au scris pe tema disciplinei bisericii în secolele al 18-a și al 19-lea au mers uneori în această direcție. Ei au observat două lucruri în legătură cu episodul din 1 Corinteni 5. În primul rând, că păcatul era public și scandalos („care nici chiar la păgâni nu se pomenesc” – 1 Corinteni 5:1-3); și,

DISCIPLINA BISERICII

al doilea, că apelul lui Pavel la excomunicare imediată – fără avertisment – sugerează faptul că el nu se preocupa, pe termen scurt, dacă acel om manifesta pocăință sau nu și aceasta, din nou, datorită naturii scandaloase a păcatului. Reputația lui Isus era de o valoare mai mare și, de aceea, biserica trebuia să acționeze pentru a păstra reputația lui Hristos, chiar dacă acel individ ar fi manifestat pocăință.

Evident că și eu subscriu la preocuparea pentru reputația lui Hristos, după cum întregul meu cadru teologic pentru abordarea disciplinei trebuie să fi făcut clar acest lucru. Dar eu nu găsesc că este convingătoare această explicație dată de-a lungul istoriei, și asta dintr-o serie de motive. De exemplu, aceasta ar face ca decizia de excomunicare să fie dependentă de standardele lumii, care nu sunt sfinte și nici stabile, ci mereu în schimbare. Un lucru care este scandalos pentru un context al societății, într-o altă societate poate deveni un titlu de glorie (gândiți-vă la avort sau homosexualitate). De asemenea, excomunicarea unor oameni despre care o biserică crede că s-au pocăit ar însemna să-i dăm pe creștini pe mâna împărăției Satanei. N-ar fi acesta un lucru nedrept față de creștin și lipsit de onestitate înaintea lumii? Bisericile noastre nu pot să îi excomunică cei despre care ele cred că sunt creștini. Făcând aceasta, ele s-ar comporta în esență într-un mod legalist, pentru că în acest fel criteriul pentru membralitatea în biserică n-ar mai fi

„pocăința și credința”, ci „pocăința, credința și a nu comite niciodată păcatul x”.

Abordarea lui Pavel din 1 Corinteni cu siguranță că deschide o ușă de ieșire rapidă pentru noi, ușa care nu este foarte vizibilă în Matei 18 – anume excomunicarea imediată. Aceasta este într-adevăr o ușă de ieșire pe care o vom folosi cel mai adesea pentru păcatele „cu adevărat grosolane”. Dar trebuie să ne amintim că nu trebuie să ne concentrăm exclusiv pe „gravitatea” păcatului. Să ne amintim că decizia de a lua în considerare excomunicarea are de-a face întotdeauna cu evaluarea dinamicii dintre păcat și atitudinea generală a persoanei respective cu privire la pocăință. Nu avem nevoie de o scară a păcatelor, ci acest proces are de-a face cu un echilibru între păcat și pocăință. Trebuie să ne amintim că până și creștinii care se pocăiesc totuși păcătuiesc. De aceea, întrebarea care ne rămâne este întotdeauna aceasta: De ce contrabalansează acest păcat prezumția noastră cu privire la pocăința specifică și cea generală? Și pentru a răspunde acestei întrebări avem nevoie întotdeauna să privim la ambele fațete ale balanței, cu sensibilitate pastorală și cu atenție acordată circumstanțelor păcatului respectiv.

Așadar, care sunt criteriile care implică excomunicarea imediată? O examinare mai atentă a pasajului din 1 Corinteni 5 și 6 ne va ajuta să descoperim răspunsul. Uitați-vă la următoarele paragrafe:

DISCIPLINA BISERICII

5:1-2 - Din toate părțile se spune că între voi este curvie; și încă o curvie de acelea, care nici chiar la păgâni nu se pomenesc; până acolo că unul din voi trăiește cu nevasta tatălui său. Și voi v-ați fâlit! Și nu v-ați mâhnit mai degrabă, pentru ca cel ce a săvârșit fapta aceasta, să fi fost dat afară din mijlocul vostru!

5:4-5 – În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați la olaltă, prin puterea Domnului nostru Isus, am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus.

5:9-11 – V-am scris în epistola mea să n-aveți nicio legătură cu curvarii. Însă n-am înțeles cu curvarii lumii acesteia, sau cu cei lacomi de bani, sau cu cei hrăpăreți, sau cu cei ce se închină la idoli, fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume. Ci v-am scris să n-aveți niciun fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice „frate”, totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător, sau bețiv, sau hrăpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați.

5:12 – În adevăr, ce am eu să judec pe cei de afară? Nu este datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru?

5:13 – Cât despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu. Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela

6:9-11 – Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curva-

CÂND ESTE NECESARĂ DISCIPLINA?

rii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru.

Fără îndoială că păcatul aceluia om, menționat în 5:1, este public și scandalos, sau „cu adevărat grosolan”, dar nu aici este esența. Dimpotrivă, Pavel vorbește aici despre două categorii de oameni: cei care manifestă în mod caracteristic pocăința, și cei care nu. Cel care se pocăiește în mod obișnuit aparține bisericii, iar cel care în mod obișnuit refuză pocăința, nu aparține bisericii, pentru că astfel de oameni nu moștenesc Împărăția lui Dumnezeu.

Ar fi mai ușor să vedem acest lucru dacă am privi înapoi în textul de mai sus. Ultimul paragraf ne arată foarte clar cele două categorii de oameni: cei care nu dovedesc neprihănire în viața lor, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu, însă biserica este compusă din acei oameni care sunt schimbați: „așa erați unii din voi”. În privința celor păgâni, Pavel nu descrie păcate specifice, ci îi descrie pe oamenii care sunt definiți de acele păcate. El nu folosește adjective, ci folosește substantive: „curvarii”, „închinătorii la idoli”, „preacurvarii”, „malahii”, „sodomiții”, „hoții”, „bețivii”, „defăimătorii”, „hrăpăreții”. Aceste păcate îi

DISCIPLINA BISERICII

caracterizează pe acești oameni. Așa sunt ei definiți. Dar aceeași caracterizare este prezentată în mod evident și în ultima frază din capitolul 5: „Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela” (1 Corinteni 5:13). Acel om este „răul”. O persoană ca aceea, spune versetul anterior, nu aparține bisericii (5:12).

Nu este dificil, astfel, să vedem că Pavel a făcut o legătură intenționată între listele din capitolul 5 și capitolul 6, atunci când enumeră aceleași feluri de păcătoși: pe imoralul sexual, pe lacom, pe idolatru, pe bețiv, pe abuzator sau hoț (5:9-11). (Nu ar trebui să presupunem că avem de-a face aici cu o listă exhaustivă. Capitolul 6 chiar adaugă unele categorii suplimentare. Avem aici de-a face doar cu o listă care are rol de exemplu.) Și iarăși, biserica nu trebuie să aibă părtașie cu oameni care sunt, prin natura lor, lipsiți de pocăință: „V-am scris în epistola mea să n-aveți nicio legătură cu curvarii” (v.9).

Iată că tocmai despre acest om este vorba în capitolul 5: cel care nu manifestă în *general pocăință*. Acest om trebuie dat pe mâna Satanei spre nimicirea firii sale pământești, întrucât aceasta este dominantă în viața sa (5:5). Biserica din Corint, în loc să condamne acțiunile acestui om, le aproba (5:2). Totuși, acest om trăia în imoralitate sexuală evidentă (5:1).

Pe scurt, Pavel a îndemnat la excluderea acestui om întrucât lipsa pocăinței era o trăsătură a vieții sale. Semnele prezente în viața sa indicau că el nu va moșteni Împărăția lui Dumnezeu și, de

aceea, biserica trebuia să îl separe imediat, așa încât sufletul lui să fie avertizat și, dacă era cu putință, mântuit. Avea Pavel mai multe informații cu privire la acest individ decât avem noi? Poate că da. Nu ne este cu totul clar cum a ajuns Pavel la această concluzie cu privire la acel individ, dar ceea ce știm este concluzia la care el ajunsese: omul respectiv nu era creștin. El este „răul” (5:13). El aparține categoriei oamenilor „nedrepți” (6:9).

Ajunși în acest punct, ar trebui să ne fie mai evidente diferențele dintre abordarea lui Isus din Matei 18 și abordarea lui Pavel din 1 Corinteni 5. Acțiunile lui Pavel cu privire la acest om încep tocmai acolo unde procesul descris de Isus se sfârșește. Pavel începe cu concluzia unei lipse de pocăință care este caracteristică în viața celui om. Procesul descris de Isus există pentru a determina dacă o persoană manifestă sau nu pocăință ca o trăsătură a vieții ei, căci acest lucru determină ceea ce Pavel consideră drept un lucru deja stabilit.

O altă diferență între cele două pasaje stă în felul cum informația este cunoscută și cum se agreează asupra ei. În Matei 18, o persoană crede că la mijloc a intervenit un păcat, dar aceasta are apoi nevoie de doi sau trei martori care să îi confirme evaluarea. După aceasta, are nevoie de întreaga biserică care să fie de acord cu judecata sa. Pe de altă parte, în 1 Corinteni 5, întreaga biserică știe ce se petrece. Și, repet, totul începe exact acolo unde Matei 18 se sfârșește.

DISCIPLINA BISERICII

Așadar, bisericile n-ar trebui să trateze pur și simplu păcatele de gravitate medie folosind modelul din Matei 18 și păcatele cu adevărat grave folosind modelul din 1 Corinteni 5. Dimpotrivă, bisericile trebuie să privească întotdeauna la ambele fațete ale echilibrului dintre păcat și pocăință. Chiar dacă păcatul unei persoane pare grav, biserica rămâne datoră să se convingă dacă persoana respectivă manifestă sau nu în mod consecvent pocăință în viața sa. O biserică poate să nu fie convinsă la momentul când păcatul este dat pe față. Membrii pot să simtă în continuare nevoia de a purta anumite conversații și de a oferi un avertisment sau o provocare persoanei în cauză.

Nu este dificil să ne imaginăm situații în care un membru al bisericii este vinovat de unul din păcatele enumerate în 1 Corinteni 5 sau 6, dar în care biserica procedează în mod corect la folosirea procesului din Matei 18. Imaginați-vă, de pildă, că cineva din biserica voastră a comis păcatul beției o dată sau de mai multe ori, sau diverse forme de imoralitate sexuală. Cred că în astfel de situații se impun o serie de avertismente, precum în Matei 18, înainte de a se proceda la excomunicare.

Dar ce facem apoi cu observația lui Pavel, care spune că păcatul acestui om nu este îngăduit nici măcar printre păgâni? Nimeni nu mai neagă faptul că păcatul acelui om este public și scandalos, dar, pentru mine, cuvintele lui Pavel sună ca o bătaie din palme cu rolul de exclamație, care avea intenția de a-i trezi pe Corinteni. Ei nu conștientizau ceva ce trebuia conștientizat atât de clar. Cuvin-

tele lui Pavel nu au tonul unui teolog care încearcă să inventeze o nouă categorie de păcate care schimbă complet regulile privitoare la membralitatea în biserică și la excomunicare. Dacă așa ar fi fost cazul, cred că el ne-ar fi transmis mai mult decât acea frază.

O MĂRTURIE DESCALIFICATĂ

Iată încă un mod de a privi la întreg episodul din 1 Corinteni 5. Fără îndoială că există unele păcate care sunt atât de deliberate (precum o viață îndelungată de abuz sau crimă) sau atât de dezgustătoare (precum abuzul sexual sau escrocheria), încât oricât de imediate ar fi cuvintele care exprimă părerea de rău, cu greu ar mai putea fi crezute. Nu înseamnă că astfel de păcate nu pot fi iertate sau că o persoană n-ar putea să experimenteze imediat pocăința autentică. Dar uneori este nevoie să treacă timp și să se vadă clar roada pocăinței, înainte ca biserica să acorde în mod responsabil iertarea acelei persoane (vezi exemplul din Faptele Apostolilor 8:17-24). O biserică nu poate să creadă în mod responsabil cuvintele unui membru care a trăit intenționat într-o practică a păcatului. Este aproape ca și cum natura unor păcate „anulează” abilitatea bisericii de a continua să confirme caracteristica generală a pocăinței unei persoane, și astfel biserica nu are de ales, decât să își retragă pentru o vreme acea confirmare. Păcatul apasă mult mai greu în acea balanță, iar dovada pocăinței încă nu cântărește suficient ca să îl contrabalanseze. Toate dovezile în

DISCIPLINA BISERICII

favoarea ei sunt, pe termen scurt, subminate pentru că păcatul implică o amăgire atât de profundă.

Există unele păcate pe care cu adevărat nu ne-am aștepta să le vedem practicate de un creștin. Iar a le săvârși înseamnă că probabil acea persoană nu este un creștin sau, cel puțin, acesta este felul în care biserica îl va trata pe acel individ până când el îi recâștigă încrederea. Este posibil ca Pavel să îl fi văzut în felul acesta pe acel bărbat care s-a culcat cu soția tatălui său.

Cu mai mulți ani în urmă, mă întâlneam regulat cu un tânăr despre care am descoperit anul trecut că a fost arestat pentru un soi de activitate infracțională josnică. Cazul lui a ajuns chiar pe paginile ziarelor locale. Se pare că se angajase în secret în acea activitate vreme de peste un an, timp în care slujea în mod activ în biserica lui. Atunci când biserica a aflat de păcatul lui, odată cu arestarea sa, a acționat rapid și l-a exclus dintre membrii ei. Acel om a plâns și a pretins că îi pare rău, dar întrucât trăise o viață dublă, grotescă, biserica nu putea să creadă cuvintele pocăinței lui, cel puțin pentru o vreme. Ea a ales să testeze pocăința lui nu înainte de actul excomunicării, ci după aceasta. Eu cred că biserica respectivă a procedat corect. Acțiunea acelui om era o amenințare atât pentru celelalte oi, cât și pentru mărturia lui Hristos în lume, transformând întreaga situație într-una de o urgență specială. Biserica a procedat

CÂND ESTE NECESARĂ DISCIPLINA?

corect în disciplinarea rapidă a lui, întrucât „cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:9).

În final, eu consider că Matei 18, combinat cu 1 Corinteni 5, sugerează că bisericile au nevoie să ajungă la una din următoarele trei concluzii înainte de a stabili că este vremea să acționeze:

- Atunci când o biserică devine convinsă de faptul că o persoană manifestă în mod autentic pocăința, nu trebuie să avanseze cu nicio formă de disciplină – și nu mă pot gândi nici măcar la o singură excepție de la acest principiu.
- Atunci când o biserică devine convinsă că o persoană este caracterizată de lipsa pocăinței, și asta nu doar temporar, ar trebui să procedeze la excomunicare.
- Atunci când un păcat este atât de deliberat, atât de dezgustător și când el oferă indiciul unei vieți duble profunde, încât acea congregație devine incapabilă să mai ofere credibilitate unei pretinse pocăințe, cel puțin până când va trece ceva timp și acea încredere va fi recâștigată, ea trebuie să procedeze la excomunicare, fiind hotărâtă să testeze pocăința în urma excomunicării.

CURĂȚIA SAU SĂRĂCIA ÎN DUH

Dacă disciplina bisericii este acțiunea potrivită oridecâteori un reprezentant al lui Isus eșuează să Îl reprezinte pe Isus, ar trebui

DISCIPLINA BISERICII

atunci ca bisericile să se aștepte la perfecțiune morală din partea membrilor lor?

În anumite privințe, acesta este exact standardul pe care Isus îl enunță. În Matei 5, El ne spune că neprihănirea unui creștin trebuie să depășească pe cea a cărturarilor și fariseilor, altfel acesta nu poate intra în Împărăția cerurilor (Matei 5:20). Mai târziu în acel capitol, El ne spune că un creștin este chemat să fie perfect la fel cum Tatăl ceresc este perfect (v. 48). Bisericile trebuie să se străduiască cu adevărat să reprezinte perfecțiunea lui Isus!

Dar Isus a fost de asemenea profund de realist și a înțeles situația omului, motiv pentru care Matei 5 începe cu îndrăgitele Fericiri:

„Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!
Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați! Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul! Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați! Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă! Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu! Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fi ai lui Dumnezeu! Ferice de cei prizoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor!” (Matei 5:3-10).

Cine reprezintă pe pământ Împărăția cerurilor? Cine Îl vede pe Dumnezeu și este chemat fiu al lui Dumnezeu? Într-un sens,

este vorba despre cei care arată și acționează precum Tatăl lor cereșc, așa cum copiii în general fac în relație cu părinții lor. Atât Tatăl divin cât și Fiul dumnezeiesc sunt milostivi, curățî în inimă și făcători de pace. Iar Fiul lui Dumnezeu a fost în mod sigur persecutat datorită neprihănirii Sale. La rândul lor, bisericile trebuie să caute să confirme pe fiii care sunt caracterizați de toate aceste lucruri.

Dar, într-o lume căzută, fiii lui Dumnezeu sunt cei care, în același timp, își recunosc sărăcia spirituală, își deplâng păcatele, care renunță la drepturile lor și care sunt însetați și înfometați după neprihănire, lucruri care le lipsesc acum atât de mult. De aceea, bisericile n-ar trebui să fie surprinse oridecâteori membrii lor păcătuiesc, tocmai cei care trebuie să Îl reprezinte pe Isus. Bisericile ar trebui să fie profund interesate de felul în care membrii lor tratează păcatul. Își deplâng ei păcatele? Sunt ei flămânzi și însetați după neprihănire?

Cu alte cuvinte, adevărații reprezentanți ai lui Isus vor fi caracterizați de două lucruri: vor crește în curăție și vor fi din ce în ce mai săraci în duh, datorită impurității care rămâne în ei (vezi și 2 Corinteni 7:11). În folosirea cheilor Împărăției, bisericile trebuie să caute aceste două lucruri.

Cândva l-am abordat pe un fost păstor pentru a-i cere sfatul, neștiind cum să răspund unui prieten care făcuse niște pași către o relație de adulter, relație care, mulțumită lui Dumnezeu, a fost

DISCIPLINA BISERICII

descoperită înainte de a ajunge la culminare. Păstorul meu m-a sfătuit în felul următor: „Nu este un lucru surprinzător faptul că acest bărbat a fost ispitit în felul respectiv. Problema reală este cum tratează el mustrarea pe care tu i-ai făcut-o. Răspunsul lui la încercarea ta de a-l corecta este ceea ce va da pe față ce se găsește cu adevărat în inima lui.”

CAPITOLUL 4

CUM AR TREBUI SĂ FIE PRACTICATĂ DISCIPLINA ÎN BISERICĂ?

Disciplina publică formală funcționează cel mai bine într-o cultură de biserică unde disciplina informală și privată este practică și binevenită. Dacă încerci să fluturi sabia ascuțită a excomunicării înainte ca membrii să recunoască nevoia lor generală de a da socoteală unii altora, tot ceea ce faci este să stârnești un război.

În interiorul unei biserici, darea de socoteală este o implicație a Evangheliei, iar aceasta ar trebui să fie practică în ultimă instanță în viața Bisericii, atât public, cât și privat. Dar atunci când oamenii nu sunt obișnuiți cu ideea de a fi trași la răspundere pentru păcatele lor, cu siguranță că este mai ușor să începi cu darea de socoteală în privat, decât în public.

DISCIPLINA BISERICII

Darea de socoteală publică ar trebui să constituie rezultatul a ceea ce deja se petrece în viețile private ale membrilor bisericii.

Am un prieten care este păstor și care încerca la un moment dat să îi convingă pe colegii lui prezbiteri să aducă un caz de disciplină înaintea bisericii. Un bărbat își părăsise soția. Dar prezbiterii nu erau siguri dacă congregația era pregătită să excludă pe cineva și, de aceea, s-au mișcat încet, probabil prea încet. Când prezbiterii au recomandat în final excomunicarea, congregația a răspuns în esență: „Era și timpul. Știam că trebuia să facem ceva cu aceste cazuri”. Cu alte cuvinte, prezbiterii făcuseră o bună treabă promovând cultura corectă a disciplinei în interiorul bisericii.

Disciplina formală a bisericii funcționează cel mai bine atunci când membrii deja știu cum să dea și cum să primească corecție în dragoste. Ei fac acest lucru în propriile lor familii. Pot face aceasta chiar și cu ocazia unui prânz. Ei fac acest lucru cu blândețe, cu grijă și întotdeauna având în minte binele celorlalte persoane. Ei nu oferă cuvinte de corecție izvorâte din egoism, doar ca să bifeze ceva pe o listă de responsabilități.

Mai jos voi enumera cinci principii legate de felul cum trebuie făcută disciplina bisericii, pe baza a ceea ce vedem în Noul Testament.

PROCESUL TREBUIE SĂ IMPLICE CÂT MAI PUȚINI OAMENI

Un principiu clar care izvorăște din Matei 18:15-20 este că Isus dorește ca procesul de corectare a păcatului să implice pe cât de puțini oameni este necesar pentru a produce pocăința celui corectat. Dacă o discuție unu-la-unu conduce la pocăință, este ideal și acolo trebuie să se încheie. Dacă e nevoie de două sau trei alte persoane, atunci așa trebuie procedat. Un astfel de caz ar trebui să fie adus în atenția întregii biserici doar atunci când toate celelalte căi au fost epuizate.

Evident, procesul din Matei 18 presupune că membrii din cercul mai larg nu cunosc deja nimic despre păcatul în cauză. Păcatele care sunt deja publice în natura lor, cum este cazul celui din 1 Corinteni 5, pot să implice ca liderii bisericii să transmită un anumit mesaj întregii biserici. O situație asemănătoare este avută în vedere în Filipeni 4, când Pavel îi îndeamnă înaintea întregii biserici pe Evodia și Sintichia să se pună de acord (Filipeni 4:2-3). Este posibil, de aceea, ca biserica să fi știut deja de existența dezacordului dintre cei doi.

Uneori, un păcat va avea consecințe publice care trebuie tratate public, chiar dacă persoana disciplinată dovedește pocăință în privat. De exemplu, un astfel de caz poate fi situația când o femeie rămâne însărcinată în afara căsătoriei. Liderii bisericii pot decide ca ea și partenerul ei (dacă și el este membru al bisericii)

DISCIPLINA BISERICII

să nu treacă mai departe la disciplinarea formală, atunci când ei manifestă pocăință autentică. Dar pot trata cu atenție problema înaintea bisericii așa încât (1) aceasta să fie învățată cu privire la gândirea creștină legată de sexualitate, folosindu-se de exemplul aceluși cuplu și (2) așa încât liderii să poată oferi o mărturie a harului lui Dumnezeu aplicat la pocăința aceluși cuplu, chemând de asemenea biserica să primească și să slujească acel cuplu și pe copiii lor. Ne place sau nu, a nu spune nimic într-o astfel de situație transmite bisericii ideea că păcatul respectiv nu este ceva grav, și îi lăsăm pe cei din biserică să bârfească în legătură cu acel cuplu. A nu spune nimic poate chiar să dea naștere dezbinărilor sau lipsei de încredere.

Cele două priorități gemene care alimentează principiul păstrării procesului de disciplină la un număr cât mai mic de persoane implicate constau din: dorința de a ajunge la pocăința păcătosului și dorința de a proteja Numele lui Isus.

LIDERII BISERICII TREBUIE SĂ CONDUCĂ PROCESUL

Păcatul este înșelător și complex. De aceea, Pavel nu scrie fără motiv: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții” (Galateni 6:1). Pavel știa că o turmă tânără poate fi ușor amăgită și ispitită fie să se alăture păcătosului sau cel puțin să

se lase convinsă de argumentele acestuia, ca și cum păcatul lui ar fi acceptabil. De aceea, Pavel îi îndeamnă pe cei „duhovnicești” să conducă procesul de corecție.

Referința lui Pavel la cei „duhovnicești” nu înseamnă în mod necesar că el se gândea doar la prezbiterii bisericii, căci ar fi folosit această identificare în astfel de situație. Ceea ce sugerează el este că membrii ar face bine să îi implice pe credincioșii mai maturi în credință și mai înțelepți, atunci când o confruntare unu-la-unu nu duce nicăieri. În general, probabil că prezbiterii bisericii sunt mai întâi consultați, apoi chemați să conducă procesul de disciplinare, mai ales dacă procesul acesta se extinde la un cerc din ce în ce mai larg de persoane.

Întrucât Dumnezeu a dat prezbiterilor responsabilitatea de a veghea asupra întregii biserici, eu găsesc că este recomandabil ca orice păcat adus înaintea întregii biserici să treacă mai întâi prin examinarea lor.

DURATA PROCESULUI DE DISCIPLINARE

Este evident că una dintre cele mai dificile întrebări care survin în practicarea disciplinei trebuie să fie aceasta: Este acum momentul potrivit pentru a trece la următorul nivel? Uneori, Scriptura prezintă procesul de disciplină ca și cum s-ar petrece lent, precum în Matei 18, întrucât este nevoie de cel puțin trei avertismente înainte ca o persoană să fie îndepărtată din biserică. Alteori, acesta

DISCIPLINA BISERICII

este prezentat ca o mișcare rapidă, precum în 1 Corinteni 5, unde Pavel cheamă biserica la excomunicarea imediată a păcătosului. Apoi mai există și Tit 3:10, care pare să se situeze între cele două. În acest pasaj se pare că există două avertismente înainte de trecerea la îndepărtarea din adunarea credincioșilor.

Așa cum am văzut în capitolul 3, diferența esențială între Matei 18 și 1 Corinteni 5 este că cele două reprezintă două stadii diferite în procesul mai larg de excomunicare. 1 Corinteni 5 începe acolo unde se sfârșește Matei 18, cu stabilirea faptului că lipsa pocăinței este o trăsătură caracteristică a acelei persoane sau cu privire la felul de păcat cunoscut de către biserică. Atunci când biserica stabilește că o persoană este caracterizată de lipsa pocăinței, excomunicarea ar trebui să fie aplicată.

De aceea, din punct de vedere teoretic, este relativ simplu să descriem cât de îndelungat ar trebui să fie procesul de disciplinare: oricât de mult timp îi ia bisericii pentru a concluziona că acea persoană are trăsăturile unui om nepocăit. Membrii bisericii pot să examineze dovezile și să ajungă la acea concluzie într-un minut. În alte cazuri, pot să petreacă luni de zile cercetând dovezile și implicându-se în discuții nesfârșite în încercarea de a ajunge la o concluzie clară și la o percepție comună. Chestiunea legată de durata procesului nu este dificilă din motive teoretice, ci e dificilă din rațiuni care țin de viața reală. Întrucât noi nu putem vedea în inimile oamenilor, simțim nevoia de a fi foarte grijulii oride-

câteori suntem chemați să cercetăm viața unui om și să stabilim o concluzie într-o chestiune atât de importantă, încât biserica să nu mai poată continua să mărturisească faptul că cineva aparține Împărăției lui Dumnezeu.

Ironic, întrucât păcatele de gravitate medie nu cântăresc atât de greu pe celălalt palier al balanței, față de pocăință, procesul de disciplină în aceste cazuri se petrece mai lent. Să luăm exemplul dependenței de anumite substanțe. El nu discreditează imediat mărturia de credință a unei persoane, dar cu siguranță că ridică un semn de întrebare și pune biserica în poziția de a fi nevoită să parcurgă procesul de testare a pocăinței lent și cu grijă. Aceasta este o altă lecție pe care o putem învăța din acel proces concentric pe care Isus îl prezintă în Matei 18. Oridecâteori numărul de persoane implicate se lărgeste cu puțin, păcătosul este încă o dată confruntat cu întrebarea: „Ești sigur că vrei să rămâi atașat acestui păcat?” Oamenii se pot înșela uneori singuri, crezând că ei pot să Îl aibă pe Isus dar să rămână și cu păcatele lor. De aceea, este nevoie de mai multe runde de confruntări, tot mai severe, pentru a-l ajuta pe păcătos să conștientizeze: „Nu, nu pot continua așa. Este o chestiune de ori pe unul ori pe celălalt”.

La doar câteva versete înainte de învățătura dată de Isus din Matei 18 legată de disciplina bisericii, El ne oferă ajutor pentru a stabili dacă o persoană este în mod caracteristic lipsită de pocăință: Ar fi dispusă acea persoană să își taie o mână sau să își

DISCIPLINA BISERICII

scoată un ochi mai degrabă decât să continue în păcat? (Matei 18:8-9). Astfel spus, este acea persoană dornică să facă orice este necesar pentru a lupta împotriva păcatului? În mod obișnuit, oamenii care se pocăiesc manifestă o nerăbdare în lepădarea acelor păcate. Acesta este lucrul pe care Duhul lui Dumnezeu îi face în interiorul lor. Când acest lucru se petrece, ne putem aștepta să vedem o dorință de a accepta sfatul venit din exterior. O dorință de a le ocupa timpul celorlalți, în consiliere. O dorință de a mărturisii lucruri deranjante din propriile vieți. O dorință de a face sacrificii financiare, de a pierde prieteni sau de a pune capăt unor relații.

Pe de altă parte, cu cât mai fățiș sau mai grav este păcatul sau felul acela de păcat, cu atât mai greu atâră el în balanță, prin comparație cu pocăința. El discreditează mult mai rapid mărturia de credință a acelei persoane și poate determina o biserică să acționeze mai rapid. De exemplu, este o diferență între a descoperi că un om este curvar în serie sau că este alcoolic. Ambele păcate subminează credibilitatea mărturiei de credință, dar îndrăznesc să spun că primul face acest lucru mai rapid decât cel de-al doilea.

În mod obișnuit, păcatele mai mari sunt însoțite de o formă sau alta de pericol, făcând ca întreaga situație să fie percepută drept mai urgentă. Astfel de exemple sunt păcatele care prezintă pericolul ca ele să fie publice și scandaloase și cele care ruinează reputația lui Hristos (1 Corinteni 5). Există apoi pericolul de a cauza dezbinări sau de a aduce prejudicii bisericii (Tit 3:10).

CUM AR TREBUI SĂ FIE PRACTICATĂ DISCIPLINA ÎN BISERICĂ?

Există apoi pericolul învățăturilor false și al daunelor care pot veni asupra bisericii ca urmare a acestora, mai ales când vine vorba de oile mai slabe. Deși o biserică n-ar trebui să treacă la excomunicare doar datorită acestor pericole, prezența pericolului indică seriozitatea păcatului și oferă motivul pentru care biserica n-ar trebui să mai confirme o mărturie de credință. Aceasta înseamnă că pericolul (dauna adusă reputației lui Hristos, amenințarea cu dezbinările sau învățăturile false, răul produs altor oi) nu trebuie văzut ca fiind temelia disciplinei, ci mai degrabă ca pe un martor suplimentar care confirmă că o acțiune rapidă de disciplinare reprezintă modalitatea corectă de acțiune. În același timp, pericolul ar trebui să crească simțul urgenței din partea bisericii, așa încât întâlnirile și acțiunile necesare să aibă loc mai rapid.

Pe scurt, durata procesului este determinată în întregime de timpul necesar pentru a convinge părțile implicate asupra faptului că o persoană este caracterizată fie de pocăință, fie de nepocăință. Biserica trebuie să examineze circumstanțele păcatului de-o parte a balanței, și toate celelalte dovezi ale pocăinței, de cealaltă parte. Uneori, informațiile noi vor surveni și vor înclina balanța într-o direcție sau în alta. Dar atunci când biserica este convinsă că are toate informațiile relevante de ambele părți ale balanței și că ea a încetat să se mai miște, acela este momentul pentru a acționa în direcția în care balanța atârână mai greu. Acel proces poate să ia un singur minut, sau poate lua un an.

PERSOANELE IMPLICATE TREBUIE SĂ BENEFICIEZE DE PREZUMȚIA DE NEVINOVĂȚIE

Așa cum am observat deja, Isus prescrie ceva care seamănă cu un proces judiciar atent: „Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi înși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori” (Matei 18:16). Acuzațiile trebuie să fie întemeiate. Dovezile trebuie prezentate. Martorii trebuie implicați. De aceea, creștinii trebuie să treacă prin acest proces cu atenție și lent, dar mai înseamnă și faptul că bisericile trebuie să abordeze cazurile de disciplină folosindu-se în același timp de principiul legal al prezumției de nevinovăție.

Acest principiu se aplică nu doar în aspecte care țin de disciplina formală, ci el afectează și felul cum creștinul ar trebui să confrunte pe un frate sau soră în privat. Oamenilor trebuie să li se acorde prezumția de nevinovăție. Întrebările ar trebui să preceadă întotdeauna acuzațiile. Claritatea trebuie căutată înainte de a fi pronunțate certitudinile.

În domeniul disciplinei, ca în orice alt domeniu al vieții, „Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie” (Iacov 1:19).

LIDERII TREBUIE SĂ IMPLICE ȘI SĂ ÎNVEȚE CONGREGAȚIA

Diferitele tradiții denominaționale au diferite căi de a implica întreaga congregație în procesul de disciplină formală. Eu recomand

personal implicarea congregației ca fiind un principiu biblic, bazat pe Matei 18 (unde Isus implica „biserica”) și pe 1 Corinteni 5 (unde Pavel învață întreaga congregație să își asume responsabilitatea acestui proces). Dar celor care încă nu sunt convinși de această necesitate exegetică, le recomand să caute modalități de a implica congregația întrucât este un mandat teologic și pastoral. Teologic, Pavel spune oricăruia care este parte din trup să empatizeze și să își asume experiențele oricărei alte părți a trupului, indiferent dacă aceasta se bucură sau plânge (1 Corinteni 12:21-26; v. Efeseni 4:16). În mod particular în etapele ei finale, disciplina bisericii reprezintă un eveniment de o importanță profundă în viața unui trup, pe care orice parte a acestuia și-l asumă în virtutea unității noastre colective în Hristos. Din punct de vedere pastoral, ea este un eveniment important pentru că în mod cert fiecare parte a trupului și-l asumă. Și toți vor învăța din aceasta. Toți vor fi avertizați și provocați. Toți pot avea ceva cu care să contribuie.

Într-o organizare congregațională, biserica este solicitată să voteze (în anumite contexte) sau să ajungă la un consens (în altele) cu privire la actul final al excomunicării, o activitate care are un precedent scriptural. Observați cuvântul „cei mai mulți” din 2 Corinteni 2:6.

În alte modele de organizare, congregația ar putea să nu fie solicitată să se implice în decizia finală de excludere a unui membru, dar cred că, indiferent de organizare, liderii bisericii trebuie

DISCIPLINA BISERICII

să implice adunarea în cel puțin patru alte feluri. În primul rând, ei trebuie să comunice congregației înainte de a exclude pe cineva (Matei 18:17). Presupunând că un membru nu se află în situația de excludere imediată, Isus pare să ilustreze că există o perioadă de timp ce se scurge între informarea bisericii și actul de excludere: „Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș” (Matei 18:17). Putem presupune că acest pas oferă membrilor bisericii, care deja au o relație cu persoana care nu pare să se pocăiască, oportunitatea de a o îndemna la pocăință. În plus, el pregătește congregația pentru actul final al excluderii, dacă acesta ar avea loc și oferă membrilor bisericii oportunitatea de a acționa și de a pune întrebări înainte de a fi anunțată o decizie finală.

În al doilea rând, liderii bisericii ar trebui să o informeze după disciplinarea cuiva (dacă nu au inclus biserica în luarea acestei decizii, lucru pe care eu cred că ei ar trebui să-l facă). Congregația trebuie informată, dacă nu chiar implicată, în decizia de a exclude pe cineva. Scriptura le spune creștinilor că relațiile lor cu persoanele excluse trebuie să fie substanțial schimbate – așa cum detaliile din text ne arată și, de aceea, credincioșii trebuie să fie informați cu privire la excluderea cuiva.

În al treilea rând, liderii bisericii trebuie să instruiască și să păstorească congregația așa încât aceasta să știe cum să privească la actele posibile sau cele concrete în care se decide excomunica-

rea. Tinerii creștinii sunt adesea predispuși să fie naivi sau să își formeze simpatii greșite (așa cum vedem că reproșează Dumnezeu poporului Israel). De aceea, liderii îi ajută pe aceștia să se păzească de a se poticni, explicându-le textele biblice pertinente și arătând cum trebuie să se manifeste compasiunea adevărată și iubitoare, venită dintr-o inimă zdrobită.

În plus, liderii trebuie să își instruiască membrii asupra felului cum să interacționeze cu persoana care a fost exclusă. Noul Testament tratează acest lucru într-o serie de pasaje (1 Corinteni 5:9, 11; 2 Tesaloniceni 3:6, 14-15; 2 Timotei 3:5; Tit 3:10; 2 Ioan 10). Principalul sfat pe care prezbiterii bisericii mele îl dau este că tonusul general al relației cuiva cu persoana disciplinată ar trebui să se schimbe substanțial. Interacțiunile cu acea persoană n-ar trebui să mai fie caracterizate de obișnuință, ci de conversații intenționate legate de pocăință. Totuși, cert este că membrii familiei ar trebui să continue să își împlinescă obligațiile care țin de familie (vezi Efeseni 6:1-3; 1 Timotei 5:8; 1 Petru 3:1-2).

În al patrulea rând, liderii ar trebui să conducă congregațiile către a se ruga și a trage nădejde că cel disciplinat se va pocăi, fiind gata să îl primească și să accepte împăcarea cu păcătosul. O astfel de conducere are loc prin învățarea atentă și prin exemplul personal. N-ar trebui să existe niciun fel de îndoială în mintea cuiva că atât liderii cât și biserica, în întregul ei, n-ar fi zdrobiți în inimă și că nu ar dori altceva decât reconcilierea cu membrul înstrăinat.

ABORDAREA UNEI BISERICI

Cititorii se poate să fi observat că nu am oferit o schiță pas cu pas pentru abordarea unei situații de disciplina bisericii. În parte, acest lucru se datorează faptul că Scriptura oferă multiple căi de tratare a disciplinei formale. Altfel, organizările diferite ale bisericilor vor prescrie măsuri diferite. Mai apoi, aceasta se datorează faptului că liderii bisericii trebuie să folosească înțelepciune pentru a discerne care principii scripturale sunt relevante și aplicabile în cazul lor.

Aș putea totuși să explic cum are loc în mod obișnuit acest proces în biserica mea. Vorbind la modul general, noi folosim modelul din Matei 18. Persoanele din biserică au fost învățate să înceapă prin a trata astfel de situații în privat. Dacă nu există pocăință în urma acelei discuții private, vor fi implicați unul sau mai mulți prezbiteri, mai întâi individual, și apoi ca grup de prezbiteri. Uneori, partea vinovată se va întâlni cu echipa de prezbiteri, deși anumite persoane nu sunt întotdeauna dornice să facă acest lucru. Prezbiterii vor folosi apoi de la câteva zile până la câteva luni pentru discuții, stabilind dacă acel caz trebuie adus înaintea congregației. Dacă ei decid să informeze adunarea, atunci vor prezenta informații pertinente într-o întâlnire privată la care iau parte doar membrii bisericii. Ei vor identifica persoana respectivă și vor spune ce categorie de păcate este vizată, fără a da prea multe detalii. Prezbiterii vor

CUM AR TREBUI SĂ FIE PRACTICATĂ DISCIPLINA ÎN BISERICĂ?

explica orice alte aspecte sunt pertinente așa încât să se ajungă la pocăința acelei persoane, și vor îndemna adunarea să caute cu rugăciune să stimuleze pocăința ei. Prezbiterii vor explica faptul că, dacă nu apare nicio schimbare în acea situație, cel mai probabil că ei vor trece la excomunicare, cu ocazia următoarei întâlniri a membrilor bisericii, lucru care, în mod obișnuit, se petrece după două luni. Apoi prezbiterii vor prelua întrebări de la membrii bisericii. Dacă are loc următoarea întâlnire a membrilor și dacă prezbiterii persistă în planul lor de a exclude acea persoană, vor face adunării o recomandare de excomunicare, vor asculta orice întrebări ar fi ridicate și, după oferirea răspunsului adecvat la acestea, vor trece la votul membrilor. Dacă membrii votează excomunicarea acelei persoane, atunci prezbiterii vor instrui adunarea cu privire la felul în care trebuie să interacționeze cu, de acum, fostul membru.

Indiferent dacă procesul are loc exact în felul acesta sau altfel, noi căutăm întotdeauna să îl parcurgem căutând să aplicăm următoarele principii:

- 1) Procesul trebuie să implice pe cât de puține persoane este posibil pentru a ajunge la rezultatul final, anume pocăința acelei persoane.
- 2) Atunci când procesul trece dincolo de una sau câteva persoane, liderii bisericii trebuie să îl conducă.

DISCIPLINA BISERICII

- 3) Durata procesului depinde de timpul necesar pentru a stabili dacă acea persoană este caracterizată în general de lipsa pocăinței.
- 4) Persoanele trebuie să fie tratate cu prezumția de nevinovăție până când dovezile indică altceva.
- 5) Liderii trebuie să implice și să instruiască congregația așa încât aceasta să știe cum să se comporte.

CAPITOLUL 5

CUM FUNCȚIONEAZĂ PROCESUL DE RESTAURARE?

Dacă disciplina formală a bisericii înseamnă excluderea cuiva din statutul de membru al bisericii și de la Cina Domnului, ce anume trebuie făcut în situația restaurării? Și când se petrece aceasta? Iată cele două întrebări pe care le vom analiza acum: ce și când.

CE ESTE RESTAURAREA?

După ce o persoană a fost excomunicată dintr-o biserică, restaurarea constă pur și simplu în declararea iertării de către biserică față de acea persoană și reafirmarea cetățeniei acesteia în Împărăția lui Dumnezeu.

DISCIPLINA BISERICII

În cea de-a doua epistolă a lui Pavel adresată bisericii din Corint, el tratează un alt caz de disciplină a bisericii, dar de data aceasta el descrie cum arată procesul de restaurare. Nu ne sunt furnizate detalii ale păcatului, dar restaurarea este descrisă în felul următor:

„Este destul pentru omul acesta pedeapsa, care i-a fost dată de cei mai mulți; așa că acum, este mai bine să-l iertați, și să-l mângâiați, ca să nu fie doborât de prea multă mâhnire. De aceea, vă rog, să vă arătați iarăși dragostea față de el” (2 Corinteni 2:6-8).

În pedepsirea aceluia individ, acționase (votase?) în mod deliberat o majoritatea congregației. Acum, Pavel le spune să ierte, să mângâie și să își reafirme dragostea pentru acea persoană.

Mai mult, chemarea de a ierta pe acel individ izvorăște din cuvintele lui Isus din Evanghelia după Ioan, care sunt paralele celor legate de cheile Împărăției, din Evanghelia după Matei: „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ținea vor fi ținute” (Ioan 20:23). La scurt timp după această afirmație, Isus l-a restaurat pe Petru.

Odată ce o biserică hotărăște să restaureze o persoană care s-a pocăit și să o reintegreze în părtășie și la Cina Domnului, n-ar

CUM FUNCȚIONEAZĂ PROCESUL DE RESTAURARE?

trebui să existe nicio discuție legată de vreo perioadă de probă sau de cetățenie de rangul doi. Dimpotrivă, biserica trebuie să anunțe public iertarea acordată (Ioan 20:23), să își afirme dragostea față de cel care s-a pocăit (2 Corinteni 2:8) și să celebreze așa cum tatăl fiului risipitor a sărbătorit (Luca 15:24).

Biserica mea a excomunicat cândva pe un membru pentru o situație complicată care implicase o trăire profundă în lipsă de onestitate și pocăință. Din fericire, el s-a pocăit, iar biserica a fost capabilă să își declare iertarea și să reconfirme părtășia cu el. Iată afirmația făcută de prezbiterii înaintea bisericii:

Prezbiterii recomandă cu bucurie ca membrii să recunoască pocăința fratelui nostru, cu mulțumire față de Dumnezeu, așa încât noi ne exprimăm acum în mod oficial iertarea față de el pentru acțiunile săvârșite împotriva noastră, și anunțăm public că ne reînnoim expresia părtășiei cu el și dragostea pentru el în calitate de frate al nostru în Hristos. Facem toate acestea cu mare mulțumire față de Dumnezeu pentru credincioșia față de Cuvântul Lui și față de cei care Îl onorează prin ascultarea lor.

Și biserica a confirmat această poziție în unanimitate, fiind un prilej de mare bucurie.

Implică restaurarea în mod necesar re-includerea acelei persoane în

DISCIPLINA BISERICII

calitatea de membru? Eu aş spune că, în majoritatea circumstanţelor, răspunsul este „Da”. Pocăinţa necesară pentru restaurare va fi indicată, între altele, de o dorinţă de a se reuni cu biserica şi de a se supune supravegherii acesteia. Dar, în ultimă instanţă, eu cred că restaurarea este un proces asemănător botezului. În mod obişnuit, botezul presupune includerea în membralitatea bisericii, chiar dacă pot exista şi unele excepţii, precum cea a famenului etiopian din Faptele Apostolilor 8:38-39. În acelaşi fel, restaurarea înseamnă în mod obişnuit, dar nu în mod necesar, restaurarea în calitatea de membru al bisericii. Ba chiar persoana din exemplul oferit de mine locuia într-o altă ţară atunci când biserica a votat restaurarea sa. El scrisese bisericii, îşi mărturisise păcatul şi ceruse ca, dacă este posibil, relaţia să fie restaurată. După câteva schimburi de mesaje, concluzia cazului respectiv a fost cea de mai sus.

CÂND AR TREBUI SĂ SE PETREACĂ RESTAURAREA?

Când ar trebui să se petreacă restaurarea în biserică? Răspunsul simplu este acesta: când păcătosul se pocăieşte iar biserica este convinsă că pocăinţa lui este reală, întrucât membrii ei văd roade în viaţa aceluia individ. Restaurarea are loc atunci când biserica este dornică din nou să stea înaintea lumii şi să valideze mărturia de credinţă a aceluia om.

Uneori, dovada pocăinței este ca și negrul pe alb: un bărbat care și-a abandonat soția se întoarce. Alteori, dovada va rămâne într-un teren oarecum gri: o persoană prinsă într-un ciclu de dependență poate să nu fie complet biruitoare asupra acelei dependențe, dar acum putem vedea mai multă biruință decât în trecut, iar persoana în cauză are o energie deosebită în lupta cu păcatul respectiv.

Dovada necesară a pocăinței va arăta diferit de la un păcat la altul, și nu va fi întotdeauna ușor de observat dacă pocăința este reală. Prezbiterii din biserica mea s-au confruntat cândva cu dilema aceasta. Un individ pe care biserica îl disciplina manifesta oarecare dovezi ale pocăinței, dar el indica și că inima lui era încă împietrită. Atunci când prezbiterii au analizat dacă să recomande sau nu restaurarea acestui om de către biserică, puteam cu toții să vedem ambele fațete ale situației lui, și noi toți am simțit greutatea cuvintelor lui Pavel de a nu face ca acest om să fie doborât de o întristare excesivă. Cu toate acestea, în deliberarea finală, șapte persoane au votat împotriva restaurării, în timp ce șase au votat pentru.

Este posibil, fără îndoială, ca noi, prezbiterii, să facem greșeli, la fel cum orice decizie pe care un om sau o biserică o ia poate fi greșită. Dar atât membrii majorității cât și cei ai minorității și-au pus încrederea în Dumnezeu că El acționează chiar și prin

DISCIPLINA BISERICII

hotărârile noastre imperfecte sau împărțite. Din fericire, Dumnezeu folosește chiar și comitetele de prezbiteri și acțiunile de acest fel, care sunt în ele însele supuse greșelii.

Înțelepciunea în evaluarea dovezilor pocăinței necesită un echilibru între compasiune și atenție. Iar aceasta înseamnă că adesea procesul trebuie să înainteze lent – dar nu foarte lent. În capitolul 3, v-am relatat povestea unui prieten care fusese excomunicat de către biserică pentru implicarea într-o activitate infracțională. Din fericire, el a renunțat imediat la acea activitate, odată ce a fost dat pe față – un semn bun. Dar alte păcate, înrudite cu acesta, au rezistat – un semn rău. El a fost dornic să se întâlnească cu doi dintre prezbiterii bisericii de o mulțime de ori pentru consiliere – un semn bun. Totuși, participarea lui la serviciile bisericii și la ședințele de consiliere devenise între timp sporadică – un semn rău. La momentul la care scriu această carte, păstorii bisericii încă lucrează la evaluarea atentă, echilibrată, a situației sale, folosind deopotrivă atenție și compasiune, mergând înainte încet, dar nu prea încet. Păstorul senior al acestei biserici mi-a scris recent: „Rămânem încredințați că Domnul îl va restaura curând! Am sperat că acest lucru se va petrece mai repede, așa încât să nu îl exasperăm. Totuși, n-am fost în măsură să mergem atât de repede pe cât ne-am fi dorit. Roagă-te să-L cauți cu sârguință pe Domnul.”

Așa cum am spus mai devreme, ar fi mai simplu și plăcut să avem o carte cu reguli, pe care să o folosim în timpuri ca acestea: „Când te confrunți cu problema aceea, aplică soluția asta”. Dar se pare că Domnul dorește ca bisericile Sale să învețe ce înseamnă să își pună încrederea în înțelepciunea pe care El promite să o dea chiar și în cele mai dificile dileme, amintindu-ne iarăși cât de dependenți suntem de El.

SUNT CELELALTE BISERICI LEGATE?

Mai există o întrebare care merită luată în considerare atunci când discutăm despre disciplină și restaurare. Sunt celelalte biserici obligate să recunoască decizia primei biserici cu privire la excomunicare a unei persoane? Adică, poate o biserică să primească drept membru pe cineva care a fost disciplinat de către o altă biserică?

Tradițiile diferitelor denominații răspund diferit acestei întrebări. Există unele tradiții bazate în parte pe convingerea că biserica instituțională trece dincolo de biserica locală tocmai pentru ca aceste lucruri să nu se petreacă. Acțiunile unui episcop nu trebuie considerate drept obligatorii, într-o anumită măsură, de către un alt episcop.

Dar aceste lucruri nu sunt aplicabile doar între romano-catolici și anglicani. Unii baptiști au argumentat de-a lungul timpului că, atunci când o biserică excomunică pe cineva, acel individ se

DISCIPLINA BISERICII

afără în continuare sub autoritatea acelei biserici, cel puțin până când ea ridică acea decizie. Între timp, o altă biserică baptistă trebuie să nu submineze autoritatea primei biserici prin a-l primi acel individ în calitate de membru.

După părerea mea, acest argument este greșit. Bisericile au autoritatea de a primi persoane disciplinate de către o altă congregație. Da, poate să nu fie un lucru înțelept. Și cu siguranță că ar fi precaut să investigheze acțiunea primei biserici. Dar, în ultimă instanță, Isus a dat fiecărei congregații autoritatea cheilor pentru a lega și dezlega, iar deciziile unei congregații nu sunt obligatorii pentru cealaltă.

Atunci când o biserică excomunică pe cineva, ea îl dă în mâinile Satanei (1 Corinteni 5:5). Altfel spus, își retrace confirmarea cu privire la apartenența acelui individ la Împărăția lui Dumnezeu, locul unde funcționează autoritatea răscumpărătoare a lui Dumnezeu. Ea declară că acea persoană aparține împărăției Satanei, zonă în care acesta stăpânește (Matei 4:8-9; Ioan 12:31; 14:30). De aceea, biserica nu mai are autoritate asupra membrului excomunicat decât ar avea asupra oricărui necreștin ce se află în domeniul Satanei. De aceea, Isus spune să tratăm astfel de persoane „ca un păgân și ca un vameș” (Matei 18:17) – ca pe cineva care nu mai aparține comunității legământului lui Dumnezeu.[3]

Dar recomand eu astfel bisericilor să acționeze complet in-

dependent una față de cealaltă? Nicidecum. Bisericile Noului Testament sunt în mod clar interdependente. Ele se îngrijesc ca celelalte biserici să fie hrănite, să primească învățătură bună și lucrează împreună pentru adevăr (v. Faptele Apostolilor 11:28-30; Coloseni 4:16; 3 Ioan 5-8). În același timp, ele se avertizează una pe alta cu privire la învățătorii falși și persoanele cu reputație pătată (1 Ioan 4:1-3; 3 Ioan 9-10). Parte dintr-o astfel de interdependență ar trebui să includă ajutorul reciproc în primirea și excluderea membrilor. De aceea, discuțiile între biserici legate de chestiunile de disciplină ar trebui să se petreacă din când în când și în limitele prudenței. Dar, în același timp, orice biserică este în final responsabilă înaintea lui Dumnezeu să își ia propriile decizii.

PARTEA A DOUA

CUM SĂ APLICĂM CADRUL TEOLOGIC: STUDII DE CAZ

Am creat următoarele „studii de caz” folosind elemente ale situațiilor din viața reală în care am fost eu însumi implicat sau cel puțin despre care am auzit. Totuși, am modificat detaliile în diferite modalități, inclusiv folosindu-mă de numele generice „George” și „Elena”.

Pentru a evita repetiția și a nu ocupa prea mult spațiu, am lăsat deoparte detaliile și explicațiile laborioase, concentrându-mă în schimb asupra capitolului în care am elaborat asupra principiului ce trebuia aplicat. Referințele vor fi făcute între paranteze.

Nu plec de la presupunerea că deciziile luate în cazurile ce vor fi descrise în continuare reprezintă întotdeauna „cuvântul final”.

DISCIPLINA BISERICII

Unele din acestea pot să fi fost luate greșit. Totuși, ele reprezintă cea mai bună încercare a bisericii mele sau a unei alte biserici de a aplica cadrul teologic evanghelic descris în capitolele 1 până la 4.

Fiecare scenariu este descris în contextul unui model congregațional, având conducere prezbiteriană. Aceasta înseamnă că prezbiterii conduc procesul de disciplină odată ce acesta ajunge la un anumit nivel, dar congregația are cuvântul final în stabilirea excomunicării, lucru care este hotărât prin vot, într-o întâlnire a bisericii rezervată membrilor.

CAPITOLUL 6

CURVARUL

SITUAȚIA

George era implicat activ în lucrarea socială a bisericii sale, ajutând chiar la coordonarea ei. Prietenii lui apropiați, care erau prezbiteri în biserică, au început să aibă conversații cu George cu privire la îndoielile lui legate de credința creștină. Într-o zi, soția lui George l-a contactat pe unul dintre prezbiteri și i-a spus că George se implicase recent în cel puțin o aventură extramaritală, posibil chiar în mai multe. Doi dintre prezbiteri s-a întâlnit cu el de câteva ori în privat, discutând atât problema curviei cât și întrebările pe care el le avea cu privire la creștinism, dar n-au obținut niciun rezultat. George a recunoscut că acțiunile sale erau

DISCIPLINA BISERICII

„greșite”, dar răspunsurile lui la întrebarea dacă avea să continue să se întâlnească cu cealaltă femeie erau evazive și neclare. După câteva săptămâni, George le-a spus celor doi prezbiteri că urmează să își părăsească soția și că, din punctul lui de vedere, căsătoria lui s-a încheiat. În doar câteva zile, el s-a și mutat.

Ar trebui ca George să fie excomunicat? Și dacă da, cât de repede?

EVALUAREA PĂCATULUI

Curvia este un păcat grosolan, care ridică imediat semne de întrebare cu privire la mărturia credinței unei persoane. Unii ar putea spune că o subminează complet. Ea este acel act semnificativ de trădare pe care până și necreștinii îl recunosc drept greșit în mod obișnuit, ceea ce constatăm și prin faptul că politicienii își pierd uneori funcțiile atunci când sunt prinși în curvie. Curvia nu Îl reprezintă deloc pe Isus, care nu a fost niciodată necredincios față de Mireasa Lui. Curvia distruge căsătoriile, viețile copiilor și bisericile, și ruinează prietenii.

Cu alte cuvinte, curvia nu este un păcat de care cineva se împiedică într-un fel naiv sau inconștient. Este un păcat intenționat, deliberat, care scoate la iveală o inimă foarte împietrită și amăgită.

Așadar, nu ar trebui să surprindă pe nimeni că, în anumite circumstanțe, curvia conduce la excomunicarea imediată. De exemplu, așa ar trebui procedat dacă se dovedește curând că în viața acelei persoane a existat un comportament obișnuit de curvar, dincolo de, să spunem, o aventură de-o noapte, sau dacă ar fi dovedit imediat că acel individ este hotărât să continue în păcat.

EVALUAREA POCĂINȚEI

Dacă un curvar este prins, cum a fost cazul lui George, ne-am aștepta ca el să răspundă apărându-se, cel puțin la început, și asta chiar dacă este creștin. Trebuie să conștientizăm că, dincolo de orice, o inimă trebuie să fi devenit destul de împietrită ca să meargă cu păcatul până într-un astfel de punct. Totuși, inima unui creștin ar trebui să fie zdrobită destul de repede atunci când este muștrată cu privire la imoralitatea sexuală, probabil în decurs de câteva zile, dacă nu chiar ore. Este de așteptat ca acel curvar care se pocăiește să fie caracterizat, dacă ar fi să folosim cuvintele lui Pavel, de o întristare după voia lui Dumnezeu, de o dorință strașnică de a o rupe cu păcatul, de indignare față de păcat, de frică, zel și așa mai departe.

Totuși, încă de la început, George a fost evaziv. Nu era evident faptul că el ar fi dorit să continue în păcat, dar nu era clar nici că el ar fi dorit să cedeze. În primele săptămâni, când doar câțiva dintre

prezbiteri cunoșteau situația, George părea să se afle într-o stare de indecizie cu privire la calea pe care să o aleagă. Din acest motiv, ei au ales să nu acționeze imediat.

ALȚI FACTORI

Presupusele îndoieli ale lui George legate de credință au jucat de asemenea un rol important în decizia prezbiterilor de a nu acționa imediat. El începuse să cocheteze chiar cu ideea că nu era creștin, lucru care ar fi afectat felul în care ei tratau situația (vezi distincția pe care Pavel o face între asocierea cu imoralul sexual din lume și cel care își zice „frate”, cf. 1 Corinteni 5:9-11). Ei au presupus că îndoielile și lipsa lui de fidelitate conjugală erau legate, dar nu era clar care dintre acestea a fost primul.

DECIZIA

Imediat ce George a anunțat că avea să părăsească legământul căsătoriei, și de îndată ce și-a demonstrat hotărârea de a se muta, prezbiterii au hotărât că el era un om caracterizat de nepocăință (cap. 3). George fusese avertizat în repetate rânduri, dar el a hotărât să se alipească de păcatul său, în loc să se apropie de Isus. Știa precis ce făcea. De aceea, cei doi prezbiteri au trecut la excomunicarea imediată a lui George, cu susținerea întregului comitet de prezbiteri (cap. 3 și 4). Iar biserica și-a dat acordul.

CAPITOLUL 7

DEPENDENTUL

SITUAȚIA

Elena era dependentă de jocurile de noroc. Ea a crescut într-o familie unde părinții jucau diverse jocuri de noroc cu scop de recreere, și niciodată nu au exagerat până acolo încât să implice niște consecințe grave. Ba chiar i-au dat voie și ei să joace la cazino, când călătoreau cu familia prin Las Vegas. Dar, în timpul colegiului, implicarea Elenei în jocurile de noroc a devenit ceva irezistibil. Ea mergea constant la cazinouri, s-a înscris în mai multe cluburi online de pariuri și avea instalate anumite aplicații de pariuri pe telefonul ei mobil.

Atunci când Elena a devenit creștin, după colegiu, implicarea

DISCIPLINA BISERICII

ei în jocurile de noroc s-a diminuat dramatic, în principal datorită faptului că a fost atrasă de noua ei credință. Apoi, la aproape un an, a început să parieze mai des. Pentru început, prietenii ei creștini, ei înșiși întrucâtva imaturi, au privit poveștile ei cu pariuri drept o sursă de umor. Dar nu a trecut prea mult timp înainte ca aceștia să conștientizeze că Elena se confrunta cu o problemă importantă. Unul dintre ei a mustrat-o direct pe Elena, la care ea a recunoscut că jocurile de pariuri ar putea fi problematice dacă sunt practicate iresponsabil, însă a susținut că practica ei era sub control.

Apoi Elena s-a căsătorit. În decurs de un an, implicarea Elenei în jocurile de noroc devenise problema esențială a căsniciei ei. La început, ea s-a apărat când soțul a confruntat-o, arătând cu degetul către păcatele lui și către faptul că și el pariase anumiți bani la meciurile de baschet din colegiu, în perioada când o curta. Dar, după un episod când a pierdut câteva mii de dolari, ea a cedat. A admis că avea o problemă cu jocurile de pariuri, și s-a decis să renunțe la ele. Prietenii din biserică a fost chemați să se implice într-o relație de dare de socoteală din partea ei.

Lunile au trecut. Procesul de dare de socoteală a fost unul serios la început, dar apoi a devenit superficial. Elena a început să se implice iarăși în jocurile de noroc, iar problema s-a escaladat rapid. Prima dată când a mers la un club, a riscat foarte mult și a pierdut o sumă de bani mai mare decât pierduse vreodată până

atunci. A doua zi, ea a încercat să se scoată din necaz pariind și mai mult, dar n-a făcut altceva decât să se cufunde și mai adânc. Imediat a urmat zdrobirea, lucru care a implicat atât lacrimi, cât și promisiuni înnoite, chiar promisiunea de a se întâlni cu consilierul bisericii. Dar, în lunile care au urmat, ciclul s-a reluat de mai multe ori.

În final, într-o seară, un prezbiter a primit un apel telefonic de la soțul ei: Elena ajunsese închisă după o altercație în stare de ebrietate cu un ofițer de poliție. Era la cazino, pierduse mii de dolari, se simțea oribil, și-a căutat refugiul în alcool, a devenit astfel violentă și în final a ajuns să se împingă cu ofițerul care încerca să o calmeze. Ofițerul nu a arestat-o, ci a plasat-o în așa-zisa „cameră uscată” a cazinoului [o cameră unde sunt plasați cei violenți sau nervoși, pentru că au pierdut sume de bani importante, n.trad.], sunându-l apoi pe soțul ei să o ia acasă.

În dimineața următoare, Elena era profund deranjată, vădit cuprinsă de remușcări, dar și pe o poziție ușor defensivă. Da, se simțea groaznic, dar parte din ea dorea să susțină că păcatul ei nu era atât de grav. Faptul că fusese plasată în acea cameră din cazino era, în opinia ei, dovada că păcatul ei era unul obișnuit. În plus, ofițerul de poliție o lăsase să scape neamendată. N-ar fi făcut prietenii ei creștini același lucru?

Ar trebui biserica să excomuniche un dependent precum

Elena, care manifestă unele semne de remușcare legate de acea dependență și de consecințele ei?

EVALUAREA PĂCATULUI

Creștinii pot să nu fie de acord cu privire la faptul că a paria un dolar sau doi este un păcat. Dar majoritatea creștinilor vor agreea că a paria sume mari de bani, mai ales atunci când aceasta devine obișnuință, constituie o modalitate păcătoasă de a administra resursele pe care Dumnezeu ni le-a dat. Foarte probabil, acest fel de obicei este dictat de o dorință idolatră de a câștiga ceva pentru o sumă infimă de bani. Mai mult, cel mai probabil că așa ceva îi împiedică pe creștini să doneze cu generozitate la biserică sau către cei aflați în nevoie. În mod sigur, aceasta indică eșecul de a iubi pe aproapele ca pe sine însuși și cine ar încuraja pe aproapele lui să parieze sume mari de bani?.

Păcatul Elenei era în mod clar unul care devenise o obișnuință și pusese control asupra vieții ei. Sentimentul riscului devenise distractiv, dar îi furniza o cale de scăpare din fața realității și o făcea să se simtă importantă (așa cum a și recunoscut), ca și cum câștigarea pariurilor demonstra faptul că era stăpână peste șansă și peste lume. În mod clar, ea își construise un idol din sentimentul de cucerire a riscului ca și din ideea de a obține ceva cu un preț de nimic.

La fel de important, dacă nu chiar mai problematic, era faptul că Elena a căutat refugiul în alcool, atunci când idolul numărul unu a eșuat să o satisfacă. În plus, natura publică a faptei ei și comportamentul violent au indicat că îi lipsea complet preocuparea pentru mărturia ei creștină și au trimis semnalul unei inimi destul de împietrite.

EVALUAREA POCĂINȚEI

Până la momentul apelului telefonic, procesul de disciplină durase efectiv an de zile. Către Elena fuseseră îndreptate o mulțime de avertismente. Structurile de dare de socoteală fuseseră deja puse în funcțiune. Dar Elena s-a descurcat în așa fel încât să fenteze pe fiecare din acestea. Uneori, ea părea să manifeste pocăință, dar iarăși și iarăși se întorcea la păcatul ei, ca un câine la ceea ce a vărsat (Proverbe 26:11). De fiecare dată problema părea să se agraveze, ca un demon care fusese exorcizat doar pentru a se întoarce împreună cu șapte frate ai săi (Matei 12:44-45).

Totuși, Elena părea hotărâtă, chiar dacă cu intermitențe, să lupte împotriva păcatului ei și, după cel mai recent episod, a promis să facă aceasta. A doua zi, în mod sigur te puteai aștepta ca să vezi părere de rău la ea. Dar atunci când prezbiterii au discutat această chestiune, li s-a părut că nu au primit dovada suficientă a unei inimi regenerate când ea a regretat acea seară când pierduse

DISCIPLINA BISERICII

mii de dolari, se îmbătase, lovise un ofițer de poliție și a ajuns închisă.

Pentru prezbiteri, existau trei detalii care li s-au părut deosebit de problematice: natura progresivă a implicării ei în jocurile de noroc, împietrirea inimii ei dată pe față de cel mai recent episod de beție publică și violență, și faptul că promisiunile ei de schimbare păreau foarte asemănătoare oricăreia dintre promisiunile pe care le auziseră anterior. Unul dintre prezbiteri a descris acest ultim episod drept „ultima picătură”. Toți prezbiterii au căzut de acord asupra faptului că vorbele ei nu mai putea fi crezute (cap. 3 și 4). Toate structurile „normale” de dare de socoteală și de consiliere pastorală eșuaseră să aducă roada așteptată, iar lucrurile nu au făcut decât să se înrăutățească.

În acel moment, nici măcar soțul ei nu și-a pus mai multă încredere în cuvintele și promisiunile ei de pocăință, așa încât le-a spus prezbiterilor că va susține decizia de excomunicare al soției lui, nu pentru că n-ar fi iubit-o, ci dimpotrivă, tocmai pentru că o iubea.

DECIZIA

În seara de duminică de după telefonul ofițerului de poliție, prezbiterii au recomandat excomunicarea imediată a Elenei pe baza implicării ei constante în jocurile de noroc și a bețiilor ei

în public. A fost pentru prima dată când mulți dintre membrii bisericii au auziseră de această situație, iar unii s-au întrebat dacă nu cumva un avertisment formulat în fața adunării ar fi fost o decizie mai bună înainte de a trece la excomunicare. Dar prezbiterii au explicat că stilul ei îndelungat de viață, evenimentele repetate în care s-a implicat, accentuate de caracterul șocant al altercației ei cu ofițerul de poliție, fiind în stare de ebrietate, forțau biserica să se aplece în situația de a nu mai fi capabilă să confirme pocăința Elenei, cel puțin pentru o perioadă de timp (cap. 3). Ei și-au exprimat speranța că ea își va demonstra pocăința în următoarele luni, după care ei ar putea cu bucurie și responsabilitate să reafirme mărturia credinței ei (cap. 5).

Soțul Elenei a participat în mod intenționat la întâlnirea membrilor. El a dorit ca adunarea să cunoască faptul că el susținea hotărârea prezbiterilor. De asemenea, el dorea ca Elena să știe că el s-a situat de partea hotărârii bisericii, așa încât nimic să nu submineze puterea unui act de excomunicare față de soția lui.

Congregația a votat excomunicarea Elenei cu un singur vot de abținere.

CAPITOLUL 8

INFRACTORUL DE PE PRIMA PAGINĂ A ZIARELOR

SITUAȚIA

Prezbiterii și congregația au aflat în dimineața zilei de marți de la știrile locale faptul că George fusese arestat sub acuzația de furt de la compania unde lucra. În decursul a 5 ani, spunea reporterul, George furase mai multe sute de mii de dolari. El a pledat nevinovat, atât înaintea tribunalului cât și într-o conversație privată cu un prezbiter.

Implică natura publică a păcatului lui George excomunicarea imediată a lui de către biserică?

EVALUAREA PĂCATULUI

Furtul a sute de mii de dolari de-a lungul câtorva ani în timp ce te afli în situația de membru al bisericii indică o constantă și profundă

hotărâre în practicarea păcatului și o inimă total împietrită și lipsită de onestitate. Un astfel de păcat este unul deliberat, intenționat.

EVALUAREA POCĂINȚEI

În lumina caracterului deliberat al păcatului, a duratei acestuia și a naturii duplicitate a păcătosului, biserica ar putea în mod rezonabil să decidă faptul că este incapabilă să confirme mărturia credinței cuiva și, de aceea, să treacă la excomunicarea imediată. O astfel de persoană poate să manifeste pocăință, dar biserica ar putea avea dificultatea de a stabili dacă persoana respectivă este cu adevărat pocăită. Mai degrabă păcatul hoției și duplicitatea care l-a însoțit ar îndrepta gândul către o persoană care este caracterizată de nepocăință (cap. 3 și 4).

Dar această analiză pleacă de la prezumția că George era vinovat, însă el a pledat constant nevinovat. În plus, tribunalul încă nu luase decizia finală. Prezbiterii nu doreau ca hotărârea bisericii să fie mai puțin informată decât cea a tribunalului (cap. 1). Cu siguranță că ei nu doreau să excomunic pe un membru pe care tribunalul să îl găsească ulterior nevinovat.

DECIZIA

Întrucât congregația știa deja despre situație din ziarele locale, prezbiterii au devenit conștienți de faptul că trebuiau să spună ceva bisericii. De aceea, ei au hotărât:

- 1) Să aștepte decizia tribunalului înainte de a face bisericii o recomandare formală;
- 2) Să spună adunării că aceasta era modalitatea de a acționa în acest caz;
- 3) Să cheme adunarea să se roage și să manifeste dragoste față de George și familia lui până la definitivarea cazului;
- 4) Să-l încurajeze pe George în mod privat să participe la adunările de Cina Domnului dar să îi și transmită că, dacă se știe vinovat, să se abțină de la aceasta. Ei au presupus că, dacă este vinovat, el va ignora acest sfat. Aveau nevoie să se achite totuși de această responsabilitate.

CAPITOLUL 9

TRESTIA FRÂNTĂ

SITUAȚIA

Elena a fost crescută de o mamă singură, care avusese mai mulți parteneri, câțiva dintre aceștia tratându-le abuziv. La rândul ei, tânjind după o figură statornică de bărbat, Elena a ajuns să își trăiască adolescența într-un stil de viață prin care obișnuia să doarmă oriunde și să se lase folosită de bărbați. În plus, a dezvoltat și obiceiul de a-și produce răni singură, și devenise și bulimică.

La colegiu, Elena și-a făcut niște prieteni dintr-un grup aparținând unei biserici, prieteni care doreau să se îngrijească de ea. După câțiva timp, ea a început să se identifice drept creștin și a fost botezată. Biserica ei predica Evanghelia, dar majorita-

DISCIPLINA BISERICII

tea predicării era superficială, iar biserica oferea puține lucruri în materie de dare de socoteală. Majoritatea celor ce participau la serviciile bisericii, inclusiv Elena, erau ca niște anonimi. În curând, Elena a alunecat înapoi în obiceiurile ei de păcate sexuale și în auto-pedepsire.

După colegiu, Elena a început să participe la serviciile unei noi biserici, unde Biblia era predicată cu credincioșie și unde era subliniată importanța calității de membru. În curând, ea s-a alăturat acelei biserici. Totuși, în mare parte, Elena a rămas la periferia noii biserici, chiar dacă se alăturase unui grup de studiu alături de alte câteva femei, unde, în timp, a ajuns să recunoască cât de singură era și, cumva chiar și spre surprinderea ei, și-a mărturisit păcatul sexual.

Într-o zi, Elena a sosit la biroul pastoral alături de un membru din grupul de studiu și a mărturisit cu lacrimi nivelul alarmant al activității ei sexuale de-a lungul ultimelor luni.

Ar trebui ca Elena să fie excomunicată? Ar trebui ca, în acest caz, circumstanțele generale ale vieții ei să cântărească în luarea deciziei?

EVALUAREA PĂCATULUI

În general, curvia și preacurvia pun serios sub semnul îndoielii mărturia credinței unui creștin, mai ales atunci când aceasta a

devenit un mod de viață, ca în cazul Elenei. În prima ei perioadă în calitate de creștin, abia dacă își dădea seama că ceva era fundamental greșit în comportamentul ei, dar biserica ei nu părea să trateze păcatul foarte serios. Liderul de la colegiu făcea ocazional glume deplasate, iar ceilalți membri din grupul lui știau cum să glumească pe seama acelor lucruri. De aceea, ea se folosea de aceste lucruri ca de o scuză pentru a-și împietri conștiința.

Totuși, în noua biserică, simțul ipocriziei și convingerea de păcat au crescut. Cu toate acestea, stilul ei de viață, cu necurăție sexuală, și nevoile ei emoționale erau profunde. Auto-pedepsirea prin tăieturi pe corp hrăneau un sentiment temporar al iertării față de vinovăția păcatului sexual.

EVALUAREA POCĂINȚEI

Pe cât de tulburător era obiceiul păcătos din viața Elenei, primii ei pași de pocăință erau încurajatori (cap. 3). În primul rând, ea a adus singură păcatul la lumină, nefiind forțată să îl mărturisească după ce ar fi fost prinsă. În al doilea rând, ea a vorbit cu grupul ei și apoi, spre marea ei rușine, a vorbit și păstorului pe care îl cunoștea și îl respecta de la distanță. În al treilea rând, ea a fost de acord cu solicitarea păstorului de a se întâlni cu un consilier din biserică. În al patrulea rând, Elena a spus că ar prefera ca el să nu transmită mai departe aceste lucruri prezbiterilor, dar că îi va respecta decizia,

DISCIPLINA BISERICII

oricare ar fi ea, știind că el acționa spre binele ei. În toate acestea, nu a existat nicio încercare de a se apăra (cap. 3). Elena părea că își deplânge în mod autentic trecutul și că tânjește după un viitor diferit.

Tăieturile pe care și le provoca pe corp erau totuși problematice datorită faptului că ele demonstrau că ea încă nu înțelegea Evanghelia suficient de bine. Totuși, hotărârea ei de a aduce la lumină atât auto-pedepsirea cât și păcatul sexual, indiferent de cost, vorbeau mult despre pocăința ei.

ALȚI FACTORIC

Mediul familiei Elenei a fost un lucru care a cântărit mult în felul în care păstorul a evaluat această situație. Dacă ar fi fost la mijloc o femeie care fusese crescută în biserică și într-o familie sănătoasă, care fusese activă în lucrarea bisericii, dar să vină să își mărturisească o implicare de acest fel în păcat, evaluarea lui ar fi putut arăta diferit.

DECIZIA

Păstorul a hotărât să prezinte situația întregului comitet de prezbiteri, dar să nu recomande excomunicarea. El a împărtășit acestora povestea Elenei pentru a-și verifica propriul răspuns dar și pentru ca prezbiterii să știe mai bine cum să se îngrijească de această trestie frântă. Nicio acțiune de disciplină formală nu a fost luată mai departe cu privire la Elena.

CAPITOLUL 10

MEMBRUL ABSENT

SITUAȚIA

George s-a alăturat bisericii în Ianuarie, a participat întrucâtva inconsecvent la serviciile bisericii vreme de șase luni, apoi s-a oprit complet. În decursul perioadei cât a participat la serviciile bisericii, el obișnuia să ajungă târziu, să plece devreme și niciodată nu lega relații în biserică. Un prezbiter a făcut cumva să petreacă un prânz alături de el în decursul lunii Februarie, și apoi a încercat să aranjeze și alte întâlniri. Dar George anula fiecare dintre aceste întâlniri în ultima clipă, scuzându-se în mod obișnuit prin a pretinde că, „A intervenit ceva la serviciu. Îmi pare rău!” Nimeni altcineva din biserică nu părea să-l cunoască pe George.

DISCIPLINA BISERICII

În luna Septembrie, prezbiterul a conștientizat că nu-l mai văzuse pe George la biserică din luna Iunie, și s-a hotărât să îl sune. I-a lăsat un mesaj la robotul telefonic. La câteva săptămâni după aceea, i-a lăsat un alt mesaj, însoțit de un e-mail. Niciunul din mesajele sale nu a căpătat răspuns. Au trecut apoi câteva luni fără ca să mai audă de George sau să îl mai întâlnească. I-a mai lăsat unul sau două mesaje. După aceasta, prezbiterul a explicat situația celorlalți membri ai comitetului, dintre care doi s-au oferit să îl sune sau să îl caute pe George prin e-mail. La câteva întâlniri ulterioare ale prezbiterilor, numele lui George a fost din nou pe agendă, și toți prezbiterii au fost de acord că nu îl mai văzuseră sau nu mai auziseră de el de peste opt luni.

Ar trebui ca George să fie excomunicat? Dacă da, care este păcatul de care s-ar fi făcut vinovat?

EVALUAREA PĂCATULUI

Păcatul lui George ar putea fi descris în mai multe modalități. El ar putea fi caracterizat ca încălcarea legământului bisericii sale, prin care el a promis să își asume responsabilități față de această biserică locală. El ar putea fi caracterizat ca păcatul aceluia care pretinde că are parte de dragostea lui Dumnezeu, dar în același timp își urăște frații și surorile din biserică prin neglijarea lor totală (1 Ioan 4:20-21). Poate că cel mai concret, George se afla

în neascultare față de porunca din Evrei 10:24-25, care spune „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții”. Autorul Epistolei către Evrei poruncește creștinilor să se întâlnească regulat așa încât ei să se poată încuraja reciproc și să se îndemne reciproc la dragoste și fapte bune, ceea ce este o altă modalitate de a susține primele două puncte de mai sus. Autorul subliniază apoi că Ziua Judecării este parte din îndemnul ce stă în spatele acestei porunci. Cu alte cuvinte, el consideră acest păcat drept unul foarte serios.

Păcatul neparticipării la viața bisericii nu este nici pe departe atât de evident precum este, să zicem, curvia. Cu toate acestea, este un păcat care adesea ascunde alte păcate sau cel puțin conduce la alte păcate. În plus, Statele Unite sunt pline de creștini nominali care aduc ocară Evangheliei pentru că bisericile nu și-au asumat responsabilitatea pentru membrii lor absenți.

Mai mult, dacă membralitatea în biserică constă din confirmarea publică a mărturiei credinței unei persoane de către biserică, absența de la viața bisericii face ca biserica să devină incapabilă să își împlinească această responsabilitate. Ea nu mai poate pretinde cu integritate că se poate ocupa de supravegherea uceniciei cuiva. De aceea, excomunicarea face ca lucrurile să se îndrepte. Ea este felul bisericii de a spune, „nu mai putem da socoteală pentru

această persoană. De aceea, nu mai avem cum să confirmăm în mod formal mărturia credinței lui.”

EVALUAREA POCĂINȚEI

Întrucât George a refuzat să răspundă mesajelor și apelurilor telefonice ale prezbiterilor, nu exista nicio modalitate de a măsura și de a evalua pocăința din viața lui, altfel decât să se spună că aceasta nu exista.

DECIZIA

Cu toate acestea, prezbiterii au hotărât să nu treacă la excomunicarea imediată a lui. Dimpotrivă, ei au hotărât să „spună bisericii”, ca să folosim limbajul din Matei 18 (cap. 1). La următoarea întâlnire a membrilor bisericii, numele lui George a fost adus înaintea congregației și s-a explicat că, dacă nimic nu se schimbă, ei vor trece la excomunicare pe temeiul absenței de la viața bisericii, cu ocazia următoarei întâlniri a membrilor, de peste două luni. Ei au cerut ca, dacă cineva îl cunoaște pe George, să îl sune sau să îi trimită vreun mesaj. Prezbiterii au folosit în același timp oportunitatea de a învăța congregația cu privire la motivele pentru care participarea la viața bisericii este atât de importantă.

Ei au amânat decizia de excomunicare cu încă două luni pentru cel puțin cinci motive (cap. 4). În primul rând, au dorit să

ofere mai mult timp, conform logicii din Matei 18, pentru a putea totuși să evalueze pocăința lui George. În al doilea rând, a oferit prietenilor lui George – în caz că el avea prieteni de care prezbiterii să nu fie recunoștință de cauză – oportunitatea de a se alătura acestora în lucrarea de chemare la pocăință a lui George. În al treilea rând, acest lucru avea să atenueze întrucâtva efectul de șoc care însoțește în mod inevitabil acțiunile de excomunicare. Satana se folosește adesea de acest șoc pentru a submina încrederea pe care membrii mai tineri și imaturi o au în liderii lor. În al patrulea rând, era o măsură ultimă de a încerca să găsească această oaie rătăcită. În al cincilea rând, a oferit adunării oportunitatea de a se ruga împreună pentru George.

La două luni după aceea, nimeni nu știa nimic nou despre George. Prezbiterii au trecut, de aceea, la excomunicare, iar adunarea și-a dat acordul în unanimitate.

CAPITOLUL 11

PARTICIPANTUL CREDINCIOS, DAR CARE ADUCE DEZBINARE

SITUAȚIA

Elena și soțul ei participă de 20 de ani la serviciile bisericii lor. În cea mai mare parte a acestei perioade, biserica nu a practicat în mod formal o teologie a membralității, așa încât nici Elena și nici soțul ei nu s-au alăturat bisericii ca membri. Totuși, amândoi au fost activ implicați în biserică în aproape orice, de la organizarea meselor pentru mamele noi până la predarea lecțiilor de școală duminicală. Rareori au ratat să vină la biserică într-o duminică.

În același timp, Elena a fost și o bârfitoare activă. Ea părea să fie întotdeauna prima care știa totul despre dificultățile din

DISCIPLINA BISERICII

căsnicia cuiva, despre necazurile financiare ale altcuiva, sau despre greutățile altuia cu tinerii răzvrățiți din familie.

Când în biserică a sosit un păstor nou și a început să implementeze cu mai multă atenție aspectul membralității responsabile în biserică, majoritatea celor din adunare s-au bucurat și și-au dat consimțământul. Totuși, Elena și soțul ei n-au fost de aceeași părere. Ei au respins ideea de a fi puși să semneze orice angajament legat de creștinismul lor. Argumentul lor era că „biserică este ca o familie” și „cine și-ar pune membrii familiei să semneze pe un formular care să spună că ei sunt parte din acea familie?”

De-a lungul mai multor ani, noul păstor a făcut o serie de schimbări suplimentare pe care Elena și soțul ei nu le-au agreat, precum adoptarea unui standard prin care doar membrii bisericii puteau să predea lecții la școala duminicală sau să conducă alte slujiri, precum cea de ospitalitate, care este sponsorizată de biserică. Cuplul a crescut în indignare, dar în mod special Elena.

Într-o zi, Elena l-a văzut pe păstor pe unul din culoarele din spate ale unui magazin vorbind cu o tânără femeie atractivă, care nu era soția lui. Elena a stat la distanță, dar se gândea că l-a văzut cumva atingând umărul acelei femei, și că ea fie a reacționat cu un strigăt, fie a râs într-un fel zgomotos, la atingerea lui. Cu toate acestea, nu era foarte sigură de ce anume văzuse. Ulterior, ea a început să spună prietenelor ei că era îngrijorată de soarta

păstorului, bănuind că acesta ar fi putut avea o aventură cu acea femeie și că, implicit, trebuiau să se roage pentru el. Acest zvon a început să se răspândească, așa că în final a ajuns și la prezbiteri.

La început, Elena n-ar fi vrut să trateze chestiunea direct cu păstorul sau cu ceilalți prezbiteri. Dar când doi prezbiteri i-au cerut să se oprească din bârfă și să ceară scuze prietenelor ei, ea s-a hotărât să îi confrunte oficial pe păstor și pe soția lui. Dar apoi ea a mers înainte crezând că păstorul era într-adevăr implicat într-o aventură. Prezbiterii i-au cerut să aducă un martor pentru a-și putea susține acuzația (1 Timotei 5:19). Deși nu a putut aduce un martor, totuși Elena a refuzat să abandoneze acuzația. Când prezbiterii au avertizat-o cu privire la posibilitatea excomunicării datorită bârfei și a atitudinii de dezbinare, ea a replicat, spunând că aceștia nu aveau autoritatea să o excomunică, întrucât ea nu era membru al bisericii.

Poate o biserică să excomunică pe cineva care nu este membrul ei? Care sunt criteriile pentru a determina când anume bârfa și atitudinea de dezbinător au depășit măsura și intră în zona în care trebuie disciplinate?

EVALUAREA PĂCATULUI

În baza dovezilor, Elena părea să fie culpabilă pentru cel puțin trei păcate: răspândirea de bârfe, dezbinare și refuzul de a se supune prezbiterilor. Isus și apostolii caracterizează bârfa ca fiind rea

DISCIPLINA BISERICII

și le cer creștinilor să nu o practice (Matei 15:19; Efeseni 4:31; 1 Petru 2:1). Dincolo de orice, ea poate distruge reputația și chiar situația socială a unui frate sau soră creștină, și poate conduce la dezbinare în biserică. Pavel avertizează și asupra faptului că cei care cauzează dezbinări trebuie să fie avertizați de două ori și apoi excluși (Tit 3:10). De aceea, Scriptura tratează dezbinarea cu foarte mare seriozitate. Dincolo de asta, Biblia îi îndeamnă pe creștini să se supună liderilor lor (Evrei 13:17)

Acuzațiile Elenei erau bazate pe un incident de la magazin și pe unul sau două alte detalii aleatoare, care nu puteau fi dovedite. Totuși, doi dintre prezbiteri au investigat în liniște acuzațiile și au considerat că erau total închipuite. Apoi, ei au cerut Elenei să înceteze cu acele acuzații în cel puțin patru ocazii, dar ea a refuzat.

EVALUAREA POCĂINȚEI

După șase până la opt săptămâni de conversații, devenise clar că Elena nu avea să cedeze. De fapt, ea părea chiar să își împietrească mai tare poziția pe măsură ce discuțiile avansau, și începuse să „decoreze” tot mai mult descrierea pe care o făcuse cu privire la întâmplarea de la acel magazin. Prietenele ei, care inițial îi împărtășeau preocuparea, au început să facă pași înapoi. Aceasta părea să o înfurie tot mai mult și a determinat-o să se îndrepte către membrii mai tineri și mai imaturi, în căutarea de aliați.

Pe scurt, anii de implicare și slujire ai Elenei în biserică păreau să susțină că ea era creștin. Dar perioada mai recentă părea să contrazică acest lucru (cap. 3). Prezbiterii agreaseră unanim că ea comisese toate cele trei păcate descrise mai sus și că, față de acestea, nu exista nici o dovadă de pocăință. Rodul era rău și devenea din ce în ce mai rău.

ALȚI FACTORI

Lucrul care a complicat această situație era că Elena nu era membru al bisericii. Tehnic vorbind, ea avea dreptate: întrucât nu devenise niciodată, formal vorbind, un membru al bisericii și, de aceea, nu era supusă autorității congregației, biserica nu avea autoritatea formală de a o excomunica (cap. 2 și 3).

În același timp, ea era foarte cunoscută și apreciată de o majoritate a adunării datorită experienței îndelungate în biserică. În plus, mulți oameni pur și simplu trăiau cu impresia că ea era membru. Unii chiar se simțeau îndatorați față de ea pentru felul în care se îngrijise de ei de-a lungul timpului, precum mamele tinere cărora le oferise ajutor și hrană din partea bisericii. Într-un sens, ea era tot ce putea fi un membru, cu excepția păcatului ei. Combinația între participarea ei constantă la viața bisericii, relațiile și participarea la Cina Domnului mărturiseau celor din interior și din exterior că biserica îi confirma mărturia credinței.

DECIZIA

Bârfa și atitudinea de dezbinător pot fi dificil de măsurat, dar prezbiterii s-au hotărât să trateze acțiunile ei ca atare, întrucât ele satisfăceau următoarele criterii:

- 1) Ea pretindea anumite lucruri pe care nu le putea dovedi nici cu martori, și nici cu dovezi directe.
- 2) Ea refuza să înceteze să mai aducă acuzații, atunci când i s-a cerut să se oprească.
- 3) Ea ispitea pe alți membri ai bisericii să pună la îndoială, să suspecteze sau chiar să critice conducerea bisericii.
- 4) Ea recruta în mod activ persoane de care să se folosească în dezbinare.
- 5) Activitatea ei devenise o sursă palpabilă de distragere în viața bisericii. Persoana ei năștea frecvent conversații între membrii bisericii. Timpul prezbiterilor se consuma cu subiectul ei, iar membrii au recunoscut că toată situația le afecta abilitatea de a se concentra la predici.

De aceea, prezbiterii au conștientizat că această femeie era un lup, și că Biblia le cerea în mod clar păstorilor să avertizeze turma împotriva lupilor – membri sau nu (Faptele Apostolilor 20:28-31; v. și 2 Petru 2; Apocalipsa 2:20-29). De aceea, ei i-au cerut în

privat să se abțină de la Cina Domnului, până când se va pocăi public, și au avertizat congregația cu privire la bârfa și atitudinea ei de dezbinare, într-o întâlnire a membrilor bisericii. De asemenea, au transmis bisericii să nu o trateze ca pe un creștin și să evite să se lase amăgiți de felul ei amăgitor și distructiv de a aborda lucrurile.

Întrucât ea nu era membru, prezbiterii au hotărât să nu ceară adunării nicio acțiune, și nici să nu se folosească de cuvântul „excomunicare” (cap. 2). În loc, ei au spus congregației că acțiunile prezbiterilor trebuie să se concentreze pe învățare și avertizare, lucruri pentru care aveau autoritatea în virtutea a ceea ce trebuie să fie un prezbiter (Faptele Apostolilor 20:28-31).

CAPITOLUL 12

DEMISIONARUL

SITUAȚIA

George s-a decis să divorțeze de soția lui după 20 de ani de căsătorie. El se descurca bine financiar și cumpărăturile pe care le făcea reflectau acest lucru din ce în ce mai bine. Atunci când a fost provocat în legătură cu divorțul, el a pretins că el și soția lui au ajuns să fie „irevocabil separați” și că „doar ocupau aceeași casă”. Soția lui George a agreat cu tristețe această evaluare, dar nu-și dorea divorțul.

Mai mulți prieteni l-au implorat pe George să înceteze să meargă pe această cale. În final, ei au implicat pe unul dintre păstori, care a folosit expresia „disciplina bisericii” în decursul

DISCIPLINA BISERICII

întâlnirii de aproape 45 de minute. La doar o săptămână după aceea, George a trimis o scrisoare de demisie la biroul bisericii. Simultan, el a înaintat și toate hârtiile necesare pentru divorț.

Ar trebui să fie George excomunicat? Poate un membru al bisericii să evite disciplina demisionând din calitatea de membru?

EVALUAREA PĂCATULUI

Nu toți creștinii împărtășesc aceeași gândire dacă Isus și Pavel permit sau nu divorțul pentru cauze precum lipsa fidelității și abandonarea (Matei 19:9; 1 Corinteni 7:15), dar majoritatea creștinilor sunt de acord cu faptul că un creștin nu poate să divorțeze în mod legitim de partenerul de viață pentru motivele pe care George le-a oferit. O astfel de acțiune ar însemna o încălcare a legământului căsătoriei, stabilit de către Dumnezeu și, din acest motiv, o faptă ca aceasta este un păcat.

Mai mult, un astfel de păcat, în mod deosebit când este săvârșit în ciuda multiplelor avertismente, ar fi un lucru intenționat, deliberat și răuvoitor. Săvârșirea lui discreditează imediat mărturia de credință a cuiva.

EVALUAREA POCĂINȚEI

Într-o astfel de situație, pocăința ar trebui să fie destul de clară, de genul negru pe alb: să înceteze acțiunea de divorț.

Totuși, George nu a manifestat nicio intenție de a se întoarce de la planul său.

ALȚI FACTORI

George a încercat să evite excomunicarea dându-și demisia din calitatea de membru. Era acest lucru corect? Nu. Creștinii sunt chemați, ca un aspect al ascultării de Hristos, să se supună confirmării și supravegherii din partea bisericilor locale (cap. 2). Oamenii se alătură bisericilor prin consimțământul bisericii și ei își dau demisia tot cu consimțământul bisericii. Asta înseamnă că o persoană nu poate pur și simplu să se afișeze într-o biserică și să spună, „de astăzi sunt membru aici”. Indiferent de organizare, bisericile au un anume fel de a testa și apoi de a confirma mărturia de credință a acelei persoane. Tocmai pentru acest scop a dat Isus a dat bisericii apostolice cheile Împărăției. Da, membralitatea în biserică este „voluntară”, însă doar în măsura în care Isus nu ne obligă să alegem o biserică anume înaintea alteia; dar El ne obligă să alegem o biserică. Și întocmai cum o persoană nu poate să se identifice singură drept „membru”, tot așa ea nu poate să renunțe de una singură la calitatea de membru. Membrii bisericii nu pot pur și simplu să răspundă prin demisie la avertismentul bisericii privind disciplina (cap. 2). Sfârșitul acestei relații de legământ cere consimțământul ambelor părți[4]. Permitearea unei astfel de

DISCIPLINA BISERICII

acțiuni ar submina însăși scopul pe care Isus l-a avut prin faptul că a dat bisericilor locale cheile Împărăției pentru a practica disciplina. Ar fi echivalent cu a permite unui infractor arestat să renunțe la cetățenia lui pentru a evita procesul și condamnarea.

DECIZIA

Prezbiterii au stabilit că nu aveau să ceară bisericii să acționeze cu privire la demisia lui George. Dimpotrivă, ei aveau să ceară excomunicarea lui pentru păcatul divorțului. Întrucât acțiunile lui George, după multiple avertismente, indicau lipsa caracteristică a pocăinței, și deoarece hotărârea lui de a divorța era acum definitivă și un fapt legal, au cerut congregației să îl excomunică imediat pe George. Adunarea a agreat cu recomandarea prezbiterilor și a votat excluderea lui George din calitatea de membru și interdicția de a participa la Cina Domnului.

CAPITOLUL 13

NECREDINCIOSUL PROASPĂT DECIS

SITUAȚIA

Elena a crescut într-o familie necredincioasă. În colegiu, ea a absolvit facultatea de filozofie și se descria drept agnostică. Apoi s-a numărat printre deiști. Pentru câțva timp, a flirtat cu budismul zen. Apoi a început să fie curtată de un creștin și s-a hotărât să se convertească la creștinism. După terminarea colegiului, cuplul s-a căsătorit și s-a alăturat unei biserici.

La cinci ani de la nuntă, Elena a început să pună sub semnul întrebării credința ei și în final s-a hotărât ca, chiar dacă Isus a existat pentru ea ca un personaj istoric, cu siguranță că El nu a înviat din morți. După mai multe întâlniri cu un prezbiter, în care

DISCIPLINA BISERICII

a intenționat să discute îndoielile ei, ea s-a hotărât că este cel mai bine să renunțe la credința ei, să își dea demisia din calitatea de membru al bisericii și să înceteze să se mai identifice drept creștin.

Ar trebui ca o biserică să excomunică pe cineva care nu se mai identifică drept creștin?

DECIZIA

Odată ce Elena a luat decizia ei, păstorul avertizat-o și a îndemnat-o să se pocăiască, dar el nu a recomandat excomunicarea, și nici prezbiterii n-au recomandat bisericii acest lucru. În loc, ei au comunicat bisericii faptul că Elena a renunțat la credința ei și că de-acum se identifica drept necredincios, și au anunțat că i-au șters numele din lista de membri, nu ca pe un act de excomunicare, ci la cerere.

Rățiunea pentru care a fost luată această decizie a fost următoarea: Isus a dat autoritate bisericilor locale peste creștini, nu peste necreștini (cap. 2). De aceea, biserica nu avea o autoritate reală să acționeze în acest caz. Mai mult, Pavel a spus că judecata bisericii trebuie administrată față de „vreunul care, măcar că își zice „frate”...” (1 Corinteni 5:11), dar Elena nu mai era așa ceva.

Cu siguranță că multe situații de devieri doctrinare semnificative și apostazie ar implica excomunicarea, așa cum Pavel explică lui Timotei (1 Timotei 1:18-20). Și sigur că efectele veșnice ale

deciziei Elenei nu sunt mai puțin groaznice decât ceea ce Pavel a prevăzut pentru cei care se leapădă de credință și de o bună conștiință, ruinand astfel credința lor (v. 19). Totuși, situația pe care Pavel o tratează față de Timotei implica blasfemia activă (v. 20), ceea ce, aproape prin definiție, are de-a face cu încercarea de a-i amăgi în mod activ pe membrii bisericii. Dar situația Elenei nu era aceasta.

De aceea, prezbiterii au spus că nu exista vreo acțiune ce trebuia urmată de către congregație, după cum n-ar fi nimic de făcut atunci când un membru moare. În ambele cazuri, calitatea de membru dispare ca atare. Prezbiterii au îndemnat adunarea să caute să rămână în relații cu Elena, să o trateze ca pe oricare alt necreștin, primind-o în casele lor și evanghelizând-o.

CAPITOLUL 14

MEMBRUL FAMILIEI

SITUAȚIA

Soția lui George a fost recent excomunicată pentru dependența ei de jocuri de noroc. George și-a arătat acordul cu decizia bisericii. Dar, după decizia lui, el a citit Biblia și a descoperit că Pavel spunea „cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați” (1 Corinteni 5:11).

Soția lui George era profund supărată pe decizia bisericii și s-a simțit cumva abandonată de hotărârea lui de a vota alături de congregație. Dar ea nu avea planuri să îl părăsească și nici el nu își plănuia acest lucru (vezi 1 Corinteni 7:12-14). Totuși, acum el se gândea dacă ar trebui să evite să mănânce alături de ea sau nu.

DISCIPLINA BISERICII

Cum ar trebui ca un membru al familiei să trateze pe un alt membru, care a fost excomunicat?

DECIZIA

Într-o întâlnire privată, un prezbiter i-a explicat lui George că el rămânea obligat de Scriptură să își iubească soția, să o slujească și să îngrijească de ea, chiar să își dea viața pentru ea, așa cum Hristos Și-a dat viața pentru biserică (v. 1 Corinteni 7:14-15; Efeseni 5:25-30). Prezbiterul a făcut deosebire între creația și harul comun manifestate de Dumnezeu în instituția căsătoriei, pe de o parte, și răscumpărarea și harul special manifestate de Dumnezeu în instituția bisericii locale, pe de altă parte. Faptul că soția lui George fusese excomunicată din biserică nu abroga responsabilitățile sale maritale.

În general, prezbiterul a explicat faptul că membrii de familie ai unei persoane disciplinate trebuie să continue să se achite de obligațiile biblice ale vieții de familie (de ex. Efeseni 6:1-3; 1 Timotei 5:8). Și evident că aceasta include datoria copiilor de a mânca alături de părinții lor, ca și pe cea a soților de a mânca alături de soțiile lor.

Totuși, actul bisericii de excomunicare a soției sale însemna că o povară nouă era așezată pe umerii lui George și pe felul în care el trebuia să interacționeze cu ea. Motivația lui Pavel în cererea

lui ca membrii bisericii să nu mănânce cu membrii excomunicați slujea cel puțin în trei direcții: să îi protejeze pe creștini de drojdia păcatului; să protejeze pe membrii excluși de la a se gândi că biserica ar fi continuat să îi privească drept credincioși; și să protejeze mărturia bisericii în comunitate. În zilele bisericii primare, participarea la o masă cu o anumită persoană comunica extinderea acelei părtășii, griji și protecții către acea persoană (de aceea, liderii religioși au obiectat la faptul că Isus mânca alături de vameșii și păcătoșii). Pavel dorea ca membrii bisericii să nu se implice în niciun fel în relații cu membrii excomunicați care să comunice în exterior acest tip de părtășie creștină.

Prin aceasta, George trebuia să ajungă la un echilibru în a-și afirma simultan dragostea față de soția lui, chiar într-un fel romantic, și slujirea ei până la capăt, asigurându-se în același timp că nu spunea și nu făcea nimic care să o facă să își închipuie că ar fi fost creștină. Dimpotrivă, el trebuia să continue să o încurajeze spre pocăință și credință.

PARTEA A TREIA. CUM SĂ ÎNCEPI

ÎNAINTE DE DISCIPLINĂ, ÎNVAȚĂ

Mark Dever, un păstor experimentat și cunoscut susținător al disciplinei bisericii, își începea un articol scris pe această temă cu niște cuvinte greu de anticipat: „Nu te apuca de disciplina bisericii”. Și tocmai acesta este primul lucru pe care îl spun și eu păstorilor atunci când ei descoperă că disciplina bisericii se găsește în Biblie. Ceea ce le spun este „Nu fă asta, cel puțin nu pentru moment”. [5]

De ce ar începe cu un astfel de sfat cineva care consideră disciplina bisericii drept unul din semnele unei biserici sănătoase? Dever își închipuie un păstor care aude pentru prima dată de acest subiect. La început, ideea poate să sune ridicol acestuia. Dar apoi, când privește la toate pasajele din Scriptură, convingerea lui se cimentează. El conștientizează

DISCIPLINA BISERICII

că, până în acea clipă, a tratat lucrurile cu nepăsare. Nu a păzit biserica sau reputația lui Hristos. Nu și-a iubit turma sau pe vecinii necreștini. Convingerea se transformă ulterior în hotărâre, și păstorul nostru imaginar devine decis să facă pași înainte. Dever continuă:

„În acest moment, o hotărâre rea pare să se înfiripeze în inima păstorilor. „Îmi voi conduce congregația așa încât să fie biblică și în acest aspect, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care l-aș face!” Și, din păcate, mult prea des așa se și petrec lucrurile.

În viața unei congregații liniștite, inocente, concentrată pe Biblie și bine intenționată, sunetul ca de tunet al disciplinei bisericii lovește zdrobitor! Poate să se petreacă acest lucru cu ocazia unei predici. Poate să intervină ca urmare a unei conversații dintre păstor și un diacon. Poate să aibă loc cu ocazia unei acțiuni grăbite desfășurate la întâlnirea membrilor bisericii. Dar această nouă hotărâre lovește undeva, de regulă fiind însoțită de un mare zel și de un torent de citate biblice.

Apoi se trece cu sinceritate la acțiune.

După care vine replica: lucruri înțelese greșit și sentimente rănite. Se fac acuzații de o parte și de cealaltă. Păcatul este atacat și apărat. Se rostesc adjective. Amărăciunea abundă! Simfonia adunării locale se transformă astfel într-o cacofonie de argumente și acuzații. Oamenii încep să strige, „Unde se va opri acest lucru?” și „Dar tu crezi că ești perfect?”[6]

Morala acestei istorioare, evident, este că un număr de pași pregătitori trebuie să fie parcurși înainte ca păstorii să treacă la practicarea disciplinei formale a bisericii. În acest capitol vom vedea ce anume au nevoie să învețe păstorii la nivelul congregației locale. În următorul, ne vom uita la câteva aspecte care țin de organizare și care sunt utile în acest sens.

PREDICĂ DESPRE SFINȚENIE ȘI POCĂINȚĂ

Dacă vrem ca ideea de disciplină a bisericii să aibă logică în vreun fel pentru o congregație, aceasta trebuie să aibă o înțelegere solidă a Evangheliei și a ceea ce înseamnă să fii creștin, după cum am discutat în prefață și în decursul capitolului 2. A fi creștin nu înseamnă doar să iei o decizie de moment, ci are de-a face cu o credință și pocăință care continuă ca mod de viață. Are de-a face cu supunerea față de Hristos ca Domn.

Dumnezeu dorește ca poporul Său să arate diferit decât lumea. El vrea ca ei să trăiască vieți sfinte și să se lupte împotriva păcatului. Aceasta înseamnă să ne pocăim. Pocăința nu înseamnă că o persoană nu mai păcătuiește deloc, ci că ea a declarat război păcatului. O congregație trebuie să înțeleagă aceste lucruri înainte ca cineva să se aștepte ca ea să accepte și să înțeleagă disciplina bisericii.

PREDICĂ DESPRE CALITATEA DE MEMBRU ÎN BISERICĂ

Nicio biserică nu va fi dornică să excomunicе pe cineva dacă nu va înțelege că există un fel de drum cu două sensuri, unul către biserică și unul de la biserică înspre afară. Biblia este clară: există cei care sunt „membri” ai trupului lui Hristos (1 Corinteni 12:27) și cei care sunt în „afară” (1 Corinteni 5:12). Dacă congregația nu înțelege acest lucru, ideea de a da pe cineva afară va suna destul de ridicol.

Mai specific, biserica trebuie să înțeleagă că membralitatea în adunare nu este asemănătoare calității de membru într-un club sau într-o organizație de voluntariat. Ea are de-a face cu cetățenia într-o Împărăție în care suntem confirmați și recunoscuți drept cetățeni de către ambasada care Îl reprezintă pe Împărat, anume biserica locală. La nivel individual, creștinii nu au autoritate, odată ce au devenit convinși că sunt creștini, pentru a sta înaintea lumii și a spune, „lume, eu sunt al lui Isus”, printr-un auto-botez și prin auto-dedicarea lor la Cina Domnului. Nu, ci biserica are această autoritate, prin puterea cheilor Împărăției.

Dar ce înseamnă să fii membru în biserică? A fi membru în biserică constă în confirmarea publică de către biserică a mărturiei de credință în Isus a creștinilor, la nivel individual, și include hotărârea acelei persoane de a se supune supravegherii din partea

bisericii. Atunci când biserica ta începe să înțeleagă acest lucru, ideea de disciplină va deveni mult mai logică.

De asemenea, acest lucru îi va ajuta pe oameni să înțeleagă motivul pentru care ei nu au autoritatea de a demisiona din calitatea de membri când se confruntă cu posibilitatea disciplinei. Oamenii se alătură unei biserici ca urmare a exersării autorității acelei biserici, și ei părăsesc acea biserică prin autoritatea ei.

PREDICĂ DESPRE UCENICIE

Așa cum am văzut în capitolele anterioare, ucenicia și disciplina implică atât învățare, cât și corectare. Acest fel de ucenicie se va petrece atât în privat, cât și în colectiv.

Congregațiile trebuie să înțeleagă, așadar, că parte a uceniei față de Hristos înseamnă să știi cum să fii corectat și învățat de alți ucenici ai Lui. Păstorii trebuie să îi încurajeze pe membrii bisericii să construiască relații unul cu celălalt, relații în care corectarea și învățarea sunt normale. Ei trebuie să îi învețe că un creștin înrădăcinat în Evanghelie învață cum să caute corectarea și cum să ofere corectarea, cu dragoste. Bărbații mai maturi alături de cei mai tineri. Femeile mai mature, alături de cele mai tinere.

Atunci când acest fel de dare de socoteală devine model în relațiile personale dintr-o biserică, disciplina formală a acesteia are mult mai mult sens. Dar când acest lucru nu se petrece, pro-

punerea de a trece la un act de disciplină formală a bisericii va fi percepută ca și cum ar fi apărut de nicăieri.

PREDICĂ DESPRE AMĂGIREA DE SINE

Ucenicia există în parte pentru că oamenii, inclusiv creștinii, sunt înclinați să se amăgească singuri. Iată de ce apostolii i-au avertizat în mod repetat pe creștini să nu se înșele singuri (1 Corinteni 6:9; Galateni 6:7; Iacov 1:16). „Nimeni să nu se înșele” (1 Corinteni 3:18), spune Pavel. „Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții, și se vor amăgi și pe ei înșiși” (2 Timotei 3:13). Este ușor să spunem că nu avem păcat și astfel să ne „înșelăm” singuri (1 Ioan 1:8), spune Ioan. Chiar și dorințele noastre sunt amăgitoare (Efeseni 4:22).

Creștinii care uită că sunt predispuși la amăgire de sine au devenit deja niște oameni mândri și se află pe calea scurtă către fariseismul auto-neprihănit. Soluția este să caute disciplina. Să ceară corecția. Să accepte mustrarea. Aceasta este calea smereniei și a înțelepciunii.

Bisericile locale există în parte pentru a ne proteja de noi înșine. Frații și surorile din jurul nostru sunt cei care ne iubesc și care sunt dedicați binelui nostru, așa încât să ne ajute să vedem lucrurile pe care noi nu le putem vedea în propriile persoane. Nu noi suntem experții acestei lumi cu privire la noi înșine.

Acesta este o lecție pe care păstorii ar trebui să o predice săptămână de săptămână în vremurile bune, așa încât biserica să fie pregătită pentru vremurile când răzvrătirea își va face apariția.

PREDICĂ DESPRE DISCIPLINĂ

Congregația trebuie să fie învățată cu privire la disciplina bisericii, folosind cele mai importante pasaje biblice care tratează această temă, precum Matei 18 și 1 Corinteni 5. Predicile, grupurile de studiu biblic și buletinele duminicale sunt toate instrumente bune pentru acest fel de învățătură.

Dar păstorii trebuie de asemenea să învețe cum să aplice alte pasaje ale Scripturii la temele membralității și disciplinei, acolo unde este potrivit. De exemplu, pasajul care ne îndeamnă să fim sfinți pentru că Dumnezeu este sfânt, din 1 Petru, are aplicații individuale clare, dar el are și aplicații corective: dacă poporul lui Dumnezeu trebuie să fie sfânt, atunci noi, ca biserică, trebuie să exersăm grijă cu privire la persoanele pe care le primim sau le refuzăm ca membri ai bisericii.

Sau, dacă luăm în considerare pasajele din Evanghelia după Ioan și din epistole, pasaje care tratează tema dragostei care conduce la ascultare, acestea au aplicații nu doar la nivel personal, ci și la nivel de biserică: Cum învățăm noi să ne iubim mai bine unul pe celălalt, în biserica noastră? Ajutându-ne unul pe altul

DISCIPLINA BISERICII

să ascultăm și corectându-ne cu sensibilitate, atunci când nu ascultăm. A corecta pe un frate neascultător, atunci când lucrul acesta este făcut cu motivație corectă, este un act al dragostei. Crezi asta?

În fapt, aproape orice pasaj din Biblie care tratează sfințenia, pocăința, convertirea, Domnia lui Hristos și ucenicia, ca și textele care se referă la temele mai largi ale istoriei răscumpărării, precum momentele esențiale din istoria poporului Israel, pot să fie ușor aplicate în direcția disciplinei.

Păstorii ar trebui, de asemenea, să își învețe membrii bisericii cu privire la scopurile disciplinei. Bisericile nu trebuie să practice disciplina de dragul pedepsei, ci mâinate de dragostea Evangheliei. Am văzut în capitolul 1 că disciplina slujește la darea pe față a păcatului canceros, la avertizarea cu privire la o judecată mai mare care vine, la salvarea păcătosului, la protejarea celorlalți membri ai bisericii și la aducerea unei bune mărturii pentru Hristos, toate fiind acțiuni ale dragostei.

PREDICĂ DESPRE DRAGOSTE

Așadar, disciplina bisericii are de-a face în mod fundamental cu dragostea. Domnul îi disciplinează pe cei pe care îi iubește. Același lucru este adevărat în cazul bisericii Lui.

Problema este că majoritatea oamenilor de astăzi au o gândi-

re sentimentală cu privire la dragoste: dragostea s-a transformat în a te simți special. Sau au căpătat o gândire romantică asupra dragostei: ea este văzută ca permisiunea de a te exprima fără a judeca pe alții. Alții au o vedere consumeristă: caută să găsească o persoană care se potrivește perfect cu sine. În gândirea populară a lumii acesteia, dragostea are foarte puțin de-a face cu adevărul, sfințenia și autoritatea.

Dar nu aceasta este dragostea din Biblie. Dragostea pe care o prezintă Scriptura este sfântă. Ea cere ceva de la noi. Ea produce ascultare. Ea nu se bucură de rău, ci se bucură în adevăr (1 Corinteni 13:6).

Isus ne spune că, dacă păzim poruncile Lui, vom rămâne în dragostea Lui (Ioan 15:10). Iar Ioan ne-a arătat că dacă păzim Cuvântul lui Hristos, dragostea Lui va fi făcută desăvârșită în noi (1 Ioan 2:5). Cum se ajută membrii bisericii unul pe celălalt să rămână în dragostea lui Hristos și să descopere perfecțiunea dragostei lui Dumnezeu, unul în celălalt? Prin a se ajuta reciproc în ascultarea și păzirea Cuvântului Lui. Prin învățare și corecție.

O biserică ce înțelege dragostea biblică are mult mai multe șanse să înțeleagă disciplina bisericii.

CAPITOLUL 16

ÎNAINTE DE A TRECE LA DISCIPLINARE, ORGANIZEAZĂ

Pregătirea unei biserici pentru practicarea disciplinei implică adesea mai mult decât învățarea. Ea poate să necesite anumite schimbări organizaționale. Dați-mi voie să punctez patru aspecte în acest sens.

PUNE RÂNDUIALĂ ÎN DOCUMENTELE BISERICII

Unele biserici funcționează după statute. Altele au constituții. Unele au mărturisiri de credință și legăminte ale bisericii. Oricare din aceste variante ar fi adoptate de către o biserică, ceea ce pot spune este că bisericile din occident adesea își slujesc membrii prin a se asigura că documentele bisericii explică (1) ce anume

DISCIPLINA BISERICII

este așteptat din partea membrilor în ce privește credința și comportamentul lor; (3) cum funcționează structurile de autoritate ale bisericii; (3) ce este așteptat în ce privește primirea și ștergerea membrilor din lista membrilor în circumstanțe normale; și (4) cum funcționează disciplina bisericii în situațiile extraordinare.

Este un act de bunătate ca, înainte de a ajunge la disciplină, să îi informezi pe oameni așa încât să știe care sunt standardele față de care vor fi responsabili. O mărturisire de credință îi va face să cunoască ce anume așteaptă biserica de la ei să creadă. Un legământ ne va aduce la cunoștință felul în care biserica se așteaptă ca ei să trăiască. O constituție a bisericii îi va informa despre felul în care funcționează membralitatea și disciplina.

Astfel de documente promovează în același timp unitatea. Documentele asupra cărora biserica agreează o scutesc de controversele cu privire la metodele sau regulile pe care trebuie să le aplice, oricâteori se ivește o situație în care ar putea exista păreri diferite.

ASIGURĂ FUNDAMENTELE LEGALE ADECVATE

Existența și punerea în aplicare a documentelor bisericii va ajuta în același timp la stabilirea fundamentelor legale adecvate pentru practicarea disciplinei bisericii, într-o societate intens litigioasă. Bisericile au fost date adeseori în judecată, chiar cu succes, din cauza disciplinei.[7]

Una dintre cele mai eficiente modalități de a preveni astfel de procese civile constă în adoptarea unor politici biblice explicite care descriu complet felul în care biserica ta va practica disciplina asupra membrilor care nu se pocăiesc. Iar unul dintre cele mai eficiente instrumente de apărare în fața oricărui proces este acordul informat. Pentru a se asigura de un astfel de instrument de apărare, o biserică trebuie să devină capabilă să dovedească înaintea unui tribunal că persoana care s-ar putea plânge de vreun rău făcut asupra ei era, în realitate, pe deplin conștientă de politicile și procedurile bisericii și agreează să se supună acestora în cunoștință de cauză.

Suplimentar față de a face explicite procedurile privind disciplina, prin constituția și statutul bisericii, aceasta ar trebui să vorbească membrilor ei în mod clar, explicând procedurile de disciplină proprii, în cadrul lecțiilor de membralitate în biserică.

O resursă excelentă asupra acestor aspecte se găsește la Peacemaker Ministries: www.peacemaker.net.

ORGANIZEAZĂ REGISTRUL MEMBRILOR BISERICII

Practicarea disciplinei bisericii cere acesteia să știe cine formează biserica. În urmă cu mai mulți ani, un prieten a acceptat poziția de păstor senior la o biserică internațională din Orientul

DISCIPLINA BISERICII

Mijlociu. Când a ajuns acolo, erau 600 de oameni care participau la serviciul bisericii, dar nu se păstra niciun registru al membrilor. Exista o carte de telefoane veche, cu ceva în jurul a 100 de nume, dar nimic mai mult. El a sumarizat situația scriindu-mi în felul următor: „Nu știam cine suntem”. Nici el și nici altcineva din biserică nu știa cine agrease să fie supravegheat de către trupul bisericii. Biserica fusese credincioasă în predicare, dar nu la fel de credincioasă în a se folosi de cheile Împărăției prin botez, Cina Domnului sau disciplina bisericii.

Ce-ar fi fost dacă prietenul meu ar fi încercat în acel moment să aducă înaintea bisericii un caz de disciplină? Procesul ar fi fost problematic în multiple aspecte: persoana adusă spre disciplinare ar fi putut pretinde că nu se afla sub autoritatea bisericii; alți lideri de biserică ar fi putut agreea cu aceasta; iar ceilalți participanți la serviciile bisericii n-ar fi știut dacă erau îndreptățiți să participe la luarea deciziei sau nu.

Alte biserici au o problemă diferită de cea a prietenului meu din Orientul Mijlociu. Ele dețin un registru de membri, dar numărul persoanelor înscrise în acesta depășește cu mult pe cel al persoanelor ce participă efectiv la viața bisericii – 300 participă, dar în registru sunt 1000 de persoane. Când te afli într-o astfel de situație, este dificil să aplici disciplina bisericii cu integritate. Cum ar putea o biserică să disciplineze pe cineva care nu ia parte la viața

acesteia, dacă lasă 699 de persoane nedisciplinate?

Pe scurt, în majoritatea circumstanțelor, înainte de a practica disciplina, liderii bisericii au nevoie să își organizeze registrele cu membrii bisericii. Lista de membri trebuie să fie alcătuită în principal din persoane care sunt prezente la adunările săptămânale ale bisericii (desigur că pot exista excepții pentru persoanele cu dizabilități, persoanele care se află în serviciu militar pentru perioade rezonabile de timp etc.).[8]

ASIGURĂ-TE CĂ LIDERII AGREEAZĂ

În final, este important să te asiguri că există acordul conducerii bisericii ca întreg în ce privește disciplina, atât în principiu cât și în orice situație practică. Dacă un păstor sau prezbiter conduce procesul de disciplină, în timp ce celălalt face pași înapoi, și asta pentru că are îndoieli fie cu privire de principiu, fie legat de aplicarea ei în acea circumstanță, rezultatul va fi dezbinarea bisericii. De aceea, pentru ca un păstor să își învețe întreaga biserică pe tema disciplinării, așa cum am discutat în ultimul capitol, el trebuie mai întâi să se asigure că toți colegii lui din conducerea bisericii împărtășesc aceeași viziune.

Trecerea mai departe la disciplina bisericii poate să producă discuții destul de aprinse. În astfel de ocazii, un bărbat al lui Dumnezeu are nevoie să stea umăr la umăr cu lideri maturi, care împărtășesc aceleași convingeri.

ÎNCHEIERE

EȘTI PREGĂTIT SĂ ÎNCEPI? O LISTĂ DE VERIFICARE PENTRU PĂSTORI

Atunci când sunt întrebat de păstorii pe care nu îi cunosc dacă să treacă la disciplină sau nu, îi voi întreba și eu câteva lucruri cu privire la detaliile situației respective. Dar voi trece de asemenea cu ei și printr-o listă de verificare care arată întrucâtva asemănător subtitlurilor de la ultimele două capitole. Fie că discutăm în persoană, fie la telefon, de regulă trec prin întrebări precum cele ce urmează:

O LISTĂ DE VERIFICARE PRIVIND DISCIPLINA BISERICII, PENTRU PĂSTORI

A) Predicarea

- 1) Are Congregația ta o înțelegere a Evangheliei care include pocăința, ascultarea și Domnia lui Hristos?
- 2) Practică biserica ta o înțelegere corectă și atentă a membralității?
Înțelege congregația ta autoritatea bisericii și chemarea de a se ajuta unul pe celălalt, dând reciproc socoteală în credință?
Practică membrii bisericii o astfel de dare de socoteală în privat?
- 3) Înțeleg membrii bisericii tale că ucenicia creștină include atât învățare, cât și corectare?
- 4) Conștientizează ei că sunt înclinați spre amăgirea de sine și că Dumnezeu i-a pus pe ceilalți creștini în viețile lor, cu înțelepciune și dragoste, tocmai pentru acest scop?
- 5) Ai predicat bisericii despre disciplină? De câte ori? Au avut și ceilalți învățători ai bisericii oportunitatea să vorbească despre disciplină, fie în clasele de școală duminicală, fie în grupurile mici? Oferă biserica impresia că primește această învățătură ca fiind biblică?

B) Structura

- 6) Reflectă documentele bisericii tale practica disciplinei? Au fost învățați membrii să se aștepte la disciplină atunci când s-au alăturat bisericii? Au fost ei învățați să se adreseze unui prezbiter dacă își schimbă părerea cu privire la anumite lucruri din mărturisirea de credință? Știu ei că vor fi responsabili să trăiască conform cu principiile Scripturii?
- 7) Are biserica ta stabilite fundamentele legale adecvate – aveți un acord informat al membrilor?
- 8) Reflectă registrul membrilor situația numerică a celor cărora le predici duminica?
- 9) Înțeleg colegii tăi lideri disciplina, sunt de acord cu ea și o percep ca importantă?

C) Situația specifică

- 10) Dacă aceasta este prima dată când biserica ta practică disciplina, este acest caz perceput ca unul simplu? Adică, este păcatul din această situație unul asupra căruia te-ai aștepta ca întreaga biserică să agreeze că este suficient de grav pentru o persoană care se consideră reprezentant al lui Isus?

ANEXĂ. GREȘELI PE CARE PĂSTORII LE FAC ÎN PRACTICAREA DISCIPLINEI

Păstorii fac uneori următoarele greșeli cu privire la disciplina bisericii:

- 1) Ei eșuează să explice congregațiilor lor ce presupune disciplina bisericii și cum trebuie practică.
- 2) Ei ratează să practice membralitatea atentă, ceea ce include (1) învățarea oamenilor cu privire la ce presupune calitatea de membru înainte ca ei să se alătore bisericii; (2) încurajarea celor ce doar participă la serviciile bisericii să se alătore ca membri; (3) interviuarea atentă a oricărei persoane care dorește să devină membru; (4) supravegherea regulată a întregii turme, la nivel individual; (5) și păstrarea și actualizarea unui registru de membri care să reflecte cu acuratețe cine este prezent la adunările săptămânale.

DISCIPLINA BISERICII

- 3) Ei eșuează să își învețe congregațiile cu privire la convertirea biblică, și în special cu privire la nevoia pocăinței.
- 4) Ei ratează să îi învețe pe membrii noi, imediat ce sunt primiți în biserică, legat de posibilitatea disciplinării viitoare și asupra faptului că demisia pentru a evita disciplina nu este acceptabilă.
- 5) Ei eșuează să se asigure că documentele publice ale bisericii (statutul, constituția, actele de înființare etc.) tratează procedurile privitoare la disciplina bisericii, expunând astfel biserica unor riscuri legale.
- 6) Ei ratează să urmeze pașii din Matei 18 sau 1 Corinteni 5, depinzând astfel de circumstanțe. De exemplu, într-o situație potrivită cu pasajul din Matei 18, ei ratează să înceapă procesul prin confruntarea privată a păcatului.
- 7) Ei judecă greșit cât de repede să treacă la disciplina formală, fie prin a se pripî, fie prin a face procesul prea lent.
- 8) Ei ratează să predice adecvat și să explice congregației de ce un act anume de disciplină este necesar.
- 9) Ei transmit adunării prea multe detalii legate de un anume păcat față de care recomandă disciplina, punând membrii acelor familii în situații umilitoare și făcând ca oile mai slabe să se poticnească.
- 10) Ei tratează procesul disciplinei bisericii în întregime ca pe un proces legal, neluând în considerare aproape deloc păstorirea inimilor nepocăite, la nivel individual.

*ANEXĂ. GREȘELI PE CARE PĂSTORII
LE FAC ÎN PRACTICAREA DISCIPLINEI*

- 11) Ei acordă prea puțină atenție diferențelor între felurile de păcătoși și modului în care acest lucru poate dicta cât de mult timp poate o biserică să tolereze un mod păcătos de a trăi înainte de a trece la următoarele etape ale disciplinei (vezi 1 Tesaloniceni 5:14).
- 12) Ei uită că și ei trăiesc prin îndurarea Evangheliei și, astfel, tratează disciplina de pe postura unor oameni auto-neprihăniți. Din această greșală izvorăsc altele, cum ar fi un ton excesiv de sever sau o atitudine distantă și rece față de ceilalți credincioși.
- 13) Ei eșuează să îl iubească cu adevărat pe păcătos... prin a uita să Îl implore pe Domnul pentru pocăința acelei persoane.
- 14) Ei cer prea mult de la o trestie frântă. Cu alte cuvinte, cerințele lor pentru pocăința acelor persoane sunt mult prea mari pentru cineva care a fost prins adânc în ghearele păcatului.
- 15) Ei eșuează să își instruiască adecvat congregația cu privire la felul cum să interacționeze cu păcătosul nepocăit, cum ar fi cele legate de cum să relaționeze cu acea persoană în situațiile din societate sau cum să stimuleze pocăința în respectivul păcătos.
- 16) Ei eșuează să invite persoana disciplinată să continue să participe la serviciile bisericii, așa încât aceasta să poată auzi în continuare Cuvântul lui Dumnezeu (presupunând

DISCIPLINA BISERICII

că la mijloc nu este niciun risc cu privire la vreo activitate infrațională). De asemenea, ei eșuează să informeze biserica asupra faptului că toți trebuie să sperie că persoana disciplinată va continua să vină la biserică.

- 17) Ei pun responsabilitatea pentru conducerea procesului de disciplină pe umerii unui singur om, de regulă păstorul senior, ispitind astfel diverse persoane din biserică să îl acuze pe acesta de faptul că ar avea războaie personale.
- 18) Ei ratează să îi implice suficient pe prezbiteri în viața adunării, așa încât aceștia nu sunt în cunoștință de cauză cu privire la starea turmei. Acest eșec al disciplinei formative va slăbi în mod inevitabil abilitatea bisericii de a se achita și de cea colectivă.
- 19) Ei nu predică săptămânal Cuvântul lui Dumnezeu.
- 20) Ei permit congregației să trateze un caz de disciplină dintr-un spirit greșit de pedepsire, în loc ca acel caz să fie tratat cu dorința iubitoare de a-l avertiza pe păcătosul nepocăit cu privire la pedeapsa finală care va veni din partea lui Dumnezeu.
- 21) Ei trec la disciplină pentru lucruri pentru care nu au bază biblică (ex. jocul de cărți, dansul etc.).
- 22) Ei trec la disciplină pentru orice alt motiv decât spre binele acelei persoane, spre binele bisericii, spre binele comunității respective și spre gloria lui Hristos.

NOTE BIBLIOGRAFICE ȘI EXPLICATIVE

[1]. În capitolul 3 al cărții intitulate *Church Membership: How the World Knows Who Represents Jesus* (Wheaton, IL: Crossway, 2012) am oferit o explicație mai pe larg și am apărut interpretarea pe care am dat-o acestor pasaje și definițiilor făcute aici. O discuție chiar mai largă poate fi găsită în capitolul 4 al cărții mele *The Church and the Surprising Offense of God's Love: Reintroducing the Doctrines of Membership and Discipline* (Wheaton, IL: Crossway, 2010).

[2]. Ce înseamnă un păcat „mai mare”? Este un păcat care distruge mai rapid și mai vizibil pe păcătos, biserica, reputația lui Hristos și pe alți oameni în general. De exemplu, escrocheriile creează mai

DISCIPLINA BISERICII

multe daune decât furtul din magazin, iar crima creează mai multe daune decât escrocheria.

[3]. Dar nu sunt chemate oare bisericile să trateze pe indivizii disciplinați diferit decât pe cei necreștini (de exemplu, „v-am scris să n-aveți niciun fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice „frate”, totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător, sau bețiv, sau hrăpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați”, 1 Corinteni 5:11)? Da. Atunci nu este aceasta o formă de autoritate continuă? Nu. Este o formă de autoritate exersată peste propriii membri ai bisericii, ca atunci când o mamă le spune copiilor ei să nu se însoțească cu anumiți copii de la școală. Autoritatea ei este peste propriii copii, nu peste grupul celorlalți copii. Spunând membrilor ei să nu se însoțească cu un membru excomunicat, o biserică își protejează membrii și anunță în același timp faptul că mărturia credinței aceluși individ este una falsă.

[4]. Pentru o analiză mai detaliată asupra acestui aspect, vă rog să citiți articolul meu intitulat *The Preemptive Resignation - A Get Out of Jail Free Card?*, publicat în Revista 9Marks din Noiembrie/Decembrie 2009, <http://www.9marks.org/ejournal/preemptive-resignation-get-out-jail-free-card>.

[5]. Mark Dever, Don't Do It!! Why You Shouldn't Practice Church Discipline, 9Marks, November/December 2009, www.9marks.org/eJournal/dont-do-it-why-you-shouldnt-practice-church-discipline.

[6]. Ibid.

[7]. A se vedea articolul lui Ken Sanders, intitulat Informed Consent: Biblical and Legal Protection for Church Discipline, 9Marks, September/October 2009, <http://www.9marks.org/eJournal/informed-consent-biblical-and-legal-protection-church-discipline>.

[8]. Pentru sfaturi despre cum trebuie rezolvat acest lucru, vedeți articolele lui Matt Schmucker, Cleaning Up the Rolls și Cleaning Up the Rolls (Part 2): The Care List, 9Marks, <http://www.9marks.org/ejournal/cleaning-rolls>, respectiv <http://www.9marks.org/ejournal/cleaning-rolls-part-2-care-list>. A se vedea și articolul lui Mark Dever, Why We Disciplined Half Our Church, LeadershipJournal.net, Oct. 1, 2000, <http://www.christianitytoday.com/le/2000/fall/16.101.html>.

DISCIPLINA BISERICII ESTE UN LUCRU ESENȚIAL PENTRU ZIDIREA UNEI BISERICI SĂNĂTOASE.

Dar cum practicăm mai exact disciplina bisericii?

Jonathan Leeman ne ajută să ne confruntăm cu o varietate vastă de circumstanțe și păcate pentru care nu există studii de caz în Scriptură, păcate care nu sunt pe nicio listă și care au nevoie de un cadru biblic pentru a fi corectate adecvat, în dragoste.

Aveți aici un ghid contemporan și concis care oferă un cadru teologic pentru înțelegerea și adoptarea măsurilor disciplinare din biserica locală, și care este însoțit de numeroase exemple din situații ale vieții reale, ca și de răspunsurile corespunzătoare la acestea.

„Un ghid profund și important cu privire la înființarea unei biserici sănătoase prin exersarea responsabilităților creștine unice, a dragostei și disciplinei. Păstorul care are dorința de a vedea o biserică sănătoasă va profita imens de pe urma acestei cărți.”

PAIGE PATTERSON, Președinte, Southern Baptist Theological Seminary”

„Precisă exegetic, relevantă practic și plină de studii de caz din viața reală, asupra felului în care bisericile ar trebui să trateze o varietate atât de largă de situații des întâlnite. O recomand cu toată căldura!”

CRAIG L. BLOMBERG, Distins Profesor de Noul Testament, Denver Seminary

„Această carte este o lucrare teologică deosebită, unică. Cred că va fi o lucrare definitorie asupra disciplinei bisericii, iar prezbiterii noștri se gândesc să folosească această lucrare drept ghid pentru noi.”

J.D. GREEAR, Păstor Principal, The Summit Church, Durham, North Carolina

JONATHAN LEEMAN (M.Div., Southern Baptist Theological Seminary) este membru al Capitol Hill Baptist Church din Washington, DC, și autorul cărții *The Church and the Surprising Offense of God's Love*. De asemenea, el slujește ca director editorial la 9Marks Ministries, fiind și editorul 9Marks e *Journal*.

* Această carte face parte din seria 9Marks: Zidind Biserici Sănătoase.

CONDUCEREA BISERICII

